

**НОВОТО
НАЧАЛО**

УТРИНИ СЛОВА

СОФИЯ

Двата пѣтя

Ще прочета 5 гл. отъ Евангелието на Матей. Много пѣти сте чели тая глава и мислите, че я знаете. Човѣкъ знае нѣщата, само когато може да ги прави. Докато не се е научилъ да ги прави, той нищо не знае. Колко нѣща сте чели върху музиката, колко пѣти сте пѣли, но докато не се научите да взимате върно тоноветъ, не знаете, какво е музика, нито какво е пѣене. Всичко въ природата пѣе: и растенията, и дърветата, и птицитъ, и животнитъ, но грамадна разлика има между пѣенето на еднитъ и на другитъ.

Прочетената глава представя една малка частъ отъ голѣмата беседа, която Христосъ държалъ на времето. Тя е частъ отъ едно цѣло, което може нѣкога да се възстанови.

Казва се: „Не тропай на едно мѣсто“. — Кога не се тропа на едно мѣсто? — Когато играятъ хоро. Ако младиятъ момѣкъ и младата мома играятъ на хорото и тропатъ само на едно мѣсто, това не е хоро. Който играе хоро, трѣбва да обикаля хорището. Другъ е въпросътъ, ако се играе ржченица, но и при ржченицата има движение напредъ и назадъ, въртене, махане съ кърпа.

Казва се за нѣкого, че е религиозенъ. Въ какво се заключава религиозността? Кой човѣкъ е религиозенъ? Сжществуватъ два вида религиозни хора: едни играятъ хоро, а други — ржченица. Така, именно, тѣ се състезаватъ. И еднитѣ, и другитѣ искатъ да минатъ за праведни. Това е невъзможно. Не е лесно да станешъ голѣмъ, не е лесно да станешъ дълбокъ. Кой може да придобие дълбочината на океана? Казватъ за нѣкого, че е набоженъ — Кой човѣкъ е набоженъ? — Който има благоговѣние. Въ Индия има милиони богове. Ако си набоженъ, можешъ ли да служишъ на толкова богове? Колко време ти е нужно, да служишъ на всѣки богъ по единъ день? При това, на всѣки ще служишъ по особенъ начинъ. Ти служишъ на единъ Богъ и не можешъ да се справишъ, а какво ще стане, ако трѣбва да служишъ на много богове? Какво значи да служишъ на много богове и какво — да служишъ на единъ Богъ? — Много богове подразбира много идеи. Единъ Богъ — една идея. Какъ ще служишъ на болния? — Изкуство е да служишъ на боленъ. Трѣбва да знаешъ, кога и какъ да го повдигнешъ, да го обърнешъ, да смѣнишъ дрехитѣ му, да го завиешъ, да му донесешъ на време вода и храна. Деликатно трѣбва да го пипашъ, да не му причинишъ болка. Както и да го пипашъ, той казва: Внимавай, боленъ съмъ. Днесъ малко хора сж деликатни и внимателни.

Много отъ съвременнитѣ хора иматъ необузданъ езикъ, не говорятъ добре. Тѣ говорятъ безсмислени и невѣрни работи. Изучаватъ Библията невѣрно; тълкуватъ я невѣрно и я прилагатъ невѣрно.

Нѣкой мисли, че нѣма другъ като него. Правъ е, нѣма другъ човѣкъ като него. Той е особенъ екземпляръ, нѣма подобенъ на него. Ако е праведникъ, нѣма другъ да мисли по сжщия начинъ; ако е грѣшникъ, нѣма като него грѣшникъ. Всѣки човѣкъ е особенъ екземпляръ. Понѣкога праведниятъ е по-лошъ отъ грѣшника, а грѣшникътъ — по-добъръ отъ праведния. Какво ще кажете на това? Нѣкой иска да стане виденъ, богатъ, всички да говорятъ за неговою богатство, за кжщата, за нивитѣ, за говедата му. Смѣшно е да уповавашъ на богатството си. Кжщата ти е хубава, говедата ти сж здрави, угоени, но това се отнася до тѣхъ. И това не е лошо, но направи онова, което нивата прави. Бжди и ти добъръ като нивата си. Въ какво се заключава доброто на нивата? Тя се отличава съ безкористие. Каквото изработи и каквото расте на нея, нищо не задържа за себе си. Съешъ жито, нивата го възраства. Ожънешъ нивата, съберешъ житото, а за нея оставяшъ само стърнището. Задето се е мжчила, ти ѝ давашъ стърнищата. Следъ това казвашъ: Азъ съмъ по-добъръ отъ нивата. Така постъпвашъ и въ живота. Ядешъ отъ чуждото, отъ онова, което другитѣ сж изработили, и мина-

вашъ за добъръ човѣкъ. За бедния, който работи цѣль день, казвашъ, че умътъ му не достига, затова е беденъ. Питамъ: Чий умъ е по-добъръ — на оня, който забогатява, или на оня, който обеднява; на оня, който пълни хамбара си, или на оня, който го изпразва? Положението на оня, който пълни хамбара си, въ едно отношение е добро, а въ друго отношение — лошо. Като пълни хамбара си, той си създава неприятели. Оня, който изпразва хамбара си, минава за несретникъ или за будала, но съ това той си създава приятели. Всички го обичатъ и познаватъ. Ако си богатъ, ще те обичатъ за пълния хамбаръ, а не за тебе.

Мнозина се запитватъ, какъ да обичатъ даденъ човѣкъ. Много просто: ще го обичате за хамбара му. Срѣщашъ младъ момъкъ, здравъ, уменъ, красноречивъ. Младата мома се влюбва въ него. — Защо се влюбва? — За пълния му хамбаръ. Той е богатъ, здравъ, разуменъ, хубаво говори, обещава да ѝ купи нови обувки, котринена рокля, да я разхожда съ автомобилъ, да я води въ странство. Тя ще се разхожда, а слугинята ще работи. Следъ това, казватъ, че тая жена обича мъжа си. Обича го, докато хамбарътъ му е пъленъ. Щомъ се изпразни хамбарътъ, тя го изпжда отъ къщата и му казва: Да си вървишъ, не обичамъ празенъ хамбаръ. Той плаче, че възлюбената му го напуснала. — Защо го напуснала? — За да отиде на работа, да напълни

хамбара си. Това е кривата философия на живота, която не трѣбва само да се констатира. Така постъпват хората и въ религиозния си животъ. Моли се човѣкъ на Бога и казва за себе си, че е религиозенъ. Защо се моли?

Единъ дервишъ отишълъ на баня и, споредъ тогавашното разбиране, като Божи служителъ, не трѣбвало да се занимава съ пари, затова не носѣлъ нищо въ джоба си. Окжпалъ се хубаво и излѣзълъ отъ банята. На вратата го спрѣлъ баняджията и го запиталъ: Кжде отивашъ? — Отивамъ си вече, благодаря, окжпахъ се хубаво. — Тая работа не става съ благодарностъ, ще платишъ за банята. — Нѣмамъ пари. — Като нѣмашъ пари, защо си дошълъ да се кжпешъ? — За Бога, пусни ме! — Ти си дервишъ, трѣбва да знаешъ законитѣ — ще платишъ. Поне 20 пари ще дадешъ, не може безъ нищо. Дервишътъ започналъ да се моли: Господи, или ми дай 20 пари да си платя, или събори банята. И наистина, случило се нѣщо особено: съборила се банята, вдигналъ се голѣмъ шумъ. Баняджията се втурналъ да види, какво е станало, а въ това време дервишътъ си отишълъ. По пжтя той видѣлъ, че единъ ходжа се моли и му казалъ: Азъ зная, за какво се молишъ. — За какво се моля? — За пари, искашъ отъ Господа да ти даде нѣщо. И азъ се молихъ на Господа само за 20 пари. Той предпочете да събори банята, отколкото да ми даде пари. Господъ не се занимава съ пари.

Сега и вие се молите. Нѣкой ви донесе нѣщо, и вие казвате, че Господъ послушалъ молитвата ви. Вие получавате отговоръ на молитвата, но не защото се молите. Въпросътъ е съвсемъ другъ. Направили сте добро на нѣкого. Тоя човѣкъ вижда, че се нуждате отъ нѣщо и, за благодарностъ, ви отговаря пакъ съ добро. Нѣкои мислятъ, че Богъ е горе нѣкъде, на небето. Тѣ се молятъ, и Той оттамъ отговаря на молитвата имъ. Това е заблудение, невежество. Молишъ се за пари — невежество е това; молишъ се за дрехи, за обувки — невежество е това. Набожниятъ, като говори за любовта, знае, че тя разрешава всички противоречия. Това, което не разрешава противоречията въ живота, не е любовъ. Може да е нѣкакво състояние, което наричатъ любовъ, обичъ, но не е истинска любовъ. Да любишъ, това значи, да живѣешъ, да те грѣе слънцето презъ деня. Да обичашъ, значи, да се грѣешъ вечеръ на месечината. Какво ще придобиешъ, ако се грѣешъ на месечината? Плодоветъ не зрѣятъ на месечината; и благословения не идатъ отъ нея. Когато слънцето грѣе, благословенията идатъ на земята. Понѣкога и отъ месечината идатъ благословения, но тѣ се различаватъ отъ тия на слънцето. Който не разбира законитъ на живота, не прави разлика, отде идатъ благословенията. Ако искашъ да работишъ, ще отидешъ на слънцето; ако искашъ да почивашъ, ще отидешъ на месечината. Не можешъ да се грѣешъ на

слънцето и да почивашъ. Слънцето не обича да се грѣятъ хората на неговитѣ лъчи и да почиватъ. Който иска да почива, нека се грѣе на месечината. Тя обича всички да се грѣятъ на нея и да почиватъ, а не да работятъ. Който отива на месечинатъ, трѣбва да почива.

Хората се дѣлятъ на свѣтски и религиозни. Докато е свѣтски, човѣкъ работи: прави къщи, прекарва пѣтица, строи фабрики, прокарва желѣзници. Като стане религиозенъ, той престава да работи и мисли само за почивка. Той казва: Азъ работихъ много, сега трѣбва да почивамъ. Той посещава концерти и театри, разговаря се, почива. И вие, които ме слушате, сте религиозни хора. Едно ви е нужно — знание, да се научите да говорите истината. Никога не допускайте въ ума си една невѣрна мисълъ, въ сърдцето си — едно невѣрно чувство и въ душата си — една невѣрна постѣпка. Не давайте ухо на всичко, което се говори отъ вѣнъ. Нѣкой слуша всичко, каквото се говори отъ вѣнъ, и го приема сто на сто вѣрно.

Преди нѣколко деня дойде единъ човѣкъ отъ вѣнъ и каза, че вечерята ще има бомбардировка. Богатитѣ се уплашили много, задигнали частъ отъ богатството си и забѣгнали въ близкитѣ села. Може да има бомбардировка, но може и да нѣма. Болниятъ може ли да те бомбардира? Здравиятъ може да те бомбардира, но болниятъ — никога. Ако болниятъ каже, че ще дойде да работи на нивата ти,

не вървай на думитѣ му; ако-здравиятъ ти каже това, можешъ да разчиташъ на него. Двама религиозни се разговарятъ: единиятъ е безъ работа, а другиятъ заема висока служба. Първиятъ моли втория да го назначи на служба. — Бжди спокоенъ, на мене разчитай; имамъ много познати, все видни хора, ще ти услужа. Първиятъ чакалъ нѣколко седмици, но не получилъ отговоръ на молбата си. — Защо? — Виднитѣ хора отсъствуваха. Докато разчиташъ на видни хора отъ Англия, Америка, Русия, да дойдатъ и да ти помогнатъ, много време ще чакашъ. Не разчитай на видни хора. Който разчита първо на видни хора, а после на себе си, той служи на много богове.

Разчитай на себе си, на онова, което ти самъ можешъ да направишъ. Ако съмъ цигуларъ и отида въ нѣкое село, нѣма да разчитамъ на беднитѣ и на богатитѣ хора, но ще започна да свиря и така ще се запозная съ тѣхъ. Въ дадения случай, цигулката ще ми помогне повече, отколкото да се хваля съ богатството си или съ високото положение, което заемамъ. Хората не се интересуватъ отъ богатството ми, нито отъ високото ми положение, но отъ свиренето ми. Не говори нищо за себе си. Иди при нѣкой боленъ и му помогни да се излѣкува. Той веднага ще те пита: Имашъ ли нѣкакъвъ цѣръ, да ми помогнешъ? Азъ не се нуждая отъ хора, които сж обиколили свѣта, но се нуждая отъ истински учени, които могатъ да ми помогнатъ. Ако

си оня, който носи цѣра, ти си добре дошълъ.

Често казвате, че имате любовъ. Ако вашата любовъ въ даденъ случай не може да даде утеха на ума ви, каква любовъ е тя? Ако вашата любовъ не може да даде утеха на сърдцето ви, каква любовъ е тя? Ако вашата любовъ не може да даде утеха на душата ви, каква любовъ е тя? Ще кажете, че се молите на Бога. Молитва, която не произлиза отъ любовъ, не е истинска. Молитва безъ любовъ е кална вода, образувана отъ пороя. Отъ такава молитва нищо не остава. Ако глухъ човѣкъ свири на цигулка, той не може да се радва на свиренето. Който свири, трѣбва да свири за себе си, пръвъ той да се радва на свиренето си. Щомъ той се радва, и другитѣ ще се радватъ. Ако самъ не се радва, и другитѣ не могатъ да се радватъ. И пѣвецътъ трѣбва да пѣе за себе си. Каквото правите, правете го прво за себе си. Затова Христосъ казва: „Боленъ бѣхъ, не ме посетихте; гладенъ бѣхъ, не ме нахранихте“. Запитаха Христа: „Кога, Господи, си билъ боленъ и гладенъ?“ Христосъ отговаря: „Който направи това на единъ отъ малкитѣ, на мене го е направилъ, и той носи благословението. Който не го е направилъ на единъ отъ малкитѣ, и на мене не може да го направи. Той самъ се излага на ограничения.“

Мнозина искатъ да отидатъ на небето, безъ да знаятъ тамошния езикъ. Ако кажатъ „добъръ день“, трѣбва да знаятъ езика на не-

бето ; кажатъ ли на другъ езикъ „добъръ день“, ще ги върнатъ назадъ. Тамъ не се говори нито на български, нито на френски, нито на английски. Тамъ се говори езикътъ на любовта. При това, какъ ще погледнете Господа? Ако Го погледнете, както сега гледате, пакъ ще ви върнатъ назадъ. Това е по човѣшки казано. Не е лесно да отидешъ на небето. Не е лесно да станешъ царъ. Нѣкой иска да стане царъ, всички хора да го почитатъ. Какво е направилъ за човѣчеството, за народа си, за да го почитатъ? Той не е създалъ свѣта, не е създалъ народа си. Той разчита на онова, което миналото е изработило.

Всички хора разчитатъ на миналото. Тѣ говорятъ за миналия си животъ, но на миналото не трѣбва да се разчита. Трѣбва ли да се разчита само на онова, което Христосъ е говорилъ преди две хиляди години? Той е говорилъ на тогавашнитѣ хора, а сегашнитѣ трѣбва да посѣятъ Словото Му, да опитатъ неговия плодъ. Ако не направятъ това, тѣ сж на кривъ пѣтъ. Въ времето на Христа любовта е била такава, каквато е и днесъ. Каже ли нѣкой, ча не може да обича, това показва, че тръбичката му е тѣсна. Въ времето на Христа тѣснитѣ тръбички пущаха малко вода, но и сегашнитѣ тръбички не пущатъ повече. Обаче, голѣмитѣ и широки тръби и днесъ пущатъ толкова, колкото и въ времето на Христа. Какво може да излѣзе отъ една градина, която се полива съ тѣсни тръбички? Оня, който е

поливалъ съ Словото Божие, той носи Божествената свѣтлина, топлина и сила въ себе си. Той озарява човѣшкитѣ души. Той не знае, какво нѣщо е болестъ, недоимѣкъ, лоша дума. Дело минава, всички му правятъ пѣтъ. И кучетата отстъпватъ предъ него.

Минавамъ презъ едно село. Отдалечъ още виждамъ нѣколко кучета, които се готвятъ да ме лаятъ. Понеже не искамъ да ме лаятъ, турямъ ржката си въ джоба, изваждамъ единъ геврекъ и, като дойда до тѣхъ, начупвамъ геврека, давамъ на всички по едно парче. Тѣ ме поглеждатъ недовѣрчиво, съ което искатъ да кажатъ: Вѣрно ли е това? Наистина ли ни давашъ геврекъ, или ще последва друго нѣщо? Много пѣтници сж минавали презъ селото ни, но сж ни давали такива ритници, отъ които хълбокътъ ни още носи тѣхнитѣ следи. Казвамъ имъ: Опитайте ме, ще видите, какъ ще постѣпя съ васъ. Тѣ взиматъ геврека и съ погледа си ми говорятъ, че не вѣрватъ още. Много пѣти трѣбва да мина презъ селото, за да разбератъ, какъвъ човѣкъ съмъ. Отъ единъ пѣтъ тѣ не правятъ заключение. Вѣрвамъ, че ще иматъ възможность да ме опитатъ. Колкото пѣти мина презъ тѣхното село, все ще имъ давамъ по нѣщо.

Помнете: Докато е на земята, човѣкъ постоянно се изпитва. Нѣкой прави добро и говори за това, което е направилъ. Той трѣбва да се запита, за кого е направилъ доброто. Ако посѣдешъ нивата си, на кого правишъ до-

бро : на нивата, или на себе си ? Като ожънешъ житото, ти се ползувашъ отъ него. Посадишъ едно плодно дърво, което следъ нѣколко години даде плодъ. Кой се ползува отъ плода : дървото, или ти ? Като знаете това, не казвайте, че правите добро. Преди да казвате, колко добрини сте направили, запитайте се, дало ли е плодъ доброто, което сте направили, и ползуватъ ли се близкитѣ ви отъ тия плодове. Докато доброто не дава плодъ, то не ползува нито насъ, нито нашитѣ близки.

Често седа въ стаята си и се чувствувамъ неразположенъ. Търся причината за неразположението и намирамъ, че нѣкой паразитъ ме безпокои. Отде е дошълъ той ? Или нѣкой гостъ ми го е пренесълъ, или азъ съмъ го донесълъ отнѣкжде. Питамъ тоя паразитъ, защо е влѣзълъ въ мене да ме безпокои. Той отговаря, че му е дотегнало между хората, дошълъ да ме чуе, какъ говоря. Слушалъ за мене, че съмъ говорилъ хубаво. Питате : Паразититѣ говорятъ ли ? Казвамъ : Това е алегория, отъ която и вие ще научите нѣщо. Паразититѣ сж плодове на човѣшката мисль. По тѣхъ познавате, какъвъ е човѣкътъ. Кога се почесва човѣкъ по главата ? — Когато мисли много. Искамъ отъ нѣкого да ми направи една услуга. Безъ да мисли, той веднага ми услужва. Искамъ отъ другиго услуга, но той започва да се почесва и мисли, да направи ли услугата, или не. Щомъ видя това, отказвамъ се отъ молбата си. И банке-

рѣтъ мисли много, да даде ли пари на заемъ, или да не дава. Ако искашъ пари отъ нѣкой банкеръ и видишъ, че той се почесва отзадъ по врата, откажи се отъ неговата услуга. Тоя день не е щастливъ. Ако вземешъ пари отъ банкера, работата ти ще пропадне. Излѣзь отъ кантората и се пази, тоя день да не взимашъ отъ никого ари на заемъ. Ако правишъ заемъ въ петъкъ, паритѣ ще се прѣснатъ. Ако взимашъ пари въ вторникъ, ще се скарашъ съ съседитѣ си. Изобщо, не взимай пари отъ човѣкъ, който се почесва отзадъ по главата. Ще кажете, че той може да е щедъръ. Рѣдко ще срещнете щедри хора. За непотрѣбнитѣ нѣща тѣ сж щедри, но дойде ли до потрѣбнитѣ, тамъ нѣма никаква щедрость. Всички даватъ щедро гнилитѣ плодове, но здравитѣ задържатъ за себе си.

Кжде се проявява щедростъта на човѣка? — Въ любовта. Като люби, човѣкъ дава отъ себе си най-ценното. Това, което е ценно за него, е ценно и за другитѣ. Кое е ценното за човѣка? — Здравето. Следователно, ще поддържашъ здравето си и ще го пазишъ. Азъ съветвамъ всѣки здравъ човѣкъ да отива поне единъ пѣтъ въ месеца при лѣкаръ да го преглежда. На болния казвамъ да отива при Господа, при Него да се лѣкува. Единствениятъ, Който може да помогне на болния, е Богъ — никой другъ. Какво ще допринесатъ хората на болния? Нищо особено. Тѣ ще му говорятъ небивали нѣща, които повече ще го

разстроятъ, отколкото да му помогнатъ. Време е вече да отворимъ новъ листъ въ живота. Ако говоря за любовта, а краката ми не я разбиратъ, тя не е дошла още. Когато любовта дойде въ мене — и главата, и ржцетъ, и краката, и сърдцето, и душата ми — всъка клетка на моето тѣло знае, че любовта цари въ менъ. Цѣлото тѣло трѣбва да се радва на любовта. Очитъ ми трѣбва да се радватъ на любовта; ушитъ ми трѣбва да се радватъ на любовта; устата ми трѣбва да се радва на любовта. Всички хора трѣбва да се радватъ на любовта. Каква любов е тая, на която никой не се радва? Това значи, да проповѣдавашъ на хората онова, което не познавашъ.

Казвашъ: Да обичаме Бога! Какъ ще накарашъ човѣка да обича Бога, ако не си го научилъ да обича тѣлото си, което Той му е далъ? Какъ ще се молишъ на Бога, ако самъ измъчвашъ тѣлото си? Ти боледувашъ, изнасилвашъ клеткитъ си, ядешъ, пиешъ чрезмѣрно, а следъ това викашъ къмъ Бога за помощъ. Какво ще Му кажешъ, като дойде Той при тебе и види, че не си живѣлъ, както трѣбва? Ти не си далъ нуждната храна на тѣлото си, не си поелъ въздухъ, както трѣбва, не си поелъ свѣтлината, както трѣбва. Ти не си постъпилъ честно съ себе си: не си постъпилъ честно нито съ ума, нито съ сърдцето, нито съ душата си. Какъвъ човѣкъ си ти тогава? Вървишъ намръщенъ, съ свити вежди, недоволенъ си отъ всички. Може ли при това

положение да не боледувашъ и да не страдашъ? За да се освободишъ отъ болестята и страданието, погърси Бога. Само Той може да Ти помогне. Нѣкой иска Христосъ да го посети. Христосъ ще те посети само тогава, когато си съвършено самъ, и никой не може да ти помогне. Ако искашъ да познаешъ Христа, това може да стане само тогава, когато се намирашъ предъ най-голъмото изпитание, когато никой не може да ти помогне. Христосъ е последниятъ, който ще те посети. Той е началото и краятъ на твоя животъ. Богъ посещава човѣка два пѣти презъ живота му: когато се ражда и когато напуца земята. Онзи, Който те праща на земята, и Онзи, Който те посреща въ другия свѣтъ, е Богъ. Хората сж въ междината, дето работятъ всичко, каквото имъ попадне.

Сегашнитъ хора не разбиратъ дълбоко нѣщата. Мнозина казватъ за себе си, че всѣки денъ се разговарятъ съ Господа. Преди известно време дойде при мене единъ младъ, съ бждеще човѣкъ, който ми каза, че се разговарялъ съ Господа. Зная, какъ се разговарялъ. Той мисли върху нѣкой въпросъ, разговаря се съ себе си и счита, че Богъ говори съ него. Той се самозаблуждава. Миналъ край една градина съ хубави, зрѣли плодове, пожелалъ да си откъсне единъ плодъ и твърди, че нѣщо му казвало отвътре, да си халне отъ тия плодове. Това, което му проговорило отвътре, е неговото желание, а не гласътъ на Бога. Ко-

гато Богъ проговори на нѣкого, всички се радватъ. Ако откъснешъ единъ плодъ само за себе си и казвашъ, че е твой, Господъ не ти е проговорилъ. Да задържашъ нѣщата само за себе си, това е човѣшко желание. Срецнешъ единъ боленъ, радвашъ се. Срецнешъ единъ здравъ, не се радвашъ. Какво разбиране е това? Трѣбва да се радвашъ и на болния, и на здравия еднакво. Радвай се и на невежия, и на учения. Радвай се и на тоя, който знае да свири, както и на оня, който не знае да свири. Който знае да свири, ще весели оня, който не може да свири. И двамата ще бждатъ доволни. Учениятъ ще говори на простия; здравиятъ ще помага на болния; музикантътъ ще свири на оня, който не знае да свири. Това е Божественото. Всичко, каквото можешъ да направишъ за другитъ отъ любовъ, е Божествено. Ако нѣкой ти говори съ любовъ и желание да ти помогне, Богъ говори чрезъ него.

И тъй, ако искашъ да учишъ музика, ще търсишъ човѣкъ, който познава музиката въ нейната дълбочина. Ако си боленъ, ще търсишъ здравъ човѣкъ, който живѣе съ Бога. Всѣки здравъ човѣкъ, който живѣе въ съгласие съ Божнитъ закони, може да лѣкува. Колко отъ сегашнитъ лѣкари, като хванатъ само ржката на болния могатъ да го излѣкуватъ? Това може да направи само оня лѣкаръ, който е абсолютно здравъ и е свързанъ съ Бога. Отъ него изтича жизнена, магнетична сила. Ако болниятъ се лѣкува при такъвъ лѣкаръ,

той оздравява. Какво виждаме днесъ? Болни лѣкари лѣкуватъ болни; болни религиозни хора, които сами не сж разрешили въпроситѣ си, учатъ здрави хора. Следъ това и еднитѣ, и другитѣ се чудятъ, защо нѣмагъ успѣхъ. Невъзможно е боленъ да лѣкува болния, нито невежиятъ да просвѣщава невежия. Невъзможно е човѣкъ, който самъ не е разрешилъ важнитѣ въпроси въ живота си, да просвѣщава другитѣ.

Христосъ казва: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни.“ Нѣкой казва, че иска да бжде съвършенъ, да прилага правдата. Нѣма по-страшно нѣщо отъ правдата. — Защо? — Защото правдата има две страни. Отъ една страна тя сжди човѣка, задето не се училъ да свири; отъ друга страна тя го сжди, задето не свири правилно. Разбере ли, че нѣкой не иска да учи, тя заповѣдва да го затворятъ. Щомъ се яви въ него желание да учи, тя го освобождава.

Сега азъ ви говоря като на ученици и желая да ме разбирате. Приятно е да говоришъ на нѣкого, който те разбира. Като говоря, нѣкои се запитватъ, какво искамъ да кажа. Значи, тѣ не разбиратъ беседитѣ. Защо не разбиратъ? — Защото беседитѣ ми сж обвити въ нѣколко опаковки. Това правя съзнателно, за да не ги цапате. Ржцетѣ, мислитѣ ви не сж чисти. Дойде нѣкой да слуша беседа, но се съмнява въ думитѣ ми, подозира ме. Щомъ се съмнява и подозира, и азъ му се от-

плащамъ по нѣкакъвъ начинъ — опаковамъ беседата. Той се чуди, защо нищо не разбира. Много естествено — боленъ е тоя човѣкъ. Какъ може да слуша и възприема правилно оня, който страда отъ коремоболие? Той се върти въ леглото, не може да се успокои. Това е адтъ на земята. Следъ това ще каже, че Господъ го е забравилъ. Не го е забравилъ Господъ, но той е забравилъ Господа. Болниятъ се обръща къмъ Господа съ думитъ: Господи, защо си се отдалечилъ отъ мене? Какъ ще се отдалечи Богъ, когато Писанието казва, че Той изпълва цѣлата вселена? Следователно, не Богъ се отдалечава отъ насъ, а ние отъ Него. Стремете се къмъ новото, за да изправите мисълта си.

Въ какво се заключава новото? Ти си недоволенъ, гнѣвенъ, не знаешъ, какво да правишъ. Запитай се, защо си недоволенъ, какво искашъ. Ти си богатъ — недоволенъ си; имашъ добъръ слуга — пакъ си недоволенъ. Докато не се научишъ да служишъ на другитъ и да ги обичашъ, никога нѣма да бждешъ доволенъ. Ако не можешъ да служишъ на слугата си и не го обичашъ, и той не може да ти слугува и да те обича. Безъ любовъ служене не може да има. Богъ създаде свѣта съ любовъ. Той посещава хората съ любовъ и на всѣкиго дава по нѣщо. Ако си градинаръ и отглеждашъ различни плодове, дето отивашъ, носи по една кошница отъ своитъ плодове съ любовъ. Ти самъ ги носи, не оставяй на дру-

гитѣ да ги носятъ, защото ще ги оцапатъ. Всички недоразумения между хората се дължатъ на безлюбието. Дето е безлюбието, тамъ неджитѣ се отхранватъ, както селянитѣ отхранватъ прасетата. Какво правятъ съ своитѣ угоени прасета? Продаватъ ги — търговия въртятъ съ тѣхъ. Нѣкой мисли, какъ да скрие своя неджгъ. Неджитѣ не се скриватъ, но се изправятъ. Отвори сърцето си за доброто, и неджитѣ ще те напуснатъ. Джобътъ ти е пълненъ съ пари — давай и не желай да казватъ за тебе, че си добъръ. И това не е лошо, но по-добре е да давашъ, безъ да очаквашъ похвала. Може и да не давашъ, и това не е лошо, но даването и недаването произвеждатъ два различни резултата. Другъ е въпросътъ, ако не давашъ на пияницата пари.

Преди години бѣхъ въ Америка, въ Ню-Йоркъ. Веднѣжъ ме срещна единъ човѣкъ, започна да ми говори на английски, да описва положението си: Ималъ болна жена, деца, беденъ билъ, не могълъ да ги гледа. Дадохъ му нѣщо, и той се отби въ една кръчма. Следъ два часа го срѣщамъ пакъ. Спрѣ ме и започна да се оплаква отъ положението си. Той не ме позна, но азъ го познахъ и му казахъ, че не обичамъ хора, които лъжатъ. Щомъ искашъ пари за пиене, кажи си истината, азъ и така ще ти помогна. Следъ това го заведохъ въ една гостилница, дадохъ една сума на гостилничаря и казахъ: Дайте на господина ядене срещу тия пари. Ако не иска да яде, оставете го свободенъ,

да си върви, а вие задръжте паритъ за себе си,

Често хората се натъкватъ на желанія. подобни на тия на пияницата. Роди се въ васъ едно желание, и вие искате да му услужите. Това желание ви казва, че има жена и деца, иска да му помогнете. Обаче, то не говори истината. Не задоволявайте това желание въ себе си. То не иска да прави добро. Помагай на всъки човѣкъ, който е готовъ да прави добро. О тложи помощта си къмъ оня, който е готовъ за доброто. Законъ е да се дава, но той е за разумнитѣ. — На кого трѣбва да се дава? — На оня, който ви обича. На оня, който не ви обича, нищо не давайте. Христосъ казва: „Ако имашъ две ризи, дай едната на своя ближень.“ Това се отнася до оня, който люби. Само любещиятъ дава така и само на любещия можешъ да дадешъ. Даването изключва насието. Който изисква насилствено, той е крадецъ и разбойникъ. Даването става по закона на свободата. И доброто става по закона на свободата. Съ други думи казано: Нѣма законъ, който може да застави човѣка да дава и да прави добро. Хората на любовта сж крайно внимателни, никога не искатъ повече, отколкото имъ трѣбва.

Единъ дервишъ срещналъ на пѣтя си единъ бей. Спрѣлъ го и помолилъ да му услужи съ малко пари. Бейтъ отворилъ кесията си, въ която имало лири, сребърни и медни пари, и казалъ на дервиша: Заповѣдай, вземи, колкото ти сж нуждни. Дервишътъ поглед-

налъ къмъ кесията и взелъ само 20 пари. —
 Вземи повече — казалъ биятъ. — Благодаря,
 толкова ми трѣбва. Ако взема повече, това
 е лакомство. Казвамъ: Човѣкъ, който мисли да
 се осигурява за месеци и години, не прилича
 на дервиша. Днесъ ти се нуждаешъ отъ
 свѣтлина, въздухъ, вода и отъ хлѣбъ. Отъ
 тебе се иска само едно: да живѣешъ спо-
 редъ закона на любовта. Тогава, както се
 е погрижила любовта за днешния день, така
 ще се погрижи и за утрешния. Това, че хо-
 рата се оплакватъ и роптаятъ, се дължи на ми-
 налото. Сега хората воюватъ, биятъ се поме-
 жду си. — Защо? — Искатъ да турятъ новъ
 редъ въ свѣта. Тѣ не знаятъ, че новиятъ редъ
 сжществува. Кой може да наложи тоя редъ?
 — Слънцето. Кой може да накара земята да
 дава добри плодове? — Слънцето. Може ли
 месечината да накара земята да дава добри
 плодове? — Не може. На болния тя дава по-
 чивка, но не може да въздействува на земята,
 да я застави да дава плодове. Не разчитайте
 на малкитѣ лампички. На тѣхната свѣтлина не
 могатъ да зрѣятъ плодове и да оправятъ ра-
 ботата на хората. Само слънцето носи благо-
 словение на земята. Само слънцето на жи-
 вота е въ състояние да оплоди земята и въз-
 расти сѣмената на твоята душа, да развие
 твоята мисълъ.

Често хората се питатъ, кжде отива чо-
 вѣкъ, като нанусне земята. При Бога ли отива?
 Де ще отиде и какъ ще го приематъ, това се

опредѣля отъ земния му животъ. Както е живѣлъ на земята, такъвъ ще бжде животътъ му и въ другия свѣтъ. Ако нѣкой е водилъ нечистъ животъ на земята, като отиде въ другия свѣтъ, нѣма да го приематъ въ чиститѣ апартаменти, но ще го пратятъ на баня да се изчисти. Като излѣзе отъ банята, ще го подложатъ на огънь отъ 50 милиона градуса топлина, да изгорятъ въ него и последнитѣ нечистотии и да свѣтне. Ако главичката на една карфица се постави на тоя огънь, всичко около него ще изгори. Тоя огънь е нуженъ, за да унищожи всички вредни елементи, всички паразити, всичко нечисто и да остане само Божественото, на което може абсолютно да се разчита. Въ свѣта нѣма по голѣмъ стѣнь отъ огъня на любовта. Който люби, той е миналъ презъ огъня на любовта; той знае, какво значи огънь отъ 50 милиона градуса. Тоя огънь съгражда, а не руши. Който не се ползува отъ благата на любовта, прави и себе си, и окръжаващитѣ нещастни. Безъ любовъ щастие не съществува. Всички нѣща, придобити безъ любовъ, носятъ нещастие и страдание. Значи, страданието и скръбта идатъ по пътя на безлюбието, а радостта и благата — по пътя на любовта.

И тъй, съществувагъ два пътя: лѣвъ пътъ — на безлюбието и дѣсенъ — пътъ на любовта. Ако вървишъ по пътя на любовта, ще имашъ единъ резултатъ; ако вървишъ по пътя на безлюбието, ще имашъ другъ ре-

зултатъ. Любовта произвежда единъ родъ явления, а безлюбието — съвсемъ другъ. Който не разбира любовта, казва: И безъ любовъ може. Единъ денъ ще се движишъ въ пътя на любовта, а на другия денъ — въ пътя на безлюбието. Значи, единъ денъ налѣво, на другия денъ — надѣсно. Влѣзешъ ли веднѣжъ въ пътя на любовта, тамъ ще останешъ. Който не иска да върви заедно съ тебе, покажи му лѣвия пътъ. Всѣка мисль, която не е съгласна съ тебе, да върви въ лѣвия пътъ; всѣко чувство, което не е съгласно съ тебе, да върви въ лѣвия пътъ; всѣка постѣпка, която не е съгласна съ тебе, да върви въ лѣвия пътъ. Всички добри мисли, чувства и постѣпки, които сж съгласни съ тебе, вървятъ въ пътя на любовта. Това, което е въ съгласие съ човѣшката душа, иде отъ Бога. Това, което не е въ съгласие съ човѣшката душа, не е отъ Бога. Казано е въ Писанието: „Блажени нищитѣ духомъ. Блажени кроткитѣ. Блажени нажаленитѣ. Блажени милостивитѣ. Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за правдата. Блажени миротворцитѣ“. Като четешъ блаженствата, и ти трѣбва да бждешъ отъ тия блажени.

„Блажени нищитѣ духомъ. Блажени миротворцитѣ“. Можешъ да бждешъ нищъ духомъ, безъ да си миротворецъ. Само оня е миротворецъ, който носи миръ между хората. Може ли да се нарече миротворецъ оня, който не внесе миръ между хората? Стремете се да бждете блажени, да придобиете блаженствата

като сѣмена въ живота. Сладки сж плодетѣ на блаженствата.

Помнете: Както блаженствата иматъ плодове, така и Духътъ има плодове. Напримѣръ, любовта е плодъ на Духа. За коя любовъ се говори? — За творческата, за любовта, която съгражда и която носи свѣтина. Изгрѣващето слънце подразбира любовта. Често слънцето е скрито въ облаци. И облацитѣ, и дъждътъ сж потрѣбни. Какво прави земеделецътъ, ако нѣма влага и дъждъ? Българинътъ знае, че ако една година нѣма дъждъ, гладъ го очаква. Както житото има отношение къмъ влагата, така и сърдцето има отношение къмъ любовта. Любовь, която не повдига сърдцето, не е истинска. Ако сърдцето не се храни съ любовь, не може да се прояви. Душа, която не се храни съ любовьта, не може да се прояви. Духъ, който не се храни съ любовьта, не може да се прояви.

Днесъ всички говорятъ за любовьта, въпрѣки това сж недоволни, бедни, страдащи. И вие сте въ сжщото положение. Очаквате да отидете на оня свѣтъ, тамъ да се задоволите и разбогатѣете. Чудно нѣщо, толкова години ви говоря за любовьта, но и донесъ не сте я приложили! Идете тогава на другия свѣтъ и вижте, какво ще научите тамъ за любовьта. Ако на земята не възприемете и приложите любовьта, на другия свѣтъ нищо нѣма да научите. Нѣкои се страхуватъ отъ любовьта, да не ги заблуди. Любовьта е чиста, бистра вода

Чистата вода не причинява пакости. Колкото ижти и да минавашъ презъ чиста вода, тя нѣма да ти причини никаква пакостъ. Обаче, мжтната, нечиста вода, всѣкога оставя нѣщо лошо въ човѣка. Добриятъ човѣкъ е чиста вода, която носи благословение за всички. Дружи съ добъръ човѣкъ, и не се страхувай. Лошиятъ човѣкъ, съ своитѣ мисли и чувства, все ще остави нѣщо лошо въ тебе. Пази се отъ дружба съ лошъ човѣкъ. Ако чрезъ Божественото въ себе си не можемъ да внесемъ чистота въ свѣта, какво сме придобили? Любовь, която не носи чистота, не е истинска. Любовь, която не носи здраве и благословение, не е истинска. Любовь, която носи чистота, здраве и блага на хората, е истинска, Божествена любовь. Стремете се къмъ тая любовь, и то доброволно, безъ насилие. Ако ви насилятъ, това е безлюбие. Казвате, че се страхувате да проявите любовта си къмъ нѣкого, да не се качи на главата ви. Зависи, кого сте обикнали. Ако обичате муха, тя ще се качи на главата ви. Ако обичате конь, вие ще се качите на него. Различавайте хората, за да знаете, какъ да проявявате любовта и какво да давате на всѣки човѣкъ. Колкото и да говоришъ за любовь на мухата, все муха ще остане. Тя постоянно ще те безпокои: ще каца на носа ти, на лицето ти, докато я изхвърлишъ навънъ. Не можешъ да направишъ мухата любеща, добра и щедра.

Какво се иска отъ човѣка на любовта? Ако искашъ да придобиешъ любовта, ще пожелаешъ свѣтълъ умъ, добро сърдце, широка душа и силенъ духъ. Само любовта внася свѣтлина въ ума. Само любовта внася мекота въ сърдцето. Само любовта внася широта въ душата и сила въ духа. Желая ви да бждете умни, добри, широки и силни, да не се оплаквате отъ живота. Ако заболѣете, хванете болестта и я изхвърлете навънъ. Ако ви боли кракъ, намажете го съ дървено масло, помилвайте го и кажете: Толкова години си ми служилъ безкористно, сега и азъ ще ти послужа. Дайте почивка на крака си, безъ да се страхувате отъ болката. Ако не постъпвашъ благородно съ себе си, никога не можешъ да проявишъ благородство къмъ окръжаващитѣ. Ако не постъпвашъ благородно съ своитѣ ръце, крака, очи, уши, носъ, какъ ще постъпвашъ съ другитѣ хора? Както се отнасяшъ съ себе си, така ще се отнасяшъ и къмъ другитѣ хора. Едно е нужно на сегашнитѣ хора — добра обхода.

Съвременниятъ свѣтъ е пъленъ съ пѣвци, музиканти и учени. Много пѣвци и музиканти има, но всѣки трѣбва да се запита, като пѣе и свири, раждатъ ли се повече плодове. Ако дърветата даватъ изобилно плодове, пѣвцитѣ и музикантитѣ сж пѣли и свирали добре. Не раждатъ ли дърветата много плодове, музикантитѣ не сж свирали добре, и пѣвцитѣ не сж пѣли хубаво. Нѣкой казва, че обърналъ

много хора къмъ Бога. Какъ ги е обърналъ и какво е обърналъ въ тѣхъ? Ако обърналъ кесиятъ имъ, а сърдцата имъ не е обърналъ, това не е никакво обръщане. Другъ е въпросътъ, ако обръщате пълната кесия на човѣка, който се дави. Тежката кесия ще го отнесе на дъното на морето. Тежка е човѣшката кесия. Има звезди въ вселената, на които материята е 22,000 пжти по-тежка отъ материята на водорода. Какво ще стане съ васъ, ако вземете една малка частъ отъ тази материя? Ще се намѣрите на дъното на океана. Ако кесията на човѣка е отъ такава материя, той веднага ще потъне въ водитѣ на океана. И следъ това трѣбва да дойде другъ човѣкъ отвънъ, да го спаси отъ смъртъ. Следователно, за да не потъва, човѣкъ се нуждае отъ леки мисли, леки чувства и леки постѣпки, да не се претоварва неговата кесия.

Стремете се къмъ любовъ, която носи свѣтлина за ума. Стремете се къмъ любовъ, която носи мекота и топлина за сърдцето. Стремете се къмъ любовъ, която разширява душата и усилюва духа. Тая любовъ прави човѣка щедъръ, готовъ на всѣкакви услуги и жертви. Това е истинската, правилна любовъ къмъ Бога. Такива хора сж нуждни за България, за Франция, за Русия, за Англия, за Америка, за цѣлия свѣтъ. Това сж хората, които ще служатъ на новото, на бждещия редъ въ свѣта.

Радвайте се на слънцето. Радвайте се на месечината. Радвайте се на звездитъ. Радвайте се на всичко, което съществува въ свѣта. Радвайте се на малкитъ работи, както се радвате и на голъмитъ.

*

1. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 10 октомврий, 1943 г. 5 ч. с., София. — Изгрѣвъ.

Синовно отношение

Въ пета глава отъ Евангелието на Лука, 19 стихъ, е казано: „Понеже не намѣриха мѣсто, одето да внесатъ болния, възлѣзоха на покрива, и презъ керемидитѣ го спуснаха съ одъра предъ Исуса“. Ако днесъ човѣкъ се осмѣли да отвори покрива на нѣкого и оттамъ да спусне болния, ще го дадатъ подъ сждъ. Ние похваляваме тия хора за смѣлостта имъ. Голѣма е била тѣхната смѣлостъ, но и кжщата не е била много солидна. Ако покривътъ е билъ като сегашнитѣ, не биха могли да го отворятъ. Смѣлъ трѣбва да бжде човѣкъ въ доброто, даже и да сгрѣши. За предпочитане е да бжде смѣлъ, отколкото страховливъ. Понѣкога и страхътъ е на мѣсто. Ако заекътъ срещне мечка, трѣбва ли да прояви смѣлостъ, да се бори съ нея? Той трѣбва да разчита на краката си и да бѣга. Тукъ се изисква разумность, а не смѣлостъ. Трѣбва ли човѣкъ да бѣга отъ пчелата? Смѣшно е да бѣгашъ отъ пчелата. Спри на мѣстото си, вдигни главата си и духни къмъ нея. Тя се плаши отъ вѣтъра. Щомъ духне вѣтъръ, пчелитѣ се скриватъ въ кошеритѣ. Обаче, не с позволено

---

*) Лука, гл. 5.

на пчеларитѣ да опушватъ съ димъ кошеритѣ, за да взиматъ меда. Това е насилие, а насилието води къмъ зло.

Стремете се къмъ доброто въ живота. Всѣки день трѣбва да внасяме нѣщо ново въ живота, колкото и да е малко то. Вижете, какъ художникътъ започва своята картина. Ако рисува човѣкъ, той първо поставя основнитѣ чѣрти: челото, носа, брадата. Като направи скицата, всѣки день прибавя по нѣщо къмъ портрета. Той постепенно дохожда до най-малкитѣ подробности. Ако художникътъ бърза да свърши картината си въ единъ день, нищо не е постигналъ. Само скицитѣ ставатъ бързо. Има художници, които сж майстори на скици, но малцина могатъ да нарисуватъ човѣка такъвъ, какъвто е. Гледашъ единъ портретъ, виждашъ, че добротата на тоя човѣкъ е пресиленна. Той е представенъ по-добъръ, отколкото е въ действителность. Нѣкой художникъ нарисувалъ нѣкого по-смѣлъ, по-красивъ, отколкото е въ сщность. — Отъ кого зависи това? — Отъ художника. Смѣлиятъ художникъ предава своята смѣлость на човѣка, когото рисува. Страхливиятъ художникъ предава своя страхъ на човѣка, когото рисува. Какъвто е характерътъ на художника, такива сж и неговитѣ картини.

Казвамъ: Мнозина ме слушатъ, малцина ме разбиратъ. Това зависи отъ разбирането. Всѣки разбира споредъ своята мърка. Не е лошо това, но понѣкога вие съкращавате

тая мѣрка. Съ единъ или съ два милиметра, но все ще я съкратите. — Защо става така? — Защото бързате. Кое е по-добре: да увеличава човѣкъ нѣщата, или да ги намалява? Това се опредѣля отъ случая. Ако ти е дошълъ гостъ и пожелаешъ да го нагостишъ, дай му изобилно ядене, да остане доволенъ. Когато се хранишъ, никога не преяждай. На госта ще дадешъ изобилно, да не мисли, че си скъперникъ. Къмъ себе си ще бждешъ строгъ, нѣма да преяждашъ, а къмъ госта си щедъръ. Не мисли, че той ще те ошети. Колко ще изяде единъ човѣкъ? Може ли да изяде единъ хлѣбъ? Има хора, които ядатъ много, но тѣ се срѣщатъ рѣдко. Тѣ минаватъ за голѣми герои.

Разправятъ за единъ българинъ, отъ Варненско, че могълъ да изяде цѣло агне. При единъ случай той изялъ едно агне, което тежало 12 кгр., два килограма хлѣбъ и единъ килограмъ халва. Дали е истина това, или преувеличено, не се знае. Агнето може да е тежало 12 кгр., но съ кожата, съ вътрешноститѣ — неочистено. Като се одере кожата му и очисти, ще тежи по-малко, 7—8 килограма най-много. Има нѣщо преувеличено въ тоя фактъ, но има и нѣщо вѣрно. Срѣщатъ се хора, които ядатъ много и около тѣхъ се създаватъ легенди. Българинътъ обича да преувеличава и да намалява — това е негова чѣрта. Единъ американски писателъ описалъ два интересни случая за хора, които ядатъ много.

Единъ американецъ влѣзълъ въ едно сирото-питалище и изялъ закуската, приготвена за 70 деца. Другъ американецъ изялъ яденето, приготвено за 20 души. И двамата надминаватъ българина, който изялъ едно агне.

Трѣбва ли човѣкъ да яде много? — Това не е въ съгласие съ законитѣ на природата. Чрезъ яденето тя опитва хората. За да ги изпита, на едни дава много, на други — малко. Може ли слонътъ да се задоволи съ едно кило оризъ? Десетки килограми оризъ сж нуждни, за да се нахрани. Какво ще прави бащата, ако синътъ и дъщерята ядатъ като слона? Той ще се види въ чудо, не може да ги задоволи. Въ бждеще човѣкъ ще яде малко. За да дойде до това положение, той трѣбва отсега да намалява количеството на храната. Сегашниятъ човѣкъ работи извънъ мѣрката, съ цель да осигури яденето. Днесъ голѣмъ процентъ отъ хората умиратъ отъ преяждане и отъ пресиленъ трудъ за осигуряване на прехраната. Тѣ ядатъ бързо, не правятъ подборъ въ хранитѣ. Това изтощава и разстройва организмъ. Малкъ процентъ отъ хората умиратъ отъ други болести.

Помнете: Яденето е великъ процесъ, свързанъ съ любовта. Който не яде съ любовъ, самъ се излага на страдания. Който яде бързо и преяжда, самъ се излага на страдания. Споредъ една статистика, 95% отъ хората страдатъ отъ преяждане, отъ недоволство. Тѣ ядатъ и не благодарятъ — все намиратъ нѣщо, отъ

което сж недоволни: яденето било пресолено, постно; хлѣбътъ билъ твърдъ или недопеченъ. Хигиената на яденето изисква отъ човѣка да благодари за хлѣба и за яденето, които му се даватъ. Не съмъ срѣщалъ човѣкъ, който да благодари на Бога за всичко, което му е дадено. Който не благодари, всѣкога ще се натѣква на лошъ хлѣбъ и на лошо ядене. Въ това нѣма никакво изключение. Подобното подобно привлича. Любовьта привлича хубавото, красивото, чистото, а безлюбието — лошото, нечистото. Когато хората грѣшатъ, яденето имъ е лошо. Когато хората се биятъ, яденето имъ е лошо.

Съвременнитѣ хора се биятъ, милиони хора се убиватъ, но всичко това не е волята на Бога. Това не е въ съгласие съ законитѣ на природата, нито е опредѣлено да стане. По-неже хората се отклониха отъ законитѣ на любовьта, на мѣдростъта и на истината, войната дойде като естествено последствие на това отклоняване. На това се дължи и намаляването на дажбитѣ. Днесъ хлѣбътъ се намали, захаръта, месото, маслото сжщо се намалиха. Днесъ най-здравитѣ хора отиватъ на бойното поле, да правятъ окопи, бункери, укрепления. Казватъ за нѣкого, че е лошъ. Не е лошъ, но е войникъ на бойното поле, въоръженъ е, воюва. Безъ да иска, ще те докосне съ оръжieto си.

Казватъ за нѣкого, че работитѣ му не вървятъ добре. Много естествено, умътъ му

е заетъ съ ненуждни работи. Вмѣсто да се занимава съ велики и красиви нѣща, той впрѣга ума си въ работи, които го изтощаватъ. Човѣкъ трѣбва да воюва, но за това се изисква умъ, доброта и сила. Ако не си най-уменъ, най-добъръ и най-силенъ, не воювай съ никого. Има смисълъ да воювашъ, ако си въоръженъ. Съ какво трѣбва да се въоръжишъ? Какъ трѣбва да воювашъ? Следъ сегашната война милиони мъже и жени трѣбва да работятъ усилено, най-малко 30 години, за да изправятъ погрѣшките, които сж направили. Милиони майки трѣбва да работятъ, за да изправятъ погрѣшките на войната. Не е лесно да се родятъ толкова синове и дѣщери, които да замѣстятъ числото на убититѣ. Това сж сравнения, отъ които се виждатъ последствията на войната.

Казвате, че само неразумнитѣ хора се биятъ. Не е въпросъ само за външната война. Страшна е външната война, но по-страшна е вътрешната. Единъ човѣкъ се разгнѣви и, безъ да съзнава, убива милиони клетки въ себе си. Скаратъ се или се сбиятъ двама души, двойно число клетки умиратъ. Това е излишно разпиляване на енергия. Гнѣвътъ разрушава човѣшкия организъмъ. Като се разгнѣви, човѣкъ отпада, губи енергията си. Нѣкой се оправдава, че наследилъ гнѣва отъ майка си или отъ баща си. Сжщевременно казва, че е роденъ отъ Бога и следва пѣтя на Христа. Това е невъзможно. Не може да се родишъ отъ Бога и да

се гнѣвишъ. Христосъ си послужи само ведпъжъ съ камшикъ, да изгони търговцитѣ отъ храма, и повече не повтори. Като влѣзе въ храма и вдигна камшика, Той рече: „Ревността къмъ тоя домъ ме изяде“. Съ вдигането на камшика, Христосъ искаше да каже, че човѣкъ трѣбва да изхвърли своитѣ лоши мисли, чувства и желанія навънъ. Така трѣбва да се разбира постъпката на Христа. Ако мислите, че Христосъ ималъ намѣрение да изгони лошитѣ хора отъ църквата, свѣтътъ никога нѣма да се оправи. Съ камшикъ свѣтътъ не се оправя. Лошитѣ хора въ църквата представятъ ония сжщесѣва въ човѣка, които търгуватъ съ Божественото. Който иска да служи на Бога, самъ трѣбва да се заеме да очисти своя храмъ. И тогава, като влѣзе Христосъ въ неговия храмъ, нѣма да вдига камшика си, да гони търговцитѣ. Нѣкой се извинява за погрѣшкитѣ си. Нѣма нищо лошо въ погрѣшкитѣ, но човѣкъ трѣбва да знае, защо грѣши. Въ тъмнината се допускатъ всѣкакви погрѣшки. Обаче, свѣтлината не допуска нито една погрѣшка. Ако грѣшишъ, ще знаешъ, че живѣешъ въ тъмнина. Ако не грѣшишъ, живѣешъ въ свѣтина.

Съвременното човѣчество трѣбва да се поправи. Божествениятъ свѣтъ е добъръ, но човѣшкиятъ свѣтъ е разваленъ. Хората сж го развалили, и тѣ сами трѣбва да го поправятъ. — Кой ще оправи свѣта? — Добритѣ хора. Както въ невидимия свѣтъ има добри и лоши сжщества, така и въ човѣшкия свѣтъ има до-

бри и лоши хора. Първиятъ Адамъ, който бѣше създаденъ по образъ и подобие на Бога, бѣше добъръ и праведенъ. Обаче, вториятъ Адамъ, който бѣше направенъ отъ прѣстъ, носѣше грѣха въ себе си, затова сгрѣши. И Ева, направена отъ реброто на Адама, сжщо сгрѣши. Всѣки мжжъ и всѣка жена, направени отъ прѣстъ, иматъ слабостта да ядатъ повече, отколкото имъ е нужно. Нѣкои казватъ, че човѣкъ е направенъ отъ калъ. Не, той бѣше направенъ отъ най-хубавата прѣстъ, а не отъ калъ. Частицитѣ на тая прѣстъ бѣха издържливи и трайни. Впоследствие, когато човѣкътъ сгрѣши, тѣ изгубиха своята чистота и трайност. Така се създадоха различнитѣ болести и тумори, отъ които хората и доднесъ страдатъ. Ако се питате, защо идатъ болеститѣ, ще знаете, че тѣ сж резултатъ на отслабване на любовта, мъдростта и истината; болеститѣ сж резултатъ на намаляване силата на живота, знанието и свободата. Който иска да бжде здравъ, трѣбва да увеличи количеството на любовта и енергията въ себе си. Възприемайте повече енергия отъ слънцето, ако искате да бждете жизнерадостни. Радвайте се на изгрѣващото слънце, ако искате да продължите живота си.

Мнозина се отдаватъ на грижитѣ си и не обръщатъ внимание на слънцето, което изгрѣва. Заети само съ себе си, тѣ сж недоволни отъ слънцето, отъ неговата топлина и се оплакватъ, че то силно грѣе и ги изгаря. Да

благодаримъ на слънцето! Безъ него злото щеше да бжде по голѣмо. Злото, нещастieto и страданието сж резултатъ на човѣшкия животъ. Богъ не създаде оржжието — човѣкъ го създаде. Човѣкъ злоупотрѣбва съ богатата, които слънцето създава, и казва, че слънцето е причина за нещастията. Слънцето създава изобилно блага, но човѣкъ, като не може да отвори сърдцето си, задържа ги само за себе си, докато се развалятъ и започнатъ да гниятъ. Гнилитѣ и развалени ябълки се продаватъ евтино, но тѣ носятъ болести. Прѣсното млѣко и масло се продаватъ скжно, по 400—500 лв.; развалятъ ли се, бързатъ да ги продадатъ. Пазете се отъ стари, развалени храни. Пазете се отъ стари, развалени мисли, които евтино се продаватъ.

Стремете се къмъ правитѣ и нови мисли, които никога не се продаватъ. Добритѣ чувства и желаня, както и добритѣ постжпки сжщо не се продаватъ. Който се е опиталъ да продаде една добра мисль, едно добро желане или една добра постжпка, всичко е изгубилъ. Мислитѣ, желанята и постжпкитѣ сж живи и съзнателни. Щомъ почувствуватъ, че господарътъ имъ мисли да ги продаде, тѣ веднага го напушатъ. Стихътъ отъ Писанието, въ който се казва, че Богъ ще изпрати Духа си, се отнася до посещението на човѣка отъ добритѣ мисли, чувства и постжпки. Духътъ внася красивото и възвишеното въ човѣка. Да мисли човѣкъ, че може безъ Духа да се про-

яви, това е криво разбиране, крива мисъл. Божиятъ Духъ, като жива енергия, слиза отгоре и действува върху човѣшката душа. Мощенъ е Божиятъ Духъ, мощна е Неговата енергия. Тя повдига угнетения, оживява мъртвия, оздравява болния. Когато Духътъ те посети, ако кажешъ на болния, че ще оздравѣе, най-много следъ два дѣня той ще стане отъ леглото си. Кажи на обезсърдения, че животътъ му ще се осмисли, той ще вдигне увисналата си глава и ще трѣгне смѣло напредъ. Мощна е Божията мисъл. Тя върши чудеса.

На какво се дължи обезсърдчаването? — На отрицателната мисъл на окръжаващиятъ. Както физически силниятъ човѣкъ може да те хване за ржцетъ и завърже съ вжже, да не мръднешъ отъ мѣстото си, така и отрицателната мисъл на окръжаващата срѣда може да те скове и ограничи. Отрицателнитѣ сили могатъ да заведатъ човѣка, дето пожелаатъ. Нѣкой казва, че въ умствения свѣтъ поне може да бжде свободенъ. Зависи, подъ чие покровителство се намира. Ако е подъ влиянието на отрицателната мисъл, той не може да бжде свободенъ. Ако е подъ покровителството на любовта, на мъдростта и на истината, той е свободенъ. Вънъ отъ любовта, вънъ отъ мъдростта и вънъ отъ истината, никаква свобода не сществува. Търсите ли свобода, ще я намѣрите въ любовта, въ мъдростта и въ истината. Търсите ли свобода, ще я намѣрите въ живота и въ знанието. Въ свободата

има животъ, въ свободата има знание. Свобода, която не носи животъ, не е истинска. Защо е свободенъ човѣкъ, глупости ли да върши? Ако можешъ да подобришъ живота си и да се освободишъ отъ противоречията на ума и на сърдцето си, ти си свободенъ човѣкъ. Ако не можешъ да постигнешъ това, ти не си свободенъ.

Животътъ освобождава човѣка. Задъ живота стои любовта, а задъ любовта — Божиятъ Духъ. Дето животътъ, любовта и Духътъ не присъствуватъ, тамъ нѣма свобода. Ако животътъ, любовта и Духътъ не присъствуватъ въ човѣка, той не е свободенъ. Свободата иде чрезъ свѣтлината. Както свѣтлината е свободна да прониква навсѣкжде, така и ние трѣбва да бждемъ свободни. Свободата иде чрезъ въздуха. Както въздухътъ се движи свободно, така и ние трѣбва да бждемъ свободни. Свободата иде чрезъ водата. Както водата тече свободно, така и ние трѣбва да бждемъ свободни. Както хлѣбътъ минава свободно презъ живитѣ сщества, така и ние трѣбва да бждемъ свободни. Затова Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, той има животъ въ себе си“. Живъ е хлѣбътъ, живо е житното зърно. То говори на човѣка, както Богъ му говори отвътре. Крушата, ябълката сжщо сж живи. И тѣ говорятъ на човѣка.

Нѣкои религиозни очакватъ Христа да дойде отвънъ, да имъ говори. Христосъ е въ

свѣтлината, въ въздуха, въ водата, въ хлѣба и въ плодоветѣ. Не Го търсете отвънъ. Достатъчно е да приемешъ хлѣба съ любовъ, за да ти проговори. Яжъ плодоветѣ съ любовъ, за да ти проговорятъ. Човѣкъ може да проповѣдва чрезъ плодоветѣ. Посади нѣколко плодни дървета, отгледай ги съ любовъ и, кой какъ мине, давай по единъ плодъ. Така ще проповѣдавашъ по-добре, отколкото съ думи. Който иска да стане проповѣдникъ, нека отгледа 20—30 плодни дървета и да раздава на всѣки уморенъ и ожаднялъ пѣтникъ. Ще кажете, че това е губене на време. Кой не си е губилъ времето? Кой не е съжалявалъ за изгубеното време? Ако си изгубилъ частъ отъ времето си за непотрѣбни нѣща, дай малко време и за отглеждане на нѣколко плодни дървета, да видишъ, какъвъ резултатъ ще имашъ. Сѣйте изобилно сѣмена въ живота си и знайте, че времето ви не е изгубено. Това обновява и подмладява човѣка. Новото учение изисква млади, жизнени хора, способни за работа. Да се подмладишъ и обновишъ, това не значи, че ще живѣешъ вѣчно на земята. Ако живѣешъ 120 години, това е достатъчно. Повече отъ 120 години не може да се живѣе на земята, нѣма условия за това. Като живѣешъ 120 години, ще напуснешъ тѣлото си, както събличашъ старата си дреха. Ще съблѣчешъ дрехата си и ще благодаришъ на клеткитѣ, които сж работили за тебе цѣлъ животъ.

Мнозина гледатъ на тѣлото си като на временна машина; щомъ тя престане да работи, всичко се свършва съ нея. Не е така. Миллиарди клетки има въ човѣшкия организъмъ, които сж живи, съзнателни и организирани, както хората се организиратъ. Вижте, какъ днесъ, въ войната, се организиратъ милиони хора, които изпълняватъ специфична работа. Всѣки върши работата си точно на време, съ пълно съзнание за своето задължение. И войната крие нѣщо добро въ себе си. Външно войната се води отъ хората, но задъ тѣхъ се крие нѣщо друго. И копетѣ взиматъ участие въ войната, но другъ ги папжтва. Конятъ не отива доброволно на война, господарятъ му го кара. Както конникътъ възсѣда коня и го управлява, така и духоветѣ възсѣдатъ хората и ги каратъ да се биятъ. Кога ще се свърши войната? — Когато конниците слѣзатъ отъ хората. Докато сж на гърба имъ, войната ще продължава. Обикновено войнитѣ ставатъ вечерь, въ тъмнина, когато хората не виждатъ, че ги възсѣдатъ. Невъзможно е презъ деня да става война. Сега на земята владѣе ноцъ. Тази е причината, дето съзнанието на обикновенитѣ хора е въ тъмнина. Напримѣръ, ако въ мирно време убиешъ човѣкъ, ще те сждятъ, ще те затворятъ и скжпо ще платишъ за престжплението, което си направилъ. Ако въ време на война убиешъ 10—20 души, ще минешъ за герой, за което ще получишъ кръстъ за храбрость. — Какво показва това? — Че лич-

ниятъ моралъ е по-високъ отъ обществения.

Когато се говори за съзнанието на народитъ и на цѣлото човѣчество, виждаме, че тѣ сж останали назадъ. Много трѣбва да се работи върху съзнанието на единъ народъ, за да се повдигне до нуждната висота. И отдѣлния човѣкъ не е прогресиралъ много. Въпрѣки това, нѣкои хора се опитватъ да пророкуватъ. Често се чува пророчеството на тоя, на оня, кой народъ ще победи въ сегашната война. Ново слънце ще изгрѣе! То се приближава вече къмъ земята. Щомъ се яви първиятъ лжчъ на това слънце, войната ще престане. Тогава хората ще разбератъ, че не трѣбва да се биятъ. Право ли е двама братя да се биятъ? Тѣ се биятъ, защото сж пияни. Като изтрезнѣятъ, ще си подадатъ ржка. Днесъ се биятъ християнски народи. Какво ще спечелятъ отъ войната? Ще видятъ, че не сж разбрали още Христовото учение. Както евреитъ не приеха на времето Христовото учение, така и сегашнитъ християни не разбраха Христа. Да се биешъ, това не е въ съгласие съ Христовото учение. Войната е остатъкъ отъ езичеството. Казано е въ Писанието: „Той отначало бѣше отцеубиецъ.“ За кого се говори въ тоя стихъ? — За чернитъ братя, последователи на черната ложа.

Помнете: Любовта изключва убийството. Човѣкъ нѣма право да убива. Грънчарьтъ, който прави грънцитъ, има право да ги чупи. Обаче, чиракътъ, който само помага, нѣма то-

ва право. Следователно, ако войната е отъ Бога, на мѣсто е; ако е отъ хората, не е на мѣсто. Има ли право коньтъ да ритне човѣка и да го убие? Ако си позволи това, куршумъ го чака. Въ съзнанието си човѣкъ минава презъ една тъмна нощъ — кали юга. Попадне ли въ тая нощъ, той може да извърши най-голъмото престѣпление. Външно човѣчеството има добри условия за развитие, но вътрешно то минава презъ тая тъмна нощъ — кали юга. Дълъгъ е периодътъ на тъмната нощъ. Той започна отъ съгрѣшавацето на първитѣ човѣци и продължи до времето на Христа. Христосъ дойде на земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на кали юга, край на черния вѣкъ. Като изтече това време, ще настѣпи свѣтлиятъ вѣкъ на човѣчеството. Идатъ вече свѣтлитѣ братя на земята. Иде новото време въ свѣта. Нѣкои отъ свѣтлитѣ братя ще се въплѣтятъ, други ще се вселятъ. И еднитѣ, и другитѣ ще бждатъ видими. Тѣ ще разрешатъ всички въпроси правилно. Тѣ ще напишатъ: Не е позволено на хората да се биятъ. Какво допринася войната? Хиляди и милиони хора умиратъ, хиляди и милиони хора сѣ осакатяватъ. Всички тия хора сж гласували за войната. Днесъ всички следятъ съ интересъ, кой ще победи: германци, руснаци, италианци, или англичани. Пророцитѣ предсказватъ едно, встниците пишатъ друго — всички очакватъ края на войната.

Казвамъ: Горко на ония хора и на ония народи, които не вѣрватъ въ Божия пжтъ! Това е пророчество. Богъ е противъ ония синове на непослушанието, които не вѣршатъ Неговата воля. Въ това отношение, всички хора сж подъ единъ знаменателъ. Предъ Бога и германци, и руснаци, и италианци, и англичани — всички сж на едно стжпало. Предъ Бога всички народи сж непослушни. Всѣки народъ преследва своитѣ лични интереси, а не интереситѣ на Божието Царство. Така е било, така е днесъ, но бждещето носи новото. Всѣки човѣкъ, всѣки народъ първо ще има предъ видъ интереситѣ на Бога, а после своитѣ. Всѣки ще разбере, че това, съ което разполага, не е негово. Слънцето, отъ което се ползуваме, наше ли е? Растенията, цвѣтята, камѣнитѣ, въздухътъ и водата, съ които се ползуваме, наши ли сж? Земята наша ли е? Ние сме дошли на земята като наематели, и Богъ ни изпитва. И като живѣемъ, това ще ни се въздаде. Нѣкои желаятъ да победятъ германцитѣ, други — англичанитѣ, трети — руснацитѣ. Защо желанието на хората е различно? Азъ бихъ желалъ любовта да победи; азъ бихъ желалъ мждростъта да победи; азъ бихъ желалъ истината да победи. Азъ бихъ желалъ животътъ, знанието и свободата да победятъ. Азъ бихъ желалъ движението, учението и работата да победятъ. Когато любовта победи, животътъ ще дойде; когато мждростъта победи, знанието ще дойде; когато истината по-

беди, свободата ще дойде. Това е истинската победа. Тая победа трѣбва да желаемъ всички. Ако човѣшкото победи, какво ще придобиемъ? Едни ще бждатъ потиснати, а други — свободни. Това не е победа.

Свѣтскитѣ хора иматъ право да разчитатъ на себе си; тѣ иматъ право да мислятъ, както искатъ, но духовнитѣ хора не могатъ да мислятъ като тѣхъ. За духовнитѣ хора е не само погрѣшно да мислятъ криво, но и грѣшно е. Ние трѣбва да се молимъ да дойде свѣтлината, да изгрѣе тоя день. Свѣтлината трѣбва да озари всички народи, да съзнаятъ, че пжтътъ, по който вѣрватъ, не е правъ. Тѣ трѣбва да разбератъ, че методитѣ, съ които си служатъ, не сж човѣчни. Ако двама души искатъ да се биятъ, нека се замѣрватъ съ ябълки. Единиятъ да подхвърли една ябълка, другиятъ да подхвърли една ябълка и, който може да удари съ повече ябълки, той ще излѣзе победителъ. Ще кажете, че е глупаво да се биятъ хората съ ябълки. А да се биятъ и убиватъ, както сега, е умно. За предпочитане е да воювашъ съ ябълки, отколкото съ сегашнитѣ оржжия.

Сегашнитѣ хора лесно се обиждатъ. Не се отнесли съ нуждното внимание къмъ нѣкого, и той веднага се възмушава. Казва: Знаете ли, кой съмъ и отде ида? Знаете ли, на коя държава съмъ посланикъ? Ако си посланикъ на една държава, трѣбва да зачиташъ законитѣ на тая държава, и тя ще зачита твоитѣ права. Следователно, и ние, като

дохождаме на земята, трѣбва да зачитаме нейнитѣ закони. Само така тя ще зачита нашитѣ права. Само така ще има правилна обмѣна между земята и насъ. Какво виждаме днесъ? Срѣщатъ се двама души, не се познаватъ, а се критикуватъ. Не е лошо да критикувашъ, но ако познавашъ нѣщата. Какво означава думата „критика“? Тя е съставена отъ две думи: крие и тика. Значи, критикътъ крие и тика нѣщата напредъ. Критикътъ скрива истината, а вади логическото заключение напредъ. Ще доказва, че нѣкой е правъ, защото билъ обиденъ. Какво представя обидата? — Муха, която безпокои човѣка. Той може лесно да се справи съ мухата. Достатъчно е да духне, и ще се освободи отъ нея. Ако не вложишъ мисълъ и чувство въ духането, нищо нѣма да постигнешъ.

Единъ нашъ познатъ, отъ търновскитѣ села, крайно религиозенъ, решилъ да опита силата си, да види, доколко е напредналъ. Като се разхождалъ край селото, видѣлъ единъ бикъ между говедата и си помислилъ: Ще хвана бика за рогата и ще му заповѣдамъ да не реве. Приближилъ се до него, хваналъ го за рогата и му казалъ: Въ името на Господа Исуса Христа, заповѣдамъ ти да мълчишъ! Съ едно мръдване бикътъ го повалилъ на земята. Говедарътъ видѣлъ, какво става, и веднага дошълъ на помощ на нашия познатъ. Ако не бѣше говедарътъ, апостолътъ нѣмаше да остане живъ. Питамъ: Трѣбва ли човѣкъ

да се бори съ бикъ, за да опитва силата си? Бикътъ нека си реве. Неговото мѣсто е между говедата. Нека си пасе спокойно, а ти мини край него, безъ да го закачашъ.

Казвамъ: Не се занимавайте съ злото въ себе си. Не го пждете. Не е ваша работа да се борите съ него. Само любовта може да се бори съ злото. Само мъдростта може да се бори съ злото. Само истината може да се бори съ злото. Ако любовта, мъдростта и истината не могатъ да ви спасятъ отъ злото, никаква сила не може да ви помогне. Любовта, мъдростта и истината сж сили, които излизатъ отъ Бога и работятъ за нашата свобода. Да приложимъ любовта за основа, да освободи живота. Да приложимъ мъдростта за основа, да приемемъ знанието. Да приложимъ истината за основа, за да станемъ свободни. Ако не приложимъ любовта въ живота си, никакво знание, никаква свобода не можемъ да придобиемъ.

Знание е нужно на съвременнитъ хора, да разбиратъ, какво мѣсто да заематъ, какви връзки да правятъ помежду си. Тръгнешъ съ пѣкого, туришъ го отъ лѣвата си страна, той заема дѣсната; туришъ го надѣсно, той заема лѣвата страна. Той не разбира, че ако върви отъ лѣво, ще изгуби разположението си. Много пжти съмъ правилъ опити съ своитъ приятели, но тѣ, като не разбиратъ, какво правя, постъпватъ по своему. Не е безразлично, дали ще вървишъ отъ лѣвата или дѣсната страна на човѣ-

ка. Нѣкой седне на края на трапезата и се чувствува обиденъ. Повечето хора се борятъ за първитѣ мѣста. И въ времето на Христа двама отъ ученицитѣ Му, Заведеевитѣ синове, пожелаха единъ отъ тѣхъ да седне отлѣво на Христа, а другиятъ — отдѣсно. Който иска да седне отлѣво или отдѣсно на Христа, трѣбва да има знание. Правило е: ако умътъ работи повече въ човѣка, тури го отъ лѣвата си страна; ако сърдцето му работи повече, тури го отъ дѣсната си страна. Ако не спазвате тия правила, често ще изпадате въ противоречия. Дѣсната страна на човѣка е свързана съ свѣтлината, а лѣвата — съ топлината. Нѣкои хора обичатъ топлината, а други не обичатъ да стоятъ на топло. Който обича топлината, трѣбва да стои надѣсно, дето е свѣтлината. Който обича свѣтлината, има права мисль; той трѣбва да стои налѣво. Само така ще се оправятъ работитѣ. Сърдцето има нужда отъ помощта на ума, а умътъ — отъ помощта на сърдцето. Умътъ и сърдцето се нуждаятъ отъ помощта на душата и на духа. Духътъ следи, наблюдава, какво прави човѣкъ и тихо му нашепва: Не постъпвашъ добре. Ако постъпва добре, пакъ му нашепва: Добре постъпвашъ. Колкото и да се оправдавашъ за постъпката си, той казва: Нищо не те оправдава. Колко трѣбва да продавашъ стоката си? Колкото струва, толкова ще я продавашъ — нито повече, нито по-малко. Защо ще преувеличавашъ нѣщата? Ще продавашъ крушитѣ или ябълкитѣ толкова, колкото

струватъ. Тежка, хубава била крушата. Колкото да е голѣма една ябълка или круша, ще тежи 200 — 300 гр. — единъ килограмъ не тежи. Понѣкога и природата, когато възпитава, увеличава или намалява нѣщата. Обаче, човѣкъ трѣбва да има ясна представа за нѣщата, да ги вижда такива, каквито сж въ действителностъ. Всѣки трѣбва да се вслушва въ ума, въ сърдцето си, да не излиза отъ рамкитѣ на своето естество. Какво правятъ сегашнитѣ хора? Тѣ не слушатъ ума, сърдцето, душата си и очакватъ да излѣзе нѣщо особено отъ тѣхъ. Това е невъзможно. Нищо не може да стане повече отъ това, което Богъ е създалъ. Той създаде свѣта. Какво повече може да направи човѣкъ? Богъ е работилъ милиарди години за създаването на свѣта, и още милиарди години ще работи върху него. Това не се иска отъ човѣка — търпение се иска отъ него. Трѣбва да свършишъ една работа за единъ часъ — не скжсявай времето, нито го увеличавай. Ако скжсишъ или увеличишъ времето, работата пѣма да се свърши добре.

Едно се иска отъ човѣка: Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка да произтичатъ отъ любовта, отъ мъдростта и отъ истината. Тогава и той ще се ползува отъ мисльта, отъ чувството и отъ постѣпката си, но и окръжаващитѣ ще се ползуватъ. Както азъ се ползувамъ отъ хубавата вода, така и околнитѣ ще се ползуватъ. Както азъ се ползувамъ отъ чистия въздухъ, така и околнитѣ ще се

ползувать. Посрѣщайте свѣтлината съ любовь, за да се ползвате отъ нея. Ще кажете, че слънцето грѣе силно. Не гледайте слънцето, когато грѣе силно. Гледайте го сутринь, когато изгрѣва. При това, има особенъ начинъ за възприемане на слънчевата свѣтлина, не само чрезъ очитѣ. Малко хора могатъ да използватъ правилно свѣтлината, въздуха и водата. Повечето хора дишатъ само съ дробоветѣ си. Има и другъ начинъ на дишане — чрезъ астралното тѣло, или чрезъ етерния двойникъ. Съветвамъ едного да прави шесть вдишки, шесть задържания на въздуха и шесть издишки. Той ме пита, не може ли по-малко отъ шесть. Другъ ме пита, не може ли повече отъ шесть. Първиятъ иска да съкрати вдишкитѣ, вториятъ иска да ги увеличи. И двамата не разбиратъ правилно закона за дишането. Азъ взимамъ числото шесть като число на Венера, да смекчи нѣщата — всичко да става по пѣтя на най-малкото съпротивление. При любовта нѣщата ставатъ съ най-малки разноси. Вънъ отъ любовта, разносикитѣ се увеличаватъ. Любовта не обещава голѣми резултати. Тя започва съ малки величини, съ малки сѣменца, които поставя при благоприятни условия. Въ скоро време тѣ порастватъ, ставатъ голѣми дървета, които даватъ изобилно плодъ. Който прави голѣми кжщи, той не се движи по закона на любовта — другъ законъ го ржководи. Безъ любовь нѣма животъ, нѣма знание, нѣма сво-

бода. Безъ любовь нѣма движение, нѣма учение, нѣма работа.

Какво представя любовта? — Разумно отношение на Бога къмъ насъ. Чрезъ това отношение ние възприемаме Божиата мисль, Божието чувство, Божиата сила. — Какво носи любовта за човѣка? — Всички права. Тя дава истинска свобода. Чрезъ любовта човѣкъ опредѣля своето синовно отношение къмъ Бога. Откажешъ ли се отъ любовта, ти губишъ правата си, губишъ свободата си, губишъ синовното си отношение къмъ Бога и ставашъ слуга. На слугата се плаща, а на сина се отговаря съ любовь. Синътъ става наследникъ на баща си. И слугата, и синътъ сж на мѣстото си, но всѣки трѣбва да знае своето мѣсто, своитѣ права и задължения. Ако искате да станете наследници на любовта, ще работите по нейнитѣ закони. Ако искате да ви плащатъ, ще станете слуги.

Казвамъ: Отворете покрива на вашата кжща, да се освѣти тя. Има кжщи, които не се освѣтяватъ добре — прозорцитѣ имъ сж малки. За да се освѣтяватъ, както трѣбва, отворете и покрива имъ. Бихъ желалъ и вашитѣ глави да се освѣтяватъ не само чрезъ очитѣ ви, но и чрезъ покрива ви. Човѣкъ е на правъ пжтъ въ живота си, когато започне да приема свѣтлината и отъ горната часть на главата си. Ония отъ васъ, които желаятъ да работятъ съзнателно, нека направятъ опитъ, да видятъ, колко мисли, колко чувства и колко постжпки

се възприематъ по пѣтя на любовта. Всѣки трѣбва да знае за себе си, колко отъ негови-тѣ мисли и чувства се възприематъ и прилагатъ съ любовь. Кажешъ ли, че нѣкой е лошъ, ти не живѣешъ по закона на любовта. Отъ гледището на любовта нѣма лоши нѣща въ свѣта. Ако яденето, което ядешъ, е горещо и изгори устатата ти, яденето ли е лошо, готвачътъ ли е лошъ, или ти самъ си виновенъ за това. Погрѣшката е въ готвача, ако не те е предупредилъ. Погрѣшката е твоя, ако ядешъ бързо. Обаче, яденето е добре сготвено. Това, което хората наричатъ зло, не е нищо друго, освенъ горещо ядене. Не бързай, почакай малко, да истине яденето, и тогава яжъ. Казватъ за нѣкого, че е много студенъ човѣкъ; за другъ казватъ, че е много горещъ. Вината е въ ржката. Ако ржката ти е студена, не се ржувай съ хората, докато не се стоплишъ; ако ржката ти е гореща, не се ржувай, докато не се разхладишъ; ако ржката ти е влажна, пакъ не се ржувай, докато не се изсуши. Не е добре ржката на човѣка да бжде много суха. Ржката на болния е или гореща, или студена. Следователно, ако и твоята ржка е много гореща, или много студена, това показва нездравословно състояние.

Кое е естественото състояние на човѣка? Естественото състояние на човѣка изисква свѣтъль умъ и топло сърдце. Не е естествено сърдцето на човѣка да истива; не е естествено умътъ му да потъмнява. Избѣгвайте студене-

нината на сърдцето. Избъгвайте тъмнината на ума. Не яжте много гореща храна. Не яжте и много студена храна. Спазвайте тия правила, за да бъдете здрави, бодри и силни.

2. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 17 октомврий, 1943 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Плодоветѣ на Духа

Въ 13 глава отъ I. послание къмъ Коринтянитѣ се говори за плодетѣ на Духа. Любовьта е плодъ на Духа. Всѣки плодъ има смисълъ, когато се яде. Следователно, и любовьта се осмисля, когато се яде. Ако любовьта не се яде, не принася никаква полза. Като изядешъ единъ плодъ, той трѣбва да се асимилира, да проникне въ кръвта, да даде добъръ резултатъ. Дето животътъ се развива правилно, тамъ резултатитѣ сж добри.

Често се говори за бита на единъ народъ. Думата „битъ“ има две значения. Биятъ нѣкоко съ тояга и казватъ, че тоя човѣкъ е битъ. Говори се и за битъ на нѣкой народъ. Подъ „битъ“ на народа се разбира сборъ отъ неговитѣ прави и обичаи. Битъ човѣкъ и битъ на народа сж две различни понятия. Боятъ плаши хората; въ сжщностъ, отъ боя сж излѣзли много блага. Не е страшенъ боятъ, но трѣбва да знаешъ, какъ да биешъ. И свѣтлината бие, и въздухътъ бие, и водата бие, но боятъ на свѣтлината е милване, боятъ на въздуха е милване. Понѣкога въздухътъ се гнѣви, и тогава не милва, но удря. Тогава кжса ли-

---

*) I. Посл. къмъ Коринтянитѣ, 13 гл.

ста, чупи клончета, изкоренява дървета. Ако свѣтлината на слънцето те бие, радвай се, защото човѣкъ ще станешъ. Едно се иска отъ човѣка: да разбира нѣщата правилно. Колкото и да се разбиратъ нѣщата правилно, все има нѣщо неразбрано за човѣка, Ако се вгледате въ религиозния животъ на човѣка, и тамъ ще намѣрите нѣщо неразбрано. Ако се вслушате въ езика на детето, и тамъ ще намѣрите нѣщо неразбрано. Малкото дете вижда запалената свѣщъ, сочи съ ржка къмъ нея, говори нѣщо, но никой не го разбира. Следъ това то туря прѣста си въ свѣщъта и се опарва. Като се опари два-три пѣти, майката го предпазва да не тури пакъ прѣста си въ свѣщъта, като му казва „гъшъ“. Чуе ли тая дума, то разбира вече значението ѝ и не пипа свѣщъта. И възрастнитѣ, като не разбиратъ значението на думата „гъшъ“ не се пазятъ отъ опарване. Не туряй прѣста си тамъ, дете не трѣбва. Любовта учи човѣка, де да пипа и де да не пипа.

Хората отсега нататкъ трѣбва да се заематъ съ изучаването на любовта. За коя любовъ говоря? Не говоря за обикновената любовъ, която започва съ много обещания, а съ малко дѣла. Младиятъ момѣкъ обещава на момата цѣлъ свѣтъ, а накрая и дрипи не ѝ дава; той обещава на момата да се жертвува за нея, но, като умре тя, казва: Всичко се свършва вече. Следъ гроба нѣма животъ, нѣма никакви задължения. Той гледа часъ по-скоро да я погребее, да си отиде, отдето е

дошла. Въ първо време тя е божество за него; щомъ умре, става обикновено същество. Оня, когото заравятъ въ земята, и остава тамъ за дълго време, не е никакво божество. Той отива на оня свѣтъ да се пречисти. Както момъкътъ постѣпва съ момата, така и момата постѣпва съ момъка. Следъ това всички хора говорятъ за добъръ животъ.

Мнозина проповѣдватъ, че трѣбва да се живѣе добре, да бждемъ добри, да се обичаме. Това не е проповѣдь. Любовта трѣбва да я слушате, както слушате видния цигуларъ или пѣвецъ на сцената. За любовта не се говори; колкото и да се говори за нея, все неразбрана остава. Какво ще разберешъ за музиката, ако само се говори за нея? Ако слушашъ музика, колкото и да не си музикаленъ, все ще разберешъ нѣщо. Остане ли само да слушашъ, какво говорятъ за музиката, трѣбва да бждешъ много музикаленъ, за да разберешъ нѣщо. Само оня може да говори за музиката, който я носи въ себе си. Той трѣбва да говори музикално, да взима тоноветъ вѣрно, и всѣка дума да бжде на мѣстото си. Никакво двусмислие не се позволява въ думитъ на говорителя. Всѣка дума, изказана отъ него, трѣбва да има само едно значение. Ако нѣкой каже, че е гладенъ, жаденъ, и ти боленъ, ние разбираме само едно нѣщо. Каже ли нѣкой, че е здравъ, добъръ, или силенъ, пакъ разбираме едно нѣщо. Кой човѣкъ е силенъ? Силенъ е най-умниятъ, най-добриятъ човѣкъ. Силата е

резултатъ на ума и на сърдцето, т. е. на свѣтлия умъ и на доброто сърдце.

Често се говори за истината и за мъдростта. Никой не може да придобие истината, ако не разбира любовта; никой не може да придобие мъдростта, ако не разбира живота. Не можешъ да разберешъ свѣтлината, ако нѣмашъ свобода. Свободата е резултатъ на живота и на знанието. Животътъ не може да се прояви безъ свобода. И свободата не може да се прояви безъ живота. Значи, свободата е условие за проява на живота; и животътъ е условие за проява на свободата. Обаче, и като свободенъ, и като несвободенъ, ти ще живѣешъ. Когато турятъ нѣкого въ затворъ, свободенъ ли е? — Той не е свободенъ, но живѣе. И затворникътъ живѣе, и свободниятъ живѣе. Разликата между двамата е само въ това, че затворникътъ очаква времето, когато ще го пуснатъ на свобода. Смъртта е затворъ, а животътъ — свобода. Най-лошиятъ затворъ въ Битието е смъртта. — Кой може да избави човѣка отъ тоя затворъ? — Животътъ.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звънти, или кимвалъ, що дрънка.“ (— 1 ст.). Ако съмъ най-доброто дърво въ свѣта, а плодъ нѣмамъ, нищо не съмъ. Ако съмъ най-хубавиятъ хлѣбъ, а никой не ме яде, нищо не съмъ. Ако хората ме ядатъ, това показва, че съмъ хубавъ, доброкачественъ хлѣбъ. Добро-

тата на хлѣба не е въ неговата външность, но въ съдържанието му.

„Ако имамъ пророчество и зная всичкитѣ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра, щото и гори да премѣствамъ, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ.“ (— 2 ст.). Любовьта се отличава отъ всички добродетели като пръвъ плодъ на Духа. Безъ любовь никаква добродетель не може да се прояви.

„И ако раздамъ всичкия си имотъ за прехрана на сиромаситѣ, и ако предамъ тѣлото си на изгаряне, а любовь нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.“ (— 3 ст.)

„Любовьта дълготърпи“ — търпението е първиятъ плодъ на любовьта. „Благосклонна е“ — вториятъ плодъ. „Любовьта не завижда“ — третиятъ плодъ. „Любовьта не се превъзнася, не се гордѣе“ — четвъртиятъ плодъ.

„А сега оставатъ тѣзи тритѣ — вѣра, надежда, любовь, но най-голѣма отъ тѣхъ е любовьта.“ (— 13 ст.).

Много се говори за любовьта, но малко се прилага тя. Тая е причината, дето хората се отегчаватъ отъ говоренето. Ако не искашъ да се отегчавашъ и да отегчавашъ другитѣ, не слушай да ти говорятъ едно и сѣщо нѣщо; и ти не говори едно и сѣщо нѣщо. Приемай и слушай само онова, отъ което имашъ потребность. Яжъ, когато си гладенъ. За какъвъ гладъ се говори? Ние не разбираме само физическия гладъ. Може да си гладенъ за живото, но животътъ е разбранъ и осмисленъ само при лю-

бовъта. Безъ любовь животътъ нѣма смисълъ, и безъ животъ любовъта нѣма смисълъ. Като се проявява, животътъ изявява любовъта. Нѣкои се възмущаватъ, че животътъ не протича, както тѣ искатъ. Това е невъзможно. — Защо? — Тѣ сж още деца въ разбирането си.

Събрали се керемидчия, градинарь и жетварь и отишли заедно при Господа да молятъ за хубаво време. Керемидчията пожелалъ сухо време, да се сушатъ керемидитѣ му; градинарьтъ пожелалъ дъждъ, да се напоятъ градинитѣ му; жътварьтъ поискалъ ясно и топло време, да узрѣе житото му, по-скоро да го ожъне. Господь имъ отговорилъ: Вие искате едновременно три различни нѣща. Съгласете се помежду си, кое желание да задоволя първо и тогава елате повторно при мене. Ако времето е сухо, градинарьтъ ще остане недоволенъ; ако е дъждовно, керемидчията ще роптае. Правилно разбиране е нужно на хората.

Казвате, че искате да живѣете въ миръ и съгласие. Не е лошо това, но условия сж нуждни за миренъ животъ. Не е лошо да вали дъждъ, не е лошо сухото време, не е лошо и чистото ясно небе, но времето трѣбва да се смѣня, а човѣкъ да е готовъ всѣки моментъ да се ползува отъ него. Устойчивость, издържливость се иска отъ хората. Ако човѣкъ боледува, да знае, защо боледува; ако гладува, да знае, защо гладува. Какъ ще разберешъ положението на болния, ако никога не си боледувалъ? Какъ ще разберешъ състоянието на

гладния, ако никога не си гладувалъ? Трѣбва нѣкога да боледувашъ, да знаешъ, какво нѣщо е болестъ; трѣбва да гладувашъ, за да познавашъ глада; трѣбва да жадувашъ, за да познавашъ жаждата. Трѣбва да опиташъ безпарието, бедността, за да влизашъ въ положението на бедния и на страдащия. Докато е въ утробата на майка си, детето е обвито въ царска мантия, въ тънко було. Щомъ се роди, свалятъ мантията му и го пушатъ голо въ свѣта. Докато е въ утробата на майка си, детето е свързано съ нея, тя го храни; щомъ излѣзе отъ утробата, отрѣзватъ пѣпа му и скжсватъ външната връзка съ майката. Тая връзка помага при дишането на детето. Като се скжса връзката, детето започва да диша самò и заплаква.

Ще кажете, че знаете, какъ се ражда детето, не е нужно да ви се говори. Много нѣща знае човѣкъ, но и много нѣща не знае. Въ ранната си възраст, когато се занимавахъ съ музика, слушахъ видни музиканти, имахъ мнение за тѣхъ. Технически не разбирахъ всичко, но вътрешно разбирахъ музиката, виждахъ, кжде е силенъ музикантътъ и какво му липсва. Като започнахъ да свиря, разбрахъ, какво, именно, липсва на музиканта. Разбрахъ, кжде се крие мъчнотията въ свиренето. Достатъчно бѣше нѣкога да тегля само единъ лжкъ, за да разбера, че нѣщо не ми се поддава. Другъ пжтъ съ едно теглене на лжка излиза нѣщо хубаво. Това показва, че и при свиренето има

специално време, наречено музикално време. Изкуство е да знаеш, кога времето е музикално и тогава да свиришъ. Ако за мене времето не е музикално, азъ ставамъ слушателъ, а други свирятъ; ако за мене времето е музикално, азъ свиря, а другитъ ме слушатъ. Слушате нѣкого да свири и казвате, че той има добъръ тонъ.

Какво представя тонътъ? — Трептение. Трептението е форма, начинъ за изразяване на музиката, а не е тонъ. Подъ „тонъ“ разбираме разумното начало въ свѣта. Тонътъ трѣбва да има първо посока на движение. Тая посока води къмъ нѣкакъвъ разуменъ центъръ. — На кого ще свиришъ? — На нѣкое разумно същество — на канара нѣма да свиришъ. Ще свиришъ на същество, което дава отзвукъ на твоето свирене. Тонътъ се нуждае отъ срѣда, презъ която да минава. Срѣдата трѣбва да бжде чиста, спокойна, тиха. Добъръ проводникъ на тона е етерътъ. Тонътъ се нуждае още отъ чистота. Казвате, за нѣкой музикантъ, че има чистъ тонъ. Чистиятъ тонъ преодолява всички противоречия. Значи, основенъ, истински тонъ е тоя, който има посока на движение, срѣда и чистота. Въ духовно отношение, основниятъ тонъ на живота е любовта. Безъ любовъ тонъ не може да се произведе; безъ вѣра тонъ не може да се произведе; и безъ надежда не може да се произведе тонъ. Трептенията на основния тонъ на любовта сж много ситни, и презъ етера се разнасятъ по

цѣлия свѣтъ. Когато азъ пѣя на земята, и най-малката звезда въ вселената чува мояга пѣсень.

Ще кажете, че това е теория. Не, това е фактъ. Подъ „звезда“ разбирамъ всѣко разумно, музикално сжщество. Нѣма музикално сжщество въ свѣта, което да не се вслушва въ всѣки тонъ, отдето и да иде той. Понѣкога ти си радостенъ, безъ да знаешъ причината. Радостята ти се дължи на музиката, която възприемашъ отъ слънцето. Нѣкое сжщество отъ слънцето пѣе, а ти слушашъ. Следователно, всѣка радостъ е резултатъ на възприемането на хармонични тонове отъ пространството. Всѣка скръбъ е резултатъ на възприемане на дисхармонични тонове отъ пространството. Дисхармонията дразни ухото, а дразненето причинява мжчение и скръбъ. Когато опитниятъ капелмайсторъ махне съ пръчицата си, дисонансътъ се превръща въ хармония. Ние казваме тогава, че скръбъта се е превърнала въ радостъ. Да любишъ единъ човѣкъ, това значи, да му пѣешъ. Не можешъ да обичашъ човѣка, ако не му пѣешъ. Това се забелязва навсѣкжде въ живота. Проследете промѣната, която става съ нѣкои упорити деца, когато пораснатъ и се влюбятъ. Момчето е било своенравно, мрачно, неотзивчиво, но щомъ се влюби, става весело, по цѣль день пѣе. И момичето, като се влюби, става приветливо, услужливо, припѣва си, започва да се гизди, да мисли за своята външность.

Мнозина се запитватъ, дали въ тѣхното сърдце има условия за любовта. Достатъчно е да драснете първата клечка кибритъ и да опитате, може ли да се запали огънятъ на вашето сърдце. Щомъ се запали огънятъ, никой не е въ състояние да го угаси. Колкого майки и бащи сж правили опитъ да изгасятъ огъня въ сърдцето на своитѣ синове и дъщери, не сж успѣвали. Не се опитвайте да гасите Божествения огънь! Видите ли, че гори, оставете го да върви въ своя пжтъ. Не се стремете да изгасите слънцето! Не се стремете да изгасите звездитѣ! Това е огънь, който нито се пали, нито се гаси. Той е най-приятниятъ огънь въ свѣта. — Заслужава ли даденъ човѣкъ моята любовъ? — Нѣма човѣкъ, нито живо сжщество въ свѣта, което да не заслужава да бжде обичано. — Грѣшенъ е тоя човѣкъ, не заслужава да бжде обичанъ. — И грѣшникътъ заслужава да се грѣе на Божието слънце. Слънчевата любовъ изпраща еднакво своята свѣтлина и топлина на всички живи сжщества на земята. То грѣе и топли еднакво гължба и змията, тигъра и овцата. За него нѣма достойни и недостойни сжщества.

Съвременнитѣ хора трѣбва да се освободятъ отъ своитѣ ограничени разбирания и моралъ. Лесно се казва, че тоя или оня човѣкъ е лошъ. Какво, въ сжщностъ, е лошевината? Кой човѣкъ е лошъ? Лошевината не е външно качество. Лошъ ли е тоя, който обича да яде чесънъ? Устата му дълго време мири-

ше на чесънъ. Въ приказкитѣ отъ „Хиляда и една нощъ“ се разказва за една царска дъщеря, въ която се влюбилъ царскиятъ синъ, но по една малка причина не могли да се разбератъ и се раздѣлили. Той обичалъ да яде чесънъ. Единъ день, когато трѣбвало да се срещне съ нея, той хапналъ малко чесънъ, но миризмата на чесъна не могла да избѣгне отъ чувствителното обоняние на царската дъщеря, която органически не понасяла тая миризма. Възмутена отъ поведението на своя възлюбенъ, тя го изнјдила отъ дома си. — Въ кого е вината? — И въ двамата. Царскиятъ синъ трѣбваше да знае, дали неговата възлюбена обича чесънъ, или не. Ако не обича, трѣбваше да се откаже отъ желанието си да яде чесънъ, особено когато се срѣща съ нея. Тя казала: Не искамъ мжжъ, който не се съобразява съ моитѣ желанія. И царската дъщеря трѣбваше да отстѣпи, да претърпи първия пжтъ, докато дойде до едно разбирателство съ своя възлюбенъ.

Хората, изобщо, не обичатъ нечиститѣ работи. Добре е това, но тѣ трѣбва да се пазятъ еднакво и отъ външната, и отъ вътрешната нечистота. Любовта не търпи никаква нечистота. Тази е причината, дето влюбенитѣ обичатъ да се миятъ и чистятъ; тѣ се обличатъ хубаво, съ чисти дрехи; пишатъ си писма на бѣла или розова хартия, съ красивъ почеркъ. Ще кажете, че това сж глупави, младежки работи. Не е така. Цѣла философия, цѣла наука

има въ любовнитѣ писма на младитѣ. Момъкътъ пише на момата: Ти си божество за мене. Откакъ те видѣхъ, цѣлъ свѣтъ се отвори предъ очитѣ ми. Живѣя съ радостъ, съ надежда за свѣтло, велико бждеще. Докато я обича, той разкрива сърдцето си предъ нея, и тя се радва, чувствува се щастлива. Щомъ престанатъ да се обичатъ, свѣтътъ се разрушава предъ тѣхъ, и двамата ставатъ нещастни.

Питамя: Какво ще стане съ насъ, ако Богъ се оттегли или ни напусне? Слънцето, звездитѣ, луната ще изгаснатъ; дърветата и цвѣтита ще изчезнатъ предъ очитѣ ни; красотата на вселената ще изчезне; животътъ ни напълно ще се помрачи. Тѣй щото, ние живѣемъ, защото Богъ е въ насъ. Ако Той се оттегли отъ насъ, веднага ще дойдатъ нещастията и смъртъта. Всесиленъ е Богъ, въ единъ моментъ може да разруши цѣлата вселена, но никога нѣма да направи това. Той никога нѣма да ни постави на ненуждни страдания. Той има желание да ни учи, да разберемъ, защо живѣемъ и защо е създаденъ свѣтътъ. Всичко, което Богъ е създалъ, е ценно. Не се противете на Божествения порядкъ. Другъ е въпросътъ, ако се натъквате на човѣшкия порядкъ. Дойдете ли до Божествения свѣтъ, тамъ не се позволява да влѣзе човѣкъ съ обувки, съ немити ржце и крака, съ нечисти дрехи. Ще измиете лицето, ржцетѣ и краката си три пжти; ще облѣчете нови, чисти дрехи, ще обуете нови обувки и така ще влѣ-

зете въ Божествения свѣтъ. Ще внесете въ ума си чисти, свѣтли мисли, въ сърдцето си — чисти, благородни чувства и така ще влѣзете въ Божествения свѣтъ. Когато хората изучагъ законитѣ на тоя свѣтъ и заживѣятъ по тия закони, свѣтътъ ще се превърне на рай — никаква война нѣма да сжществува. И тогава, като се помолите на Бога, Той веднага ще прекрати войната.

Днесъ всички се питагъ, кой ще победи въ сегашната война. Казвамъ: Майкитѣ и бащитѣ ще победятъ. Ония милиони хора, които умрѣха на бойното поле, трѣбва да се преродятъ. Това ще направятъ майкитѣ и бащитѣ, а не воюващитѣ. Майкитѣ и бащитѣ, братята и сестритѣ ще оправятъ свѣта и ще освободятъ угнетенитѣ и нажаленитѣ. Трѣбва да се създаде ново поколѣние, нови синове и дѣщери. Това ще направятъ всички майки и бащи: рускитѣ майки и бащи, английскитѣ майки и бащи, японскитѣ майки и бащи, германскитѣ майки и бащи — всички майки и бащи по лицето на земята. Тѣ ще победятъ. Съ други думи казано: Божественото ще победи, то ще оправя свѣта. Майката е символъ на любовта, бащата — на мъдростта. Значи, любовта и мъдростта отъ една страна и истината — отъ друга страна ще победятъ свѣта и ще го оправятъ. Това, което руши и разваля нѣщата, не е Божествено.

Сега се говори за правда въ свѣта. Какво струва правдата безъ любовта? Тя има

отношение къмъ живота дотолкова, доколкото любовта се изявява. Праведенъ е оня, който изявява любовта си въ живота, т. е. който служи на Бога. Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила.“ — Кой може да люби така? — Силниятъ, здравиятъ, умниятъ и добриятъ човѣкъ. Той има любовъ въ себе си. Каквато работа започне, може да я свърши. — Може ли да проповѣдва Словото Божие? — И това може, защото разполага съ различни методи. Вмѣсто да говори на хората, той може да свири. Да свиришъ съ любовъ, разбирамъ проява на съзнателния животъ. За тоя животъ е потрѣбна свѣтлина, топлина, свобода и сила. Любовта е майка на тоя животъ, мъдростта — неговъ баща, а истината — негова възпитателка.

Съзнателниятъ животъ подразбира жертва, която почива на закона на даването. Какво ще даде на хората невежиятъ? На какво ще ги научи? Какъ ще свири той, като не разбира това изкуство? Какъ ще оре, като не знае, какво нѣщо е орането? Следъ всичко това, той се осмѣлява да каже, че изоралъ нивата си. Изоралъ я, благодарение на воловетъ и на ралото си. Воловетъ теглятъ, ралото прави браздитъ, а той казва, че самъ изоралъ нивата си. Не се говори така. Другъ казва: Азъ мога да любя. Какво значи да любишъ? Да любишъ, това значи, да предавашъ на ближ-

ния си благата, които си приелъ, така чисти, както еж били. Носишъ единъ пликъ отъ Господа до своя ближень, но искашъ да знаешъ, какво има въ него. Отваряшъ плика и започвашъ да четешъ. Това не се позволява. Само оня има право да чете писмото, който го праща. Следователно, ще го предадешъ, безъ да се подадешъ на изкушение, и ще се радвашъ, че си изпълнилъ задачата си правилно. Тогава и двамата ще се радватъ: оня, който носи писмото, както и оня, който го получава. Не можешъ да се радвашъ, ако слънцето не изгрѣва. Изгрѣващото слънце е писмото, което всѣки день се отваря и прочита отъ оня, който отива да го посрѣща. Като залѣзва, слънцето затваря писмото си и отива да се чете на друго мѣсто. Когато изгрѣва и залѣзва, слънцето разпаса писмото по цѣлия свѣтъ, да го четатъ всички, да видятъ, какво Богъ е вложилъ въ него. Всички блага идатъ отъ слънцето.

Мнозина не разбиратъ Писанието и казватъ, че човѣкъ не трѣбва да се покланя на нищо. Покланянето подразбира влюбване. Не трѣбва ли човѣкъ да се влюбва? Все ще се влюби въ иѣщо, все ще напише едно любовно писмо. Слънцето чете любовнитѣ писма на хората и ги носи по свѣта, като казва: Ето любовта. Като грѣе, слънцето говори за любовта. И човѣкъ, както слънцето, трѣбва да изявява любовта, която е вложена въ него. Като изявява любовта на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, човѣкъ трѣбва да

знае, че изявява любовта на Оня, Който живѣе въ него. Изявявайте Бога въ себе си и не мислете, че нѣма подобни на васъ. Подобни на тебе има много, но подобни на Бога нѣма. Естествено е да има подобни на тебе. — Защо? — Защото ти се оглеждашъ въ ближния си като въ огледало. Ако се гледашъ въ едно огледало, ще видишъ само единъ образъ — само лицето си. Ако искашъ да видишъ гърба си, ще вземешъ две огледала. Колкото повече огледала имашъ, толкова повече образи ще получишъ. Така ще се оглеждашъ отъ всички страни. Който не разбира закона на отражението, казва, че едно огледало е достатъчно. Не е достатъчно едно огледало, най-малко две огледала сж нуждни: въ едното ще видишъ лицето си, въ другото — гърба си. Когато стрижатъ косата на нѣкого, пакъ употрѣбватъ две огледала. Остане ли само съ едно огледало, трѣбва да се задоволи съ това, което бръснарътъ каже. Щомъ и той вземе едно огледало въ ржката си, ще види, какъ е остриганъ отзадъ. Не разчитай само на думитѣ на бръснаря. Често неопитни момчета могатъ да те направятъ за смѣхъ. Разправяше ми единъ старъ човѣкъ, какъ го остригало едно младо, неопитно момче. Взело ножицитѣ и стригало, дето му попадне. Като се погледналъ стариятъ въ огледалото, уплашилъ се: на мѣста косата му била по-дълга, на мѣста по-къса, а нѣкъде, до кожата остригана.

Момчето кълцало съ ножицитѣ, както му по паднало.

Като наблюдавамъ проявитѣ на любовта на сегашнитѣ хора, виждамъ, какъ се кълцатъ едни - други. Като не знаятъ да стрижатъ, тѣ взиматъ ножицитѣ и рѣжатъ, както имъ попадне. Така тѣ накълцватъ умоветѣ и сърдцата си — не знаятъ да стрижатъ. Като се научите да стрижете, тогава прилагайте изкуството си. Като се научите да говорите музикално, по любовъ, тогава говорете. Докато не сте научили едно изкуство, както трѣбва, не бързайте да се проявите. Азъ разбирамъ добре музиката и, въпрѣки това, не пропускамъ случая да слушамъ видни музиканти и пѣвци. Всѣки музикантъ влага нѣщо особено въ музиката, което заслужава да се чуе. Всѣка пѣвица има нѣщо особено въ пѣенето: една се отличава по своя тембъръ, друга — по мекия си и чистъ тонъ. Има пѣвици, които влагатъ душата си въ пѣенето. Човѣкъ може да пѣе и да свири добре, ако се свърже съ разумния свѣтъ. Той може да мисли и чувствува правилно, ако се свърже съ разумния свѣтъ. Като се свържешъ съ разумния свѣтъ, богатата на живота протичатъ по естественъ начинъ. Ако не можешъ да направишъ тая връзка, ще пренасяшъ богатата на части, както носишъ вода съ кофи да поливашъ градината си. Водата трѣбва сама да дохожда при тебе, да тече непрерывно. Остане ли ти да я пренасяшъ отъ едно мѣсто на дру-

го, това значи, да се натъквашъ на мъчнотии и страдалия.

Плодоветъ на Духа сж : Любовь, радость, миръ, дълготърпение, благость, кротость, въздържание. Радостта има отношение къмъ ангелския свѣтъ, мирътъ — къмъ човѣшкия свѣтъ, а дълготърпението — къмъ животинския свѣтъ. Дълготърпението е слизане дълбоко въ материята. Всички живи същества се нуждаятъ отъ благость, милосърдие, кротость, въздържание. Веднѣжъ видѣхъ една змия, хванала една жаба. Тѣкмо се готвѣше да я глѣтне, азъ се приближихъ до нея и мислено ѝ казахъ : Въ мое присѣствие не позволявамъ да ставатъ престѣпления. Ще пуснешъ жабата и ще продѣлжишъ ижтя си. Змията се опита да ми възрази, че дълго време дебнала жабата, не ѝ се иска да я пусне, но най-после се съгласи — пусна жабата и се скри нѣкъде между камънитѣ. Ще кажете, че змията не може да говори. Азъ говоря съ духа, който е въ змията, а не съ нея. Змията е форма, въ която се крие нѣкакъвъ духъ. Той разбра, че въ мое присѣствие не позволявамъ да се вършатъ престѣпления. Следъ мене той е свободенъ да прави, каквото иска.

Първиятъ плодъ на Духа е любовта. Хората сж дошли едва до опаковката на любовта. Тѣ сж далечъ отъ съдържанието на любовта — до Божията Любовь. Христосъ казва : „Както ме е Отець възлюбилъ, така и азъ ви възлюбихъ“. Следователно, не можемъ

да познаемъ любовта, докато не опитаме любовта на Бога къмъ насъ. Много блага е далъ Богъ на хората, много любовъ е излѣлъ къмъ тѣхъ, но тѣ още не сж Го познали, поради което сж недоволни отъ живота. Богъ вижда това, търпи и чака времето, когато хората ще се пробудятъ. Богъ е дълготърпеливъ и милостивъ. Той знае, че недоволството, мъчението, страданието сж временни нѣща. Само любовта и радостта сж вѣчни. Казано е въ Писанието; „Ще изтрия сълзитѣ имъ и нѣма да помена грѣховетѣ имъ“.

Стариятъ свѣтъ заминава, новъ свѣтъ се създава. Каквото става въ свѣта, е за добро. Посаждашъ единъ орѣхъ, който следъ време се пропуква и отъ него израства ново, младо растение. Вѣтрътъ огъва клонетѣ на младото дърво, снѣгътъ ги навежда къмъ земята, докато единъ день дървото заякне и устоява на всички несгоди и вѣтрове. Който яде отъ плодоветѣ на тоя орѣхъ, трѣбва да благодари. Докато нашата любовъ не даде плодъ, както орѣхътъ, не можемъ да разберемъ Божията Любовъ. Христосъ казва: „Който ме яде, той има животъ въ себе си“. Никой не може да яде Христа, но ще яде плодетѣ на Неговия животъ. Следователно, давайте на хората отъ плодоветѣ на своята мисль, на своитѣ чувства и постѣпки, за да ви разбиратъ. Само така ще се радватъ на плодоветѣ си, както и на плодоветѣ на своитѣ ближни.

Изучавайте музиката, както азъ съмъ я изучавалъ. Като изучавахъ музиката, намърихъ погрѣшкитѣ на музикантитѣ, разбрахъ, де грѣшатъ. Питатъ ме, свиря ли Бахъ, Бетовенъ или Моцартъ. Намирамъ, че не съмъ дошълъ до тѣхъ. Свиря нѣкакъвъ Бетовенъ или Бахъ, но мой Бетовенъ, мой Бахъ. Въпрѣки това, азъ познавамъ класическата музика, зная, отде Бетовенъ е черпилъ своята музика. Азъ се интересувамъ отъ истинския оригиналъ, а не отъ преводитѣ, които музикантитѣ сж направили. Бетовенъ, Бахъ, Моцартъ сж направили сполучливи преводи. И азъ свиря мои, оригинални работи; понѣкога правя преводи, по-близки или по-далечни отъ оригинала. Като работихъ върху музиката, намърихъ доста музикални времена, отъ които разбрахъ, дали свиря правилно, или не. Когато попадахъ точно на музикалното време, достатъчно бѣше да по-свиря 10—15 минути, за да се оправи времето: облацитѣ се разпрѣсваха, и небето ставаше чисто, ясно. Ако има голѣма суша, пакъ свиря. Тогава небето се заоблачава, дохожда дѣждъ. Съ свиренето си мога да примирявамъ хората. Ако не мога да примиря двама души, които се каратъ и биятъ, не съмъ свирилъ хубаво. Доброто свирене е въ състояние да подобри нѣщата, да премахне мжнотиитѣ и противоречията въ птя на всѣки човѣкъ.

Сжщиятъ законъ действува и въ любовта. Нѣкой казва: Азъ обичамъ. Щомъ обичашъ, всички противоречия въ живота ти, временно

поне трѣбва да престанатъ. Ако не изчезнатъ, ти не обичашъ, както трѣбва. Обаче, има противоречия, които сж необходими за развитието на твоя умъ и на твоеото сърдце. Тѣ сж на мѣстото си. Да бждешъ кротъкъ и да не вършишъ никаква работа, това не е желателно. Каква работа ще свърши единъ слабъ, хилавъ конь, на който ребрата се броятъ отдалечъ? Кротъкъ е тоя конь, не рита, но и работа не върши. За предпочитане е здравиятъ конь, който рита, но върши работа, отколкото хилавиятъ, който кротува и нищо не работи. Нѣкои хора, като остаряватъ, ставатъ кротки, добри, но нищо не работятъ. Това не е право. Стариятъ трѣбва да работи. Че е старъ, че не може вече да работи, това не го оправдава. Дѣдото казва: Когато бѣхъ младъ, работихъ; сега ще почивамъ. Като младъ си вършилъ доста пакости и глупости. Сега пѣкъ ще работишъ, безъ да причинявашъ на кого и да е пакости. На млади години си грѣшилъ, на стари години ще работишъ и ще изправяшъ погрѣшките си. Това е правило, което забелязахъ и при свиренето. Когато взимахъ нѣкой тонъ неправилно, другитѣ музиканти свирѣха добре, чисто. Ако нѣкой отъ тѣхъ грѣшеше, азъ свирѣхъ правилно. Дълго време упражнявахъ ухото си въ слушане, докато схванахъ това съотношение между хората. Тѣ едни - други се корегиратъ. Като научихъ законитѣ на музиката, и азъ свирѣхъ добре, и другитѣ музиканти свирѣха добре. Така се създаде ор-

кестърът — всички свирѣхме заедно. Когато капелмайсторът дирижираше, все се намираще нѣкой да грѣши. Щомъ отсъствуваше капелмайсторът, никой не грѣшеше. — Защо никой не грѣшеше? — Нѣмаше кой да поправи погрѣшката. И да грѣши нѣкой, погрѣшката минаваше незабелязано.

Много хора се отегчаватъ отъ живота на земята, искатъ да отидатъ въ другия свѣтъ. Тѣ не знаятъ, че и тамъ ще работятъ. Ще ги поставятъ въ оркестъръ и ще изискватъ отъ тѣхъ да свирятъ безъ погрѣшки — тамъ оркестрантитѣ свирятъ безъ капелмайсторъ. Тамъ никой не се занимава съ погрѣшкитѣ на другитѣ — не искатъ да се петнятъ. И азъ не обичамъ да се занимавамъ съ погрѣшкитѣ на хората, да не петня ума и сърдцето си. Погрѣшкитѣ сж калъ, която се чисти мѣчно. Докато има капелмайстори, всѣкога ще има противоречия и погрѣшки. Богъ е допусналъ противоречията, за да се исправятъ хората. Погрѣшкитѣ се исправятъ само на земята. Ето защо, когато нѣкой ангелъ иска да изправи нѣкоя своя погрѣшка, слиза на земята въ човѣшка форма. Щомъ изправи погрѣшката си, отново се връща на небето и заема мѣстото си между ангелитѣ. Много ангели има на земята, дошли да исправятъ погрѣшкитѣ си. И вие сте дошли на земята да исправите погрѣшкитѣ си и да се научите да мислите, да чувствувате и да постъжвате правилно. Само така човѣкъ ще оцени благата, които Богъ му

е далъ. Велико нѣщо е да срещнешъ човѣкъ, който цени благата, защото и той самъ е благо за другитѣ. Като любишъ човѣка, и той ще те люби. Тогава неговото благо е твое, и твоео благо е негово.

Какво представя любовта? Тя е пробенъ камъкъ; тя е ключъ, който отваря всички затворени врати. Прилагайте любовта като потикъ на своя умъ и на своето сърдце. Любовта е първиятъ плодъ на духа. Когато соковетѣ на тоя плодъ, проникнатъ въ вашия умъ и вашето сърдце, вие ще се освободите отъ противоречията на живота. Казано е въ Писанието: „Дето е Духътъ, тамъ е свободата“. Казано е още, че истината освобождава човѣка. Истината е врата, презъ която Духътъ минава и носи свободата. Казано е: „Ще изпрати Богъ Духа си“. Когато Духътъ влѣзе въ васъ, ще роди първо любовта. Щомъ приемемъ любовта, като плодъ на Духа, и ние ще се хранимъ съ нея, и окръжаващитѣ ще се хранятъ.

Сега азъ прочетохъ 13 гл. отъ I. Послание къмъ Коринтянитѣ, а вие прочетете 5 гл. отъ посланието къмъ Галатянитѣ, за плодоветѣ на Духа. Работете съзнателно върху себе си, безъ да се самоосждате. Ако направите една погрѣшка, радвайте се. Като я исправите, радвайте се два пжти повече. Самоосждането не е Божествено качество. Понѣкога причината за погрѣшкитѣ е вѣнъ отъ човѣка. Нѣкой иска да каже нѣщо на приятеля си, който е

далечъ отъ него. За да се чуе гласътъ му, той трѣбва да вика, защото външната срѣда е шумна. Като вика много, гласътъ излиза нехармониченъ. А въ всѣка дисхармония има нѣкаква погрѣшка, нѣщо фалшиво. Кой е виновенъ за тая погрѣшка: оня, койго говори, или шумътъ въ външната срѣда? Голѣмиятъ шумъ се дължи на грубата срѣда. Ти викашъ, крѣскашъ, за да те чуятъ и, ако никой не те чуе, ставашъ нервенъ, гнѣвишъ се. После се извинявашъ, че си нервенъ.

Какво нѣщо е нервността? Кога е нервенъ човѣкъ? — Когато има да плаща дългове, а нѣма съ какво да ги плати. Бръкне въ джоба си, нищо не намира. Богатиятъ бръкне въ джоба си и веднага вади, колкото му трѣбватъ. И бедниятъ, и богатиятъ не сж на правъ пжтъ. Тѣ не трѣбва да чакатъ последния моментъ да си платятъ дълга, но два-три деня преди срока да отидатъ при своя кредиторъ и да се изплатятъ. Не чакайте кредитора да ви търси, но вие идете при него да оправите смѣтките си. Ако си беденъ и не можешъ да платишъ дълга си, помоли се на кредитора да отложи плащането. Той ще чуе молбата ти, но ти трѣбва да бждешъ внимателенъ, да не го карашъ да те търси въ дома ти и да се връща назадъ празенъ. Законътъ е сжщъ и при изиравяне на погрѣшките. Като направишъ една погрѣшка къмъ нѣкого, не чакай тоя човѣкъ да дойде при тебе, тогава да се извинишъ, но ти го намѣри, иди въ дома му и тамъ

се извини. Като видѣ Богъ, че хората не искатъ да се изправятъ, не сж готови да обърнатъ погледа си къмъ Него и да искатъ извинение, изпрати своя Единороденъ Синъ на земята, да имъ покаже пътя за примиряване. Хората могатъ да се примирятъ само чрезъ любовта; тѣ могатъ да се спасятъ само чрезъ любовта — другъ пътъ нѣма. Безъ любовъ нищо не се постига.

Казано е: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Всѣки трѣбва да се храни отъ плодоветѣ на любовта. Само така ще се създаде нова вселена. Само така ще се придобие вѣченъ животъ.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истинчаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“.

✱

3. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 24 октомврий, 1943 г., 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Новото начало

Апостолъ Павелъ казва: „Докато бѣхъ дете, мислѣхъ по детински; щомъ станахъ мжжъ, напуснахъ детинското“. Наистина, човѣкъ трѣбва да напусне детинското. За кое детинско се говори? Има нѣщо детинско въ човѣка, което той трѣбва да напусне, но има нѣщо детинско, което трѣбва да задържи въ себе си за вѣчни времена. За това детинско Христосъ казва: „Царството Божие е на децата“. Детето носи въ себе си възможноститѣ и условията за рѣстене. Каква е разликата между детето и възрастния? Детето е сѣме, едва посѣто или още непосѣто. То не е изникнало, не се е разлистило, не е цѣвнало, не е дало плодъ. Стариятъ е узрѣлъ плодъ, който виси на дървото и чака, или да го вземе пѣвкой, или да падне на земята. Ако го вземе пѣвкой, ще го опита и познае. Ако никой не го вземе, ще падне на земята, дете го очаква смъртъ. Сѣмката му ще се посади и следъ време ще израсте отново. Каквото става на земята, сжщото става и въ невидимия свѣтъ. Привидно пѣккои нѣща се губятъ, но въ сжщность, нѣма загуба въ природата. Нѣщата се само видо-

---

*) 23. Псаломъ.

измѣнятъ, но не се губятъ, нито създаватъ. Губи се нереалното, а реалното остава за вѣчни времена.

Какво виждаме въ човѣшкия животъ? Детето се ражда здраво, весело: то расте, става юноша, сжщо здравъ, веселъ. Колкото повече години минаватъ, човѣкъ постепенно губи силитъ, здравето си и заболява. Каква е разликата между здравното и болезненото състояние на човѣка? Здравиятъ е доволенъ отъ всичко: отъ яденето, отъ съня си, отъ водата, отъ въздуха, отъ хората, които го обикалятъ. Болниятъ е недоволенъ — нищо не може да го задоволи. Хапне нѣщо, неприятно му става; легне да спи, недоволенъ е — обръща се на една, на друга страна, не може да заспи. Нѣкой му говори, той не иска да слуша, какво му се говори. Окръжаващитъ го дразнятъ, приятелитъ му сж неприятни. Здравиятъ гледа на всичко, като на реалностъ; болниятъ отрича реалността. Дето и да отиде, той се намира като въ небрано лозе. Поговорката „Намирамъ се като въ небрано лозе“, въ смисълъ, че се намирашъ въ трудно положение, трѣбва да се корегира. Не е лошо да се намѣришъ въ небрано лозе — има какво да ядешъ. Лошо е, ако се намѣришъ въ обрано лозе. И да искашъ да си хапнешъ нѣщо, нѣма какво, всичкото грозде е обрано.

Христосъ казва: „Ако не станете като децата, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Има нѣщо хубаво въ детинството, което трѣб-

ва да се запази до старини. Детското трѣбва да ни радва и въ детинството, и въ напредналата възраст. Приятно е на майката да има здраво, жизнерадостно дете п, който го види, да каже: Прилича на майка си. Не е приятно да видишъ едно болно, хилаво, плачливо дете и, който го види, да каже: Прилича на майка си. Има деца своенравни, разглезени, по цѣла нощъ не спятъ — плачатъ, сърдятъ се, крѣскагъ. Тѣ сж генерали, управляватъ майка си, баща си — само тѣхнитѣ заповѣди се чуватъ.

Единъ нашъ познатъ, докторъ, ми разправяше опитността, която ималъ съ своето малко, дете. Една вечеръ майката отишла на концертъ, а детето оставила на бащата, той да се занимава съ него. По едно време детето се събудило и започнало да плаче. Бащата го взелъ на ръце, разхождалъ го по цѣлата стая, но то не преставало да плаче. Сварилъ му кашичка, далъ му да яде, то пакъ не преставало да плаче. Люлялъ го, пѣсни му пѣлъ, приложилъ всички методи, които познавалъ като лѣкаръ — детето продължавало да плаче. Обърналъ се за помощъ къмъ всички светии, които познавалъ — детето не млѣквало. Понеже бащата се занимавалъ съ спиритизъмъ — викалъ духоветѣ — и това не помогнало. Най-после му дошло на ума да прочете „Отче нашъ“. Щомъ прочелъ молитвата, детето млѣкнало и заспало. Докторътъ казваше: Никога въ живота си не бѣхъ челъ молитва така, как-

то въ тоя случай. Силна бѣше молитвата ми за това даде резултатъ.

Защо молитвата на хората не дава всѣкога резултатъ? — Защото не е силна, не е искрена. Нѣкой се моли, но вътре въ него нѣщо крѣска, не му дава покой. Такава молитва не е на мѣсто. Докато нѣщо крѣска и вика въ тебе, мисълъта ти не може да се предаде. Като заспало детето, бащата се успокоилъ и започналъ да мисли, какво му дала тая опитност. Той позналъ силата на молитвата. Отъ друга страна, разбралъ, че не е правъ, когато се ядосалъ на жена си, дете оставила детето на него. Нѣщо започнало да крѣска и негодува въ него, както въ детето. Докато крѣсливото дете въ него не млькнало, и детето не млькнало. Съ молитвата първо той се успокоилъ, а после детето.

Сегашнитѣ хора се оплакватъ отъ страдания и нещастия. — Коя е причината за страданията имъ? — Однообразието въ живота. Тѣ търсятъ щастието тамъ, дето го нѣма. Тѣ търсятъ щастието въ материалния животъ: искатъ да бждатъ добре облѣчени, добре нахранени, добре приети между хората; да иматъ файтонъ или автомобилъ на разположение, да посещаватъ театри и концерти; да бждатъ млади, здрави, да не боледуватъ; да иматъ хубави кжщи, добре мобелирани. Хубаво е всичко това, но на земята такава щастие не може да се постигне. И да имашъ всичко това на разположение, пакъ нѣма да бждешъ щастливъ. Хо-

рата ще ти завиждатъ, ще се питатъ, какъ си придобилъ това богатство. Ще кажатъ, че съ краджи си разбогатѣлъ. После, кравитѣ и овцетѣ ще те сждятъ, че си одралъ кожата имъ, остригалъ си вълната имъ, издоилъ си млѣкото имъ. И горитѣ ще те сждятъ, че си ги изсѣкълъ. При това положение, можешъ ли да бждешъ щастливъ?

Човѣкъ може да бжде щастливъ само при три случая: когато знае, какъ да носи любовта, мъдростта и истината. Другояче казано: Да знае, какъ да постъпва съ ума, съ сърдцето и съ душата си. Умътъ ще му даде свѣтлина, сърдцето ще му даде топлина, а душата ще му даде сила. Безъ свѣтлина, безъ топлина и безъ сила нищо не се постига. Това е все едно, да живѣете въ красивъ свѣтъ, съ хубави плодни градини, безъ да опитвате плодоветѣ; минавате край чисти, буйни извори, но ви е забранено да пиете вода; влизате въ голѣми, богати магазини, пълни съ скъпи дрехи, но нѣмате право да си купувате дрехи; обикаляте освѣтени салони, дето пѣятъ и свирятъ видни пѣвици и музиканти, но нѣмате право да влѣзете вътре да ги слушате. Навсѣкжде има училища, университети, дето се преподаватъ различни науки, но вие нѣмате право да ги посещавате. Какво щастие е това? Красивъ е свѣтътъ, който ви обикаля, но не можете да се ползвате отъ неговитѣ блага.

☞ Помнете: Щастието е въ самия човѣкъ — въ свѣтлината на неговия умъ, въ топлината

на неговото сърдце и въ силата на неговата душа. Това щастие носи здраве и сила за човѣка. За да запази здравето си, а съ това и своето щастие, той не трѣбва да допуща въ ума си нито една отрицателна мисль, и въ сърдцето си нито едно отрицателно чувство. Дойде ли една отрицателна мисль до ума ви, оставете я вънъ. Колкото пжти да хлопа, не ѝ отваряйте. Мълчете си вътре и не питайте, кой е тамъ. Така хлопаше на вратата ми единъ старъ човѣкъ, който продаваше яйца. Той бѣше 90 годишенъ дѣдо, носѣше яйца само на мене, защото му плащахъ скжпо. Тогава яйцето струваше единъ - два лева, а азъ му давахъ по десетъ лева на яйце. Понеже цена малкитѣ нѣща плащахъ му скжпо. Нѣкога го оставяхъ да хлопа, безъ да му отворя. Чета, занимавмъ се, нѣмамъ време да отварямъ вратата. Той започваше да хлопа все по-силно, докато най-последно, или азъ отстѣпя, като му отворя, или той — отиваше си. Така провѣрявахъ, докога ще тропа и какво ще направи, ако не му отворя. Ще питате, защо съмъ постѣпвалъ съ него така. Споредъ мене, той и азъ сме едно. Той стои отвънъ, хлопа и мисли, че е нѣщо, вънъ отъ мене. Азъ седа вътре и чета, но зная, че съмъ едно съ него. Това означава, че добритѣ и лошитѣ страни на хората се включватъ въ всѣки човѣкъ.

Представете си, че пѣлкой пѣе една пѣсень. Всѣка пѣсень има свое ехо. Каквато е била пѣсеньта, такава е и нейното ехо. Ако не

си пълъ добре, и ехото ще бжде таково. Въ ехото слушашъ себе си, но като не знаешъ, отде иде то, възмущавашъ се, не си доволенъ отъ пѣнето. Често ние сме недоволни отъ отражението на нѣщата и казваме, че това или онова не е правилно, не е хубаво. Така си пълъ. Пѣй хубаво, за да бжде и отражението хубаво. Следъ това слушай, да видишъ, какво ще бжде ехото. Изпѣй пѣсенъта два-три пѣти, докато самъ бждешъ доволенъ отъ ехото. Не се гнѣви на това, което самъ си създалъ. Нѣкой се гнѣви за нищо и никакво. Върви по улицата, удари се въ пѣкой камъкъ и се разгнѣви. — Защо се гнѣви? — Че камъкътъ се изпрѣчилъ на пѣтя му. Той трѣбваше да го махне отъ пѣтя си, преди да бѣше се ударилъ въ камъка, още като го види отдалечъ,

Много нѣща има въ свѣта, които трѣбва да се турятъ на мѣстата имъ. Да поставишъ нѣщо на своето мѣсто, трѣбва да има подбудителна причина за това. Една отъ подбудителнитѣ причини въ живота е парата. Давашъ на нѣкого десетъ лева да свърши една работа — не иска да я свърши; давашъ му 50 лв., пакъ не иска; давашъ му сто лева, започва да мисли, да я свърши, или не; като му дадешъ 200—300 лв., веднага свършва работата. Колкото повече плащашъ, толкова по-добре се върши работата; колкото по-малко плащашъ, толкова по-зле се върши работата. Въ духовния свѣтъ нищо не се плаща. Тамъ размѣнната монета е любовта. Който не разбира тоя

законъ, счита, че като му направишъ нѣколко добрини, длъженъ си всѣкога да му правишъ добро. Ако единъ пжтъ не му послужишъ, сърди се. Ако единъ пжтъ не му дадешъ, пари колкото иска, пакъ се сърди. Той не се задоволява съ десетина лева, най-малко сто лева иска. Ако му дадешъ сто лева, следния пжтъ иска двеста лева. После иска триста лева и постепенно увеличава. Съ малко не се задоволява и така те погледне, като че иска да каже: Знаешъ ли, кой съмъ? Казвамъ: Зная, кой си, но ти не знаешъ, кой съмъ азъ. Като постъпвамъ по единъ или другъ начинъ съ хората, азъ имамъ възможность да ги позная. Ако и тѣ изучаватъ себе си, ще видятъ, че между всички явления и прояви въ живота сжществува известна зависимость: едно явление предизвиква друго.

Единъ виденъ професоръ по музика срещналъ една бедна, даровита мома, съ хубавъ гласъ, но съ слаба воля; сама тя не могла да прояви своя талантъ. Професорътъ решилъ да ѝ помогне. Той я взелъ подъ свое покровителство и съ своята силна мисль и воля успѣлъ да събуди въ момата желание да пѣе. Тя започнала да пѣе и въ скоро време се проявила като добра пѣвица. Професорътъ тръгналъ съ нея изъ Европа да дава концерти. Въ присжтствието на професора тя се проявявала отлично. Шомъ той отсжтствувалъ, тя не излизала на сцената. Единъ момъкъ се влюбилъ чъ нея, но като виждалъ, че професорътъ я

придружавалъ навсѣкжде, той започналъ да ревнува — гледалъ на професора като на препятствие въ своя животъ. Единъ день той успѣлъ да се качи на сцената и убилъ професора. Отъ тоя моментъ момата престанала да пѣе.

Хората мислятъ, че пѣвецътъ е самостоятеленъ, не зависи отъ никого. Човѣкъ е зависимъ; неговитѣ прояви зависятъ отъ други сжщества. Щомъ се прекжсне тая зависимостъ, представатъ и проявитѣ. Тая зависимостъ определяме съ думитѣ „идеалъ, връзка на човѣшката душа съ Бога, или съ нѣкое свѣтло сжщество. Човѣкъ трѣбва да съзнава присжствието на свѣтлото сжщество въ себе си и да уповава на него. Прекжсне ли се тая връзка, животътъ се обезсмисля. Тѣй щото, когато говоримъ за любовта, разбираме, именно, връзката на човѣшката душа съ Бога. Любовта на човѣка къмъ Бога е първото условие за проява. Значи, любовта ми къмъ Бога е условие, въ което азъ мога да се проявя. Любовта на Бога къмъ мене е условие, при което Богъ се проявява въ мене. Да се радваме, когато Богъ се проявява въ насъ, защото и Той се радва, когато ние се проявяваме въ Него. Да живѣешъ добре, значи, да обичашъ Бога. Безъ любовъ къмъ Бога, нѣма съзнателенъ животъ.

Има две положения въ живота: да обичашъ, или да те обичатъ. Кое отъ дветѣ положения е по-добро? Добре е да обичашъ, до-

бре е и да те обичатъ. Първо Богъ ни обича; нашата любовъ е послѣдствие на Неговата. Началото на нѣщата е Божията Любовъ, краятъ е човѣшката любовъ. Казано е въ Писанието: „Азъ съмъ алфа и омега, т. е. начало и край на нѣщата“. Следъ всѣки край иде ново начало. Божията любовъ подразбира начало на нѣщата, т. е. условие за проява. Когато ние се проявяваме, въ Бога се заражда ново начало. Съ други думи казано: Нашиятъ край е ново начало на Божиитъ прояви. Ето защо, когато човѣкъ започне да мисли, че нѣма какво да прави, иде новото начало. Вие сте изпратени на земята, като артисти, да представите Божиитъ интереси. Като изиграете ролята си, ще слѣзете отъ сцената; други ще продължатъ ролитъ ви, а вие ще станете публика.

Когато се говори за любовта, нѣкой казва, че хората го обичатъ. Какъ познава това? Кое е вещественото доказателство, че нѣкой ви обича? Той е досѣтливъ, има предъ видъ нуждитъ ви и всѣкога ги задоволява. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да давашъ отъ любовъ. Важно е, да давашъ на време. Само Богъ дава така. Небето, съ звездитъ и слънцата, е създадено за хората, да се учатъ и ползватъ отъ тѣхъ. Всичко, каквото хората сж пожелали, Богъ имъ го е далъ. Какво се иска отъ тѣхъ? Да принесатъ отъ плодетъ на благата, които сж получили. Една свѣтла мисль, едно благородно чувство и една възвишена постѣпка сж плодове, които можемъ да

принесемъ на Бога. Казано е въ Писанието, че Богъ е възлюбилъ истината въ човѣка. Подъ „истина“ разбираме оценяване на всички възможности, вложени първоначално въ насъ. Който не ги оценява, не може да бжде доволенъ. Докато е дете, то не се радва на детинството си, но иска да порасне, да стане голѣмъ. Като порастне, вижда, че има много работа, която не може да свърши самъ и решава да се ожени. Той разчита на жена си и на децата си, очаква на тѣхъ, но остава излъганъ. Най-после казва: Да се оженятъ децата, да останемъ съ жената сами, тогава ще работимъ по-добре. И тукъ оставатъ излъгани. Внучетата трѣбва да се гледатъ: ту едното се разболѣе, ту другото, и тѣ пакъ нѣматъ време да помислятъ за себе си. Какво щастие можете да очаквате при такива условия? Далъ ти е Богъ едно дете-момиченце — не си доволенъ; даде ти момченце — пакъ не си доволенъ. Какво повече искашъ? Искашъ ли да имашъ 12 синове, като Яковъ? Той имаше 12 синове, но работитѣ му пакъ не вървѣха добре.

Яковъ изигра брата си Исава, затова напусна бащиния си домъ и отиде при чичо си Лавана. Тукъ той се влюби въ дъщеря му Рахилъ, за която работи седемъ години. Но чичо му го излъга; вмѣсто Рахила, даде му по-голѣмата си дъщеря — Лия, която имаше болни очи. Човѣкъ съ болни очи не обича истината. Яковъ трѣбваше да работи още седемъ години за Рахила. Еврейскиятъ законъ не позволява по-

младата сестра да прежени по-старата. — Кое е старото въ свѣта? — Това, на което очитѣ сж развалени. Както Яковъ излъга брата си и взе първородството му за една чиния леца, така Лаванъ излъга него, даде му Лия — чиния леца вмѣсто Рахила. Така Лаванъ продаде и дветѣ си дъщери на Якова, съ което му показа, че е търговецъ. Единъ день Яковъ реши да напусне Лавана и тръгна на пѣтъ — да се прости съ брата си и да заживѣятъ заедно. Той взе дветѣ си жени и дветѣ си робини и тръгна къмъ бащиния си домъ.

Човѣкъ има единъ умъ и едно сърдце — две жени. Въ мъжа и умътъ, и сърдцето сж женски; въ жената обратно: и умътъ, и сърдцето сж мъжки. Понѣкога умътъ и сърдцето на мъжа сж мъжки. Тогава той е мъжъ. Човѣшкиятъ умъ се занимава съ отражението, съ сѣнката на нѣщата, а не съ тѣхната реалностъ. Умътъ изучава външнитѣ условия на живота, сърдцето — вътрешнитѣ условия, на душата — тѣхната сжщностъ. Ако се водите само по ума, ще имате хубави нѣща — кжщи, автомобили, градини, но все ще ви липсва нѣщо. Мислите ли, че яденето, сготвено отъ единъ здравъ и отъ единъ боленъ човѣкъ ще бжде еднакво вкусно? И двамата знаятъ да готвятъ, и двамата ще турятъ едно и сжщо масло, но яденето, сготвено отъ здравия, има единъ вкусъ, а отъ болния — другъ вкусъ. Ако прокаженъ човѣкъ ушие една дреха, непременно ще внесе нѣщо отъ болестъта си въ дрехата. Пла-

тътъ на дрехата може да бжде много хубавъ, но проказата на шивача ще мине и въ васъ. Ако сте взели пари на заемъ отъ човѣкъ, който ги е кралъ и насилвалъ бедни вдовици, неговата психическа проказа ще влѣзе въ васъ.

Казвамъ : Храната, както и богатата, които идатъ отъ невидимия свѣтъ, трѣбва да минаватъ презъ чисти ржце. Хлѣбътъ, водата, въздухътъ трѣбва да бждатъ чисти. Ако всички хлѣбари и търговци бѣха чисти, другъ поряпъкъ щѣше да има въ свѣта. Сега навсѣкжде се натъквате на нечистота. Какво може да излѣзе отъ единъ нечистъ свѣтъ, какъвто е сегашниятъ ? Нищо друго, освенъ противоречия. Какъвъ е изходниятъ пжтъ на всичко това ? Представете си, че единъ виденъ пѣвецъ дава концертъ. Събератъ се нѣколко дѣца, влѣзатъ въ салона и започнатъ да дрѣнкатъ съ теники. Той пѣе, а тѣ дрѣнкатъ. Какво ще чуете отъ пѣсенята му ? Ще ви бжде ли приятно това пѣене ? Децата ще развалятъ пѣенето. Често човѣкъ допуща палави деца въ Божественитѣ работи, съ което развалятъ красивото въ тѣхъ. Божественото не позволява да му се дрѣнка съ теники. Който си позволи това, скжно плаща.

Преди нѣколко деня дойдоха да ми се оплачатъ отъ една болна сестра, доста възрастна, че говорила лоши работи, карала се съ всѣки, който я посещавалъ. — Коя е причината за това ? — Понеже сестрата се готви да замине за другия свѣтъ, около нея се

събрали заминалитъ ѝ роднини и се каратъ. Тѣ искатъ да я обератъ, да взематъ всичкото ѝ богатство. Като видятъ, че нѣкой иде да я види, тѣ го пждятъ, страхуватъ се да не вземе и той нѣщо отъ нея. Като видите, че нѣкой изгуби съзнание и почне да хърка, казвате, че той умира. Въ сжщностъ, той не хърка, но роднинитъ му, които искатъ да го обератъ. Нѣкои отъ вашитъ роднини сж благвродни, а нѣкои сж груби, каратъ се, сърдятъ се помежду си, кой повече да вземе. Тѣ говорятъ отвжтре, а не болниятъ. Тѣ приличатъ на грамофонни плочи. Една плоча иска да вземе дрехитъ на болния ; друга плоча иска обувкитъ ; трета плоча иска паритъ му. За да не се каратъ роднинитъ на болния, още преди да се разболѣе, той трѣбва да ги извика и да имъ каже : Докато съмъ живъ, не позволявамъ да ме безпокоите. Щомъ замина за другия свѣтъ, тогава ще дойдете да вземете, каквото ви трѣбва.

Въ една отъ своитъ притчи, Христосъ обръща вниманието на хората, да не се каратъ за имане. Ако господартъ даде частъ отъ богатството си на своитъ слуги, тѣ трѣбва да работятъ, да увеличатъ богатството и да не се каратъ, кой взелъ по-голѣма частъ. И вие, преди да заминете за другия свѣтъ, извикайте роднинитъ си, дайте, каквото сте имали, и кажете имъ да не се каратъ помежду си. Не оставяйте наследници следъ заминаванетоъ си. На всѣки човѣкъ е дадено преизобилно. Разчитайте на това, което Богъ ꙗви е

далъ, а не на онова, което може да дойде отвънъ. Гледай вечеръ звездитъ и луната, радвай се на свѣтлината имъ, но не разчитай на тѣхъ. Горко на оня, който разчита на свѣтлината и на топлината на звездитъ. Тѣхната свѣтина не е даже една милиардна частъ отъ свѣтлината на слънцето. Единствената свѣтина, на която можемъ да разчитаме, е тая, която иде отъ слънцето. Единственитъ блага, на които можемъ да разчитаме, това сж ония, които идатъ отъ Бога. Нѣкой ти направи една малка услуга — радвай се на тая услуга. Малка е тя, никой не знае за нея, но нѣщо Божествено е скрито тамъ. Всѣка радостъ, която преживявашъ, се дължи на радостта на оня, който е направилъ една услуга. Той се радва, затова и ти се радвашъ. Чистата радостъ подразбира, че услугата е направена по закона на любовта.

И тъй, каквото правишъ, прави го въ името на Бога. Вънъ отъ Бога, всѣко добро или всѣка услуга е праздно шише. Това е човѣшкиятъ порядъкъ. Шишето може да е красиво отвънъ, но е праздно. Въ Божествения порядъкъ шишетата сж пълни. Тамъ всѣка форма отговаря на своето съдържание. Въ човѣшкия порядъкъ може да турятъ съдържание въ шишето, но обикновено между външната форма и съдържанието нѣма съответствие. Ако шишето отвънъ е красиво, съдържанието му е лошо. Трѣбва ли следъ това да се питашъ, защо си недоволенъ? Много естествено, съдържанието на шишето ти е лошо. Следова-

телно, ако си недоволенъ, ще знаешъ, че си въ човѣшкия порядъкъ; ако си доволенъ, живѣешъ въ Божествения порядъкъ. Ако си свѣтски човѣкъ и си доволенъ, живѣешъ въ Божествения порядъкъ и си по-близо до Бога, отъ оня религиозенъ, който е всѣкога недоволенъ. Религиозниятъ иска да стане по-добъръ, отколкото е, да мине за праведенъ. Това е невъзможно. Никой не може да стане по-добъръ, отколкото е въ действителность. Едно се иска отъ човѣка: да проявява доброто, което е вложено въ него. Той е толкова добъръ, колкото проявява доброто. Ако проявя проявява доброто, по-добъръ е; по малко го ва повече, по-малко е добъръ. Задачата на човѣка е да прояви любовта, която е вложена въ него; да прояви мъдростта, която е вложена въ него; и най-после, да прояви истината, която е вложена въ него.

Когато хората не знаятъ, какъ да постъпватъ, настройватъ се помежду си и не могатъ да се търпятъ. Чудя се на хората. Котката знае, какъ да постъпва и да разполага господаря си, а тѣ не знаятъ. Котката се умилкава, гали се, мърка, и господарьтъ ѝ дава млѣкце да си хапне. Нѣкой човѣкъ, вмѣсто да предразположи приятеля си, настройва го срещу себе си. Отива при приятеля си, иска сто лева на заемъ, съ обещание следъ петъ деня да ги върне. Не само че не ги връща, но иска още двеста лева и казва, че следъ десетъ деня ще му ги върне. Следъ десетъ деня отива пакъ при не-

го, иска още триста лева. Приятелът му, недоволенъ отъ него, не го приема вече въ дома си и постепенно измѣня отношенията си. И двамата не постъпватъ правилно. Първиятъ обещава и не изпълнява. Той не трѣбва да обещава, щомъ нѣма възможность да изпълни обещанието си. Вториятъ бърза, не дочаква края на нѣщата. Ако той имаше търпение, първиятъ щѣше да плати дълга си. Ще кажете, че не го платилъ следъ петъ деня, както обещалъ. Въ човѣшкия порядъкъ въпроситѣ се разрешаватъ по буква. Обаче, въ Божествения порядъкъ буквата нищо не разрешава. Петъ човѣшки дни не отговарятъ на петъ Божествени. Единъ Божественъ день отговаря на хиляда човѣшки години. Следователно, ако Богъ ти каже да чакашъ единъ день, ще чакашъ хиляда години. Ако приемате нѣщата по буква, ще чакате само единъ день и, като не стане това, което ви обещаватъ, ще мислите, че сж ви излъгали.

Като изучавамъ сегашнитѣ хора, виждамъ, че тѣ сж преждевременно остарѣли. — Защо? — Защото не говорятъ истината. Ще кажете че понякога си служите съ бѣла лъжа. И бѣлата лъжа не е позволена. Младата мома се кара съ майка си, но като види възлюбения си, веднага се усмихва. Началникъ се кара на своитѣ служители. Щомъ види по-голямъ началникъ отъ себе си, усмихва се. Това е бѣла лъжа; това е неестественъ животъ. Казвашъ, че трѣбва да се проявишъ такъвъ,

какъвто си. Какъвъ трѣбва да бждешъ? Споредъ мене, ти трѣбва да се проявишъ споредъ законитѣ на любовта, на мъдростта и на истината. Ти трѣбва да се проявишъ съобразно законитѣ на живота, който произлиза отъ любовта; ти трѣбва да се проявишъ споредъ законитѣ на знанието, което произлиза отъ мъдростта; ти трѣбва да се проявишъ споредъ свободата, която произлиза отъ истината. Ако не се проявишъ по тия закони, животътъ ти не е Божественъ. Не бързай да се произнасяшъ за хората и за тѣхнитѣ постѣпки. Какво лошо има въ това, че си далъ на нѣкого петъ—десетъ лева, които не могълъ да върне на време?

Единъ мой познатъ ми разправяше следната опитностъ. Случило сѣ, че нѣколко месеци билъ безъ работа. Единъ день бръкналъ въ джоба си и намѣрилъ само единъ левъ. Той си казалъ: Както съмъ гладенъ, мога да си купя само едно симидче, да задоволя малко глада си. Въ това време видѣлъ единъ просекъ, който се отправялъ къмъ него. Нѣщо отвѣтре му казало: Дай тия пари на просека. Дадохъ последния си левъ и останахъ безъ петъ пари въ джоба си и гладенъ. Вървя и си приказвамъ: Ако не бѣхъ далъ лева на просека, щѣхъ да си купя единъ симидъ да не гладувамъ. Сега съмъ и гладенъ, и безъ работа. Ходя немилъ - недрагъ по улицитѣ. Въ това време нѣкой ме извика. Обръщамъ се да видя, кой ме вика. Оказа се, единъ мой прия-

тель отъ детинство, съ когото не бѣхъ се срѣщалъ десетина години, ме видѣлъ отдалечъ и пожелалъ да ме спте. Заговорихме се, и той ме покани да отидемъ въ дома му, да се нахранимъ. Отидохме, нахранихме се добре и следъ това му казахъ: Приятелю, благодаря, че ме нахрани. Останалъ съмъ безъ петъ пари въ джоба и безъ работа. — Не се безпокой, нѣма да останешъ гладенъ. Ще ти дамъ нѣкаква служба. И така стана. Следъ два-три дена той ме назначи на служба. Казвамъ: Давай щедро, съ любовь, и не се страхувай, нѣма да останешъ гладенъ.

Другъ случай. Единъ българинъ свършилъ по музика въ Франция. Върналъ се въ Варна, родния му градъ, и започналъ да търси работа. Докато намѣри подходяща служба, той се съгласилъ да занимава богати варненски деца по музика и танци. Единъ бащи останалъ недоволенъ отъ работата на учителя и настроилъ другитѣ бащи противъ него. Така той остеналъ безъ работа и често гладувалъ. Единъ день го срещналъ единъ неговъ приятелъ и го поканилъ у дома си на обѣдъ. Доволенъ отъ обѣда, той благодарилъ на приятеля си и си отишълъ. Скоро следъ това, той се назначилъ на служба — секретаръ при тогавашния валия турчинъ. Случило се, че неговиятъ приятелъ, който го угостилъ въ единъ отъ труднитѣ моменти на живота му, билъ обвиненъ като комита и задържанъ въ полицията. При обиска, въ дома му намѣрили

нѣкакви подозрителни писма. Като научилъ това, секретарьтъ прегледалъ писмата и унищожилъ всички ония, които го издавали като комита и опасно лице. Така го освободилъ отъ отговорностъ. Следъ това секретарьтъ срещналъ приятеля си и му казалъ: Обѣдътъ, който ми даде, те спаси.

Казвамъ: Правете добро, и не се страхувайте. Доброто ще ви изведе на добъръ край. Нѣма по-хубаво нѣщо за човѣка отъ това, да се държи за Божествения порядъкъ. Ако се вгледате въ живота, ще видите навсѣкжде въ вътрешността прояви на Божествения порядъкъ. Само поврѣхността му е кална, нечиста. Щомъ се махне калъта, съдържанието — Божественото, остава чисто. Съдържанието на всички хора е Божествено. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който не иска да живѣе добре. Обаче, дойде ли до прилагането, тамъ срѣща мъчнотии. Не е мъчно да пѣешъ, но когато времето се изстуди, гърлото истива, и гласътъ излиза дрезгавъ. Причината е малка, но не си спазилъ правилата, които гърлото изисква. Човѣкъ е добъръ по естество, но умътъ и сърдцето му трѣбва да знаятъ правилата на живота и да ги спазватъ. Ако тѣ не спазватъ тия правила, и волята не се проявява правилно. Когато умътъ и сърдцето иматъ нуждната чистота, и волята действува добре. Ако умътъ и сърдцето не сж чисти, волята е слаба и неразумна. Когато умътъ се озарява отъ Божествената свѣтина, а сърдцето — отъ Боже-

ствената топлина, волята се изявява съ всичката си сила и мощь и разумно ги използва. Който живее въ Божествената свѣтлина и топлина, пречиства кръвта си и се освобождава отъ всѣкакво нервно разстройство. Ако не приемашъ правилно свѣтлината и топлината, самъ се натъквашъ на различни болести.

На какво се дължатъ болеститѣ? — На противоречия въ човѣшкия умъ и въ човѣшкото сърдце. Тия противоречия сж резултатъ на старитѣ човѣшки разбирания. Като знаешъ това, не искай отъ човѣка невъзможното. Не е лесно да бждешъ пѣвецъ. Да желашъ да пѣешъ е едно, да бждешъ пѣвецъ е друго. За това се искатъ условия, създадени преди нѣколко поколѣния. Освенъ това, майката и бащата трѣбва да сж музикални, да предадатъ своята музикалность на децата. Окръжаващата срѣда, публиката, сжщо трѣбва да бжде музикална. Публиката предразполага пѣвеца, дава му импулъсъ да пѣе. Ако не го обича, той не може да пѣе. Следователно, за да бжде нѣкой пѣвецъ, трѣбва да се спазватъ следнитѣ условия: майката и бащата да сж музикални, да иматъ разположение къмъ музиката; пѣвецътъ да има сжщото разположение и музикалность, и публиката да е музикална и да обича пѣвеца. Значи, предразположение на ума, на сърдцето и на душата къмъ музиката създаватъ добри условия за развитието на човѣка.

И тъй, за постигане на доброто е нужно вътрешно разположение къмъ него. Не е до-

статъчно да се говори: Да живѣемъ добре, да бждемъ щедри. Какво значи, да бждешъ щедъръ? Ако дадешъ последния си левъ, щедъръ ли си? Ако вземешъ пари на заемъ отъ нѣкого, за да помогнешъ на другъ, щедростъ ли е това? Ти можешъ да давашъ само отъ онова, което е въ джоба ти. Ако нѣмашъ, ще кажешъ истината. Срамъ ли те е да кажешъ, че нѣмашъ? Ако дадешъ всичко, каквото имашъ, и тръгнешъ да търсишъ за себе си оттукъ - оттамъ, това не влиза въ Божествения порядъкъ. Джобътъ ти е празенъ, но можешъ да дадешъ поне едно житно зърно на нѣкого и да кажешъ: Посѣй това житно зърно, и следъ три-четири години ще станешъ богатъ. Той взима житното зърно, но не е доволенъ. Казва: Ще ме залъгва съ едно житно зърно! Това зърно струва повече отъ сто лева, които може нѣкой да ти даде.

Помнете: Въ Божественото се крие тайната на живота. Житното зърно е Божествено сѣме — въ него е животътъ. Имашъ единъ диамантъ въ джоба си, или на пръстена си. Малкъ е той, но струва десетки хиляди. Той струва повече отъ паритъ, които си вложилъ въ една банка. Паритъ не носятъ здраве, а диамантътъ, като скъпоцененъ камъкъ, допринася нищо за здравето ти. Богатство, което не допринася нищо къмъ свѣтлината на нашия умъ, къмъ топлината на нашето сърдце и къмъ силата на нашата душа, не е истинско. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постъпка трѣбва

да допринасят нѣщо къмъ нашия умъ, нашето сърдце и нашата душа. Ако нищо не допринасятъ, тѣ сж. безполезни.

Мнозина се оплакватъ, че сж остарѣли вече, не могатъ да работятъ. Ако сте остарѣли и поумнѣли, благодарете за това. На небето само старитѣ хора и старитѣ нѣща свѣтятъ. Тѣ носятъ опитноститѣ на незапомнени времена. Слънцето и свѣтлитѣ звезди сж стари, отдавна проявени. Тъмнитѣ звезди, които още не свѣтятъ, сж млади, непроявени деца. Тѣ причиняватъ голѣми пакости и неприятности. Това виждаме и въ живота. Всички деца сж причинили и продължаватъ да причиняватъ неприятности на родителитѣ си и на окръжаващитѣ. Майката носи деветъ месеца детето си въ утробата и презъ това време непрекъснато го убеждава, че трѣбва да излѣзе вънъ. Тя го убеждава, то не иска, докато най-после се съгласи да излѣзе.

Казватъ: Родило се дете на свѣта. Майката си знае, какъ го е родила и презъ какви мъчности е минала. Понѣкога детето излиза преждевременно. Ако излѣзе на време, то започва да опитва любовта на майка си: плаче, сърди се, цапа се. Майката го мие, чисти, облича, съблича, пѣе му, храни го, приспива го — велико търпение проявява тя къмъ него. Тя си мисли: Гений ще стане това дете. И вие трѣбва да имате търпението на майката, да понасяте съ любовъ вашитѣ мисли и чувства. Тѣ сж малки деца, причиняватъ ви не-

приятности. Единъ день, когато съзнаятъ положението си, ще свѣтнатъ. — Еди-коя си се червисала и напудрила. — Имайте търпение, ще се измие. Това се дължи на желанието въ нея да се представи такава, каквато не е. Това е желанието на дете, което не се е проявило още. Нѣкога, като ми цѣлватъ ржката, гледамъ червена боя. Отде е дошла? Зная, отде е, но никого не сжда.

Бждете радостни при всички противоречия на живота. Само при голѣмитъ противоречия се изявява Божията Любовъ. Само при голѣмитъ противоречия се изявява Божията Мъдростъ. Само при голѣмитъ противоречия се изявява Божията Истина. Следователно, когато изпаднете въ голѣми противоречия, тогава, именно, действува Божественото. Така Богъ създава великото въ свѣта. Колкого повече страда човѣкъ, толкова по свѣтло бждеще го очаква. Колкого по-усилено и съзнателно работятъ умътъ и сърдцето на човѣка, толкова по-широки хоризонти се отварятъ предъ него. Като знаете това, не бѣгайте отъ страданията, които разумниятъ свѣтъ ви изпраща. Благодарете на Бога не само за доброто, но и за изпитанията и мъчнотиитъ, на които се натъквате. Нѣма зло въ свѣта, което Богъ да не е превърналъ на добро. Единъ день и безлюбиего, и страданияето, и противоречието ще се превърнатъ на добро. Какво направи Иовъ при голѣмитъ противоречия? Какво постигна? — Позна Бога. Следвайте неговия примѣръ.

Жена му, приятелитъ му го изкушаваха, искаха да го спънагъ, но той издържа.

Казвамъ: Благодарете на Бога и като здрави, и като болни. Кой се моли по добре: здравиятъ, или болниятъ? Какъвъ човѣкъ си, ако не се молишъ като здравъ, сжщо и като боленъ? Какъвъ човѣкъ си, да не се радвашъ на богатството си и да не скърбишъ при скръбъта си? Да скърбишъ, това значи, да изправяшъ работата. Какво прави майката, когато детето ѝ се оцапа? Наскърби се, но веднага взима коритото, сипва топла вода и го изчиства. Следъ единъ - два часа то пакъ се нацапа. Тя пакъ го изчисти, преоблѣче и, като види, че е чистичко, пригърне го и го цѣлуне — радва му се. Като скърби, тя оправя работата. И вие правете така. Измийте вашитъ изцапани мисли и желанія и ги цѣлунете. Нашитъ мисли и желанія сж деца, които ни предаватъ добри уроци. Каквито и да сж тѣ, да благодаримъ на тия деца.

Четете двага псалома, 91 и 23, и не се страхувайте. Ще видите, че каквото и да ви се случи, всичко ще се превърне на добро.

Питате: Какво да се прави съ мжнотиятъ? — Ще работите, докато ги преодолѣте. Видниятъ майсторъ-цигуларъ е миналъ презъ голѣми мжнотии. Ако не е миналъ презъ такива мжнотии, не би станалъ великъ цигуларъ. Днесъ, каквато мжнотия и да срещне въ музиката, той лесно се справя съ нея. И видниятъ художникъ, като рисува, не срѣща мжч-

ногия, която да не може да преодолѣе. Добриятъ говорителъ знае, де да поставя всѣка дума. Тия хора сж минали презъ мжчнотиия и страдания, а днесъ мнозина търсятъ лекъ пжтъ за придобиване на блага. И, като не успѣватъ, сърдятъ се, крѣскаатъ. — Кога крѣска човѣкъ? — Когато има работа съ глухи хора. Всички хора не сж глухи, но запушватъ ушитѣ си, не искатъ да слушатъ крѣскането на неразумнитѣ. Други затварятъ очитѣ си, минаватъ за слѣпи, не искатъ да виждатъ погрѣшкитѣ на хората. Трета категория хора обичатъ да свиватъ веждитѣ си. — Защо правятъ това? — Мислятъ, рещаватъ важни въпроси. Казватъ, че лицето на едни хора е гладко, а на други — набръчкано. Питамъ: Кое отъ дветѣ лица е по-сѣдържателно? Въ гладкото лице капиталътъ не е вложенъ въ обръщение, не донася никакъвъ приходъ. Въ набръчканото лице капиталътъ е въ обръщение. — Трѣбва ли да имаме бръчки? — Зависи, какви сж бръчкитѣ. Има разумни бръчки, които донасятъ приходи. Има бръчки, образувани отъ неправилно начупени линии. Тѣ не донасятъ никакъвъ приходъ. Тѣ говорятъ за вземане-даване, за обръщение на капиталъ, който има или малкъ приходъ, или загуба. Това подразбира голѣма фирма съ малка печалба.

Казватъ за нѣкого: Той е отличенъ философъ, или отличенъ богословъ. Всички хора сж отлични. И Ева бѣше отлична жена, но направи една погрѣшка; сжщевременно тя на-

прави и едно добро. И Адамъ направи една погрѣшка, но направи и едно добро. Всички говорятъ за грѣхонадането, за погрѣшката на Адамъ и Ева, но никой не знае доброто, което тѣ направиха. Адамъ направи едно епохално добро. И Ева направи едно епохално добро. Само небето знае доброто, което тѣ направиха, и то е записано. Не се спирайте само върху погрѣшките на хората. Намѣрете доброто, което сж направили и правятъ, и мислете върху него. Не говорете за любовта, която сте изгубили; говорете за любовта, която сте спечелили. Не говорете за мъдростта, която сте изгубили; говорете за мъдростта, която сте спечелили. Не говорете за истината, която сте изгубили; говорете за истината, която сте спечелили. Спечелената любовъ, спечелената мъдростъ, спечелената истина на Адама сж по-велики, отколкото изгубенитѣ.

Какво трѣбва да се прави сега? Отговарямъ: Следвайте пътя на Христа. Христосъ дойде на земята като Синъ Божи и живѣше скромно, безъ файтони и автомобили, безъ кжщи. Той ядѣше заедно съ митаритѣ и грѣшницитѣ, безъ да ги осжда. Само веднѣжъ взе камшикъ въ ржка и изгони търговцитѣ отъ храма. Добре е понѣкога човѣкъ да се разгнѣви, да събори маситѣ на търговцитѣ въ храма и да ги изгони вънъ. Следователно, ако искате да следвате Христа, ще живѣете като Него.

Не се сърдете на майка си и на баща си. Не се гнѣвете на брата си и на сестра си. Ако искате да се гнѣвите, ще ви кажа, какъ да изявявате своя гнѣвъ. Единъ българинъ отъ Варненско отишълъ въ града да си купи чехли. Обиколилъ всички чехлари, но никой не се наемалъ да му ушие чехли — ималъ много голѣмъ кракъ. Най-после той отишълъ при единъ турчинъ - чехларъ, дано тамъ му взематъ мѣрка. Турчинътъ му далъ единъ чифтъ, втори чифтъ, но никой не ставалъ. Ядосанъ, той му казалъ : Да се махашъ, калъпсъсъ, нѣма чехли за тебе ! Българинътъ се ядосалъ, но премълчалъ. Излѣзълъ на четири километра вѣнъ отъ града, тамъ се спрѣлъ, обърналъ се къмъ града и извикалъ : Сенъ калъпсъсъ синъ ! Олекнало му отъ обидата и се върналъ назадъ. И вие, като се разгнѣвите на нѣкого, излѣзте четири - петъ километра вѣнъ отъ града, спрете се и извикайте : Сенъ калъпсъсъ синъ !

*

4. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 31 октомврий, 1943 г. 5 ч. с. София. — Изгрѣвъ.

Бждете съвършени

Прочете се беседата „Бждете съвършени“ отъ книгата „Слава Божия“.

Тая беседа е държана въ 1926 г., седемь години следъ приключване на европейската война. Европейскитъ народи, на които Христосъ проповѣдваше да бждатъ съвършени, казватъ: Ние не сме съвършени; само Богъ е съвършенъ. Но Той ни подбужда да се стремимъ къмъ съвършенство. Ние трѣбва да проявимъ *Божкето съвършенство, а не нашето. Ако* искаме да проявимъ нашето съвършенство, това никога нѣма да стане. Фотографътъ снима само такива образи, които вижда. Той може да фотографира само образи, които сжществуватъ, но не и такива, които не сжществуватъ. По никой начинъ той не може да фотографира образъ, който не сжществува въ природата. Никой не може да създаде новъ образъ.

Казвашъ: Искамъ да бжда съвършенъ. — Искашъ, но не си съвършенъ. Бжди доволенъ, че не си съвършенъ. Ще работишъ за своето усъвършенствуване. Богъ, Който живѣе въ тебе, е съвършенъ. Ти си сѣме, което ще се посади въ земята. Следъ време ще покъл-

---

*) Матей, 5 гл.

нешъ, ще израстешъ, и съвършенството на Бога постепенно ще почне да се проявява. Следователно, ще знаете, че сте сѣмена, които трѣбва да се посадятъ въ земята, да израстнатъ и постепенно да проявяватъ съвършенството на Оня, Който ги възраства. Не се стремете да покажете на хората, какво сте, но се стремете да изявите Божието съвършенство. Бждете искрени предъ себе си.

Кой човѣкъ е искренъ? — Който не се прикрива, но се показва такъвъ, какъвто е въ действителность. Нервниятъ човѣкъ е искренъ. Той се показва такъвъ, какъвто е. Нервниятъ е горещъ и не се прикрива. Близкитѣ му взиматъ предпазителни мѣрки и така се приближаватъ до него. Нѣкой носи нѣщо опасно въ себе си, но го скрива, да не го видятъ окръжаващитѣ. Той прилича на ловеца, който дебне вълкъ или мечка въ гората. Ловецътъ направилъ на нѣколко мѣста голѣми дупки, покрилъ ги съ прѣсть и храсте, та като стъпи животното отгоре, да падне вжтре. Хората често говорятъ за съвършенство, но постъпватъ като ловеца — правятъ капани. Който стъпи на единъ отъ тия капани, пада вжтре. Това е човѣшко съвършенство. И децата устройватъ капани на птичкитѣ. Тѣ турятъ житни зрънца подъ нѣкое корито, което закрепватъ така, че да бжде полуотворено. Зрънцата примамватъ птичкитѣ; щомъ влѣзатъ вжтре, коритото се захлупва, и тѣ оставатъ подъ него.

Съ такъвъ капанъ една умна селянка уловила една лисица, която влизала почти всѣка вечеръ въ курника ѝ и изяждала по една кокошка. Селянката отворила една дупка отгоре на курника. Лисицата видѣла, че вратата на курника е затворена, не може да влѣзе, както другъ пжтъ, и започнала да обикаля натукъ-натамъ. Най-после забелязала дупката на горната частъ на курника, подскочила и влѣзла вътре, дето намѣрила богата трапеза — хубави, добре угоени кокошки. За да не се бави да ги яде, тя удушила пѣколко отъ тѣхъ и решила да ги задигне. Когато трѣбвало да излѣзе отъ курника, видѣла, че е попаднала въ капанъ — не могла да излѣзе отъ дупката. Сутринята стопанката погледнала презъ дупката и останала доволна — лисицата била вече въ ржцетѣ ѝ.

Какво заключение можемъ да извадимъ отъ тоя примѣръ? — Съвършениятъ влиза свободно и съ позволение презъ вратата на курника. Несъвършениятъ влиза презъ горната дупка на курника, дави кокошкитѣ, но остава тамъ — самъ влиза въ капана. Когато хората грѣшатъ, тѣ не мислятъ, какво правятъ, и сами влизатъ въ капана, както лисицата въ курника. Тѣ мислятъ, че ще минатъ безнаказано. Нѣма да минатъ леко, ще платятъ за изяденитѣ кокошки, т. е. за погрѣшкитѣ си.

Сега, каквото и да се говори, погрѣшкитѣ не могатъ да се избѣгнатъ. Човѣкъ грѣши даже въ яденето. Той грѣши и като

оре земята, и като сѣе житото, и като го жъне. Важно е, обаче, добре ли е стотвено яденето и дали е здравословно. Ако яденето е добре стотвено, като ядешъ, трѣбва правилно да възприемашъ и асимилирашъ хранителнитѣ сокове. Казвате: Каква философия има въ яденето? Въ храненето има такава философия, каквато има въ музиката, въ поезията, въ художеството. Музиката носи животъ, поезията носи животъ, изкуството носи животъ. Всички хубави нѣща носятъ животъ въ себе си. Душата опитва красотата и се ползува отъ живота, който носи тя.

И науката носи животъ. Питате, каква наука е химията. — Наука за любовта. Човекъ, който се занимава съ любовта, трѣбва да бжде химикъ. Когато се обичатъ, хората се съединяватъ; когато не се обичатъ, тѣ се каратъ, раздѣлятъ се и се отдалечаватъ единъ отъ другъ. Химикътъ знае, коя любовъ е устойчива, и коя не е устойчива. Той знае още, кои елементи образуватъ устойчиви съединения, и кои образуватъ неустойчиви съединения. Сегашнитѣ хора сж голѣми химици, могатъ да образуватъ устойчиви съединения, могатъ да образуватъ и неустойчиви съединения. Като разлагатъ неустойчивитѣ съединения, тѣ предизвикватъ голѣми експлозии. Всички вещества и елементи, които сж лишени отъ животъ, отъ свѣтлина и отъ свобода, сж експлозивни. Тия вещества не могатъ да стоятъ затворени дълго време. Веднѣжъ приготвени, тѣ трѣбва да се

изразходватъ. Иначе, сами ще експлодиратъ и ще причинягъ по-голъми пакости, отколкото въ войната. Тази е причината, дето народитъ се въоръжаватъ едни срещу други и започватъ да воюватъ. И човѣкъ съдържа въ себе си взривни вещества, които не могатъ да издържатъ повече отъ 15 години. Ако до това време не ги изразходва, тѣ сами ще избухнатъ. Като се гнѣви, човѣкъ постепенно изразходва тия вещества и се предпазва отъ по-голъми разрушения.

Тѣй щого, можешъ да се гнѣвишъ най-много 15 години, повече не се позволява. Това е крайниятъ предѣлъ на гнѣва — по-далечъ отъ него не можешъ да отидешъ. Числото 15 е вжжето на гнѣва, съ което дяволтъ е вързалъ човѣка. Той знае силата на грѣва и, като види, че нѣкой се гнѣви, стои далечъ отъ него. Щомъ се освободи отъ експлозивитъ въ себе си, човѣкъ казва, че вжжето на гнѣва въ него е скжсано вече. На опитнитъ химици казвамъ: Разбутайте вашитъ бомби, да експлодиратъ предъ васъ, да не причиняватъ по-голъми пакости. Въ Скопие наскоро паднала една бомба, но не експлодирала; следъ нея паднала втора, и тя не експлодирала. Като дошли българскитъ механици, разтворили бомбитъ и така научили тѣхното устройство.

Пазете се отъ бомбитъ на живота. Питайте ги внимателно, да не избухнатъ въ ржцетъ ви. Само любовта, мждростта и истината могатъ да ви избавятъ отъ бомбитъ на

живота. Христосъ казва: „Любете враговетѣ си“. — Защо? — Защото тѣ носятъ бомби, съ които убиватъ. Не можешъ да избѣгнешъ бомбитѣ на своя врагъ, ако не го обичашъ. Безъ любовъ нѣма прогресъ; безъ любовъ не можешъ да решишъ задачитѣ си. Безъ любовъ животътъ е тежъкъ и пѣленъ съ мъчно-тии. — Какво да правя, като не съмъ съвършенъ? — Можешъ да бждешъ съвършенъ. Праздното шише може да се напълни, и пѣлното може да се изпразни. Като се изпразни шишето, става ли несъвършено? Като се напълни, става ли съвършено? Въпрѣки това, човѣкъ се стреми къмъ съвършенство. — Защо? — Защото само съвършениятъ може да се ползува отъ Божиитѣ блага. За несъвършения животътъ носи мъчения, страдания и противоречия. Той не може да се ползува отъ благата на живота.

„Бждете съвършени!“ — Какво представя съвършенството? — Методъ за използване на Божиитѣ блага. Какъ ще използвашъ яденето, ако стомахътъ ти е разстроенъ? Какъ ще говоришъ, ако дробоветѣ и гърлото ти сж болни? — Защо стомахътъ, дробоветѣ и мозъкътъ на хората сж болни? — Защото нѣматъ любовъ, свѣтлина и топлина въ себе си.

Човѣшкиятъ организъмъ боледува, когато е лишенъ отъ вътрешна свѣтлина, топлина и сила. Всички удове на човѣшкия организъмъ трѣбва да се импулсиратъ отъ любовта. Клеткитѣ на тѣлото се размножаватъ по законитѣ

на любовта, истината и свободата. По тоя начинъ клетките отъ едни удове минаватъ въ други: следъ години, клетките на краката се качватъ въ мозъка, а мозъчните клетки слизатъ въ краката. Така тѣ смѣнятъ ролитѣ си. Това може да стане следъ хиляди години. Обмѣната на веществата и смѣната на службитѣ въ организмитѣ е неизмѣненъ природенъ законъ. Нѣкоя мозъчна клетка казва: Въ крака ли да слѣза? Ще слѣзешъ въ крака, а следъ години ще се качишъ въ мозъка. — Азъ съмъ въ главата. — Ще слѣзешъ въ крака. Краката на хората сж глави на животнитѣ. Краката на ангелитѣ сж наши глави. Краката на Бога сж глави на ангелитѣ. Значи, краката иматъ условия да станатъ глави. Това е процесъ на усъвършенствуване.

„Бждете съвършени като Бога“. — Какъ се постига съвършенството? — Чрезъ страданията. Така човѣкъ слиза въ гжстата материя да се учи. Ако не страда, нѣма бждеще. И ако не се радва, пакъ нѣма бждеще. Чрезъ радостта човѣкъ слиза въ скръбта; чрезъ скръбта той се качва въ радостта. Скръбта е ровѣкъ материалъ, който трѣбва да се обработи. Щомъ се обработи, човѣкъ се качва въ радостта. Когато мжченицитѣ отиваха на кладата, радваха се. Тѣ знаеха закона, че скръбта имъ ще се превърне на радостъ. Тѣ горѣха въ огъня и пѣха — знаеха, че смъртъ не сжществува. Който не разбира закона, ще се моли да не го изгарятъ. Има деца, които плачатъ, когато

ги изпращатъ на училище; има случаи, когато децата искатъ да ходятъ на училище, а родителитъ имъ не желаятъ да ги учатъ. Въ първия случай, децата не разбиратъ богатата, които ги очакватъ; въ втория случай, родителитъ не разбиратъ, какво благо носи учението за децата. Когато детето иска да ходи на училище, нека ходи; ако не иска да се учи, родителитъ му трѣбва да настояватъ да учи. Дете, което силно желае да учи, да не слуша баща си, който му препятствува. Щомъ детето иска да учи, бащата трѣбва да е съгласенъ съ него. Това е най-доброто положение. И двамата сж прави: и детето, и бащата.

„Да бждемъ съвършени!“ — Кой иска нашето съвършенство? — Богъ, нашиятъ Баща. Той иска отъ насъ да ходимъ на училище, да се учимъ. Нѣкой не иска да учи, но отвжтре нѣщо му казва: Ще учишъ! Следователно, желанието на Бога да учимъ, трѣбва да стане и наше желание. Желанието на Бога да станемъ съвършени, трѣбва да бжде и наше желание. Да вървимъ по пжтя, по който Богъ ни подтиква. Да не се противимъ на Бога. Нашата воля да бжде въ хармония съ Божията. Да се стремимъ къмъ съвършенството, къмъ което Богъ ни напжтва. Това е новото, което иде въ свѣта.

Отъ насъ се иска: Да прославимъ Името Божие съ любовь.

Да въдворимъ Царството Божие съ мждрость.

Да въдворимъ Царството Божие и Неговата Правда съ мъдростъ и истина.

Да изпълнимъ Божията воля съ истина.

*

5. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 14 ноемврий, 5 ч. с., 1943 г. София. — Изгрѣвъ.

Право мислене

Често хората говорятъ за другия свѣтъ, но мислятъ, че ще го разбератъ, когато отидагъ тамъ. Да мислите така, това значи, да вѣрвате, че плодното дърво, което виждате въ гората, може да ви последва. Въ сжщностъ, може ли плодното дърво да дойде съ васъ? Кога може да стане това и по кой начинъ? Като вкусите плода на дървото, сѣмката може да дойде съ васъ, но не и самото дърво. Човѣшката душа е плодъ на живота. Само тя е въ състояние да влѣзе въ другия свѣтъ и да го разбере. Страданието представя изяждане на плода, за да се извади сѣмката и посади. Въ страданието се крие любовта на онова сжщество, което изяжда плода. Че въ страданието е скрита любовта, това малцина знаятъ

Следователно, не можешъ да обичашъ човѣкъ, който не е страдалъ. Страданието преобразява човѣка. Който не разбира това, мисли, че и безъ страдание може. Това е заблуждение, което произтича отъ статичното положение на човѣшката мисль, че човѣкъ е форма, която не се измѣня. Това е невъзможно. — Защо? — Могатъ ли панталонкитѣ на тригодишното дете да му послужатъ и въ юношеската възраст? Щомъ порасне, панталонкитѣ

ставатъ тѣсни и му причиняватъ страдание. Само дрехата на любовта може да се стѣснява и разширява, т. е. да се нагажда къмъ различнитѣ възрасти на човѣка. Ако носите мисълъ, чувство или постѣпка, които не се нагаждатъ къмъ васъ, тѣ не сж истински. Понеже Богъ ни обича, нагажда се къмъ нашитѣ условия. Ако и ние Го обичаме, трѣбва да се нагодимъ къмъ Него. Обаче, досега малко хора сж се нагаждали къмъ Бога. — Какво виждаме въ живота си? — Че Богъ се е нагаждалъ къмъ нашитѣ желанія: каквото сме пожелавали, Той го е правилъ за насъ. Цѣлиятъ козмосъ представя реализирани желанія на всички същества — отъ малкитѣ до голѣмитѣ.

Днесъ Богъ иска нѣщо отъ насъ, не съ законъ, но доброволно. Богъ иска всѣки човѣкъ да има отличенъ умъ, чрезъ който Той да се проявява. Богъ иска отъ човѣка да има отлично сърдце, чрезъ което Той да се проявява. Богъ иска отъ човѣка да има отлична душа и отличенъ духъ, чрезъ които Той да се проявява. Понеже човѣкъ още нѣма правилни отношения къмъ Бога, раждатъ се редъ противоречия въ живота. Това виждаме и въ отношенията на децата къмъ родителитѣ. Майката се грижи за децата си: облича ги, кѣпе ги, храни ги, радва имъ се. Тѣ растатъ, развиватъ се, живѣятъ. Обаче, тѣ не отголаряватъ на любовта на майка си, затова тя преждевременно остарява и умира. Ако питате, защо

дъщерята и синътъ живѣятъ, казвамъ: Децата живѣятъ, защото родителитѣ имъ ги обичатъ. — Защо родителитѣ умиратъ преждевременно? — Защото децата имъ не ги обичатъ.

Ние живѣемъ и се радваме на дълъгъ животъ, когато обичаме Бога. Ако не Го обичаме, животътъ ни е кратъкъ. Въ широкъ смисълъ на думата „смъртъ“ подразбирамъ да възлюбишъ Господа и да се освободишъ отъ заблуденията въ живота. Да живѣешъ, това значи, да обичашъ чисто, безкористно. Свѣтътъ е създаденъ само отъ любовъ. Всичко видимо е изразъ на великата любовъ, на възможноститѣ, които се криятъ въ човѣшката душа и въ човѣшкия духъ. Сжщото се отнася и за небето. Казано е, че Богъ създаде и небето, и земята. Значи, и небето, и земята сж създадени отъ любовта.

Кой е най-важниятъ моментъ презъ деня? — Изгрѣването на слънцето. Има ли день безъ слънце? Ако слънцето не изгрѣе, и день нѣма да има. Може ли умътъ да действа безъ свѣтлината и сърдцето безъ любовта? Свѣтътъ, въ който умътъ се проявява, е свѣтлината. Свѣтътъ, въ който сърдцето се проявява, е любовта. — Какъ да мисля? Какъ да любя? — Това не е твоя работа. Съмето пита ли ви, какъ да расте? То се нуждае само отъ условия — земя, вода, въздухъ и свѣтина. Твоя работа е да го посадишъ и полѣшешъ. Останалото ще завършатъ свѣтлината и въздухътъ. Следователно, тури ума си въ полето

на свѣтлината и сърдцето си — въ полето на любовта и не питай, какъ ще мислишъ и какъ ще любишъ. Като не разбиратъ тия закони, мнозина се съмняватъ, дали ги обича нѣкой, или не ги обича. Какво значи, да те обичатъ? Да те обича човѣкъ, това значи, да не вижда погрѣшките ти. Тѣй щото, не питай, обичатъ ли те хората; питай, виждатъ ли погрѣшките ти. Ако виждатъ погрѣшките ти, не те обичатъ. Ако не ги виждатъ, обичатъ те.

Какво представя любовта? Свѣтътъ на красотата е свѣтъ на любовта. Красотата има отношение къмъ свѣтлината. Отсъствието на свѣтлината прави нѣщата грозни. Ако пжтувашъ въ тъмна нощъ, ти се блѣскашъ, спѣвашъ се и казвашъ, че свѣтътъ е грозенъ. Красивъ е свѣтътъ, но свѣтлина трѣбва, за да видишъ истинската му красота. Обикни нѣщата, и свѣтлината ще дойде. Дето е свѣтлината, тамъ е животътъ. Майката обича детето си, затова то расте, както цвѣтето расте и се развива на свѣтлината. Ако детето не обича майка си, тя ще умре преждевременно. Детето трѣбва да знае, че и него очаква сжщата участь. Ще порасне, ще се ожени, но и неговото дете нѣма да го обича. Като знаете това, приложете любовта въ живота си. Обичайте всичко, което Богъ е създалъ. Само така ще се оправи свѣтътъ.

Защо хората не успѣватъ въ живота си? — Защото сж користолюбиви. Представете си, че единъ шивачъ ви е ушилъ една хубава

дреха. Ако сте користолюбивъ, вие не желаете и други да иматъ такава дреха. Питатъ ви, кой шивачъ ви уши дрехата, не казвате. Къде живѣе, пакъ не казвате. Защо мълчите? Искате само вие да бъдете добре облѣченъ. Това нѣма да ви направи щастливъ. Щастието е достояние на всички, а не само на едного. Ако всички сж щастливи, и ти ще бждешъ щастливъ; ако всички сж здрави, и ти ще бждешъ здравъ. Когато майката кърми детето си, то расте и се развива правилно. Това дете е здраво. Давай отъ себе си и на другитъ, за да бждатъ и тѣ здрави. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Ако детето не се храни съ млѣкото на майка си, не може да живѣе. Понеже то приема млѣкото на майка си, има животъ въ себе си. Нещастие е за детето, ако майката нѣма млѣко. Когато майката има млѣко и сама кърми детето си, то става здраво и красиво. Болната майка храни детето си съ болно млѣко, затова и детето не е здраво. Каквото е майката за детето, това сж близкитъ ни за насъ. Ако не се ползуваме отъ мислитъ и чувствата на своитъ близки, нѣмаме животъ въ себе си.

„Ако се не роди човѣкъ изново, не може да влѣзе въ Царството Божие“. Новораждането подразбира любовта на Бога къмъ човѣка, проявена по новъ начинъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да се роди изново. Какво ще стане съ едно плодно дърво, ако го извадите отъ лошата

почва и го посадите въ по-добра? Ще се подобри ли качеството на неговитѣ плодове? — Ще се подобри. Това става и съ човѣка, ако го извадимъ отъ лошитѣ условия на живота и го поставимъ при по-добри условия. Това наричаме „новораждане“. Бждещето носи добритѣ условия за човѣка. Бждещето носи условия за преобразоването на човѣчеството. — Защо се биятъ сегашнитѣ хора? — Защото се стремятъ къмъ новото. Тѣ искатъ да преобразятъ свѣта. Ония, които идатъ съ самолетитѣ надъ голѣмитѣ градове, казватъ: Повече свѣтлина е нужна на хората! Отворете голѣми прозорци на кжцитѣ си, отворете покривитѣ си да влѣзе повече свѣтлина. Така разбиратъ тѣ идването на новата култура и хвърлятъ бомби.

Както бомбитѣ разрушаватъ физическитѣ кжци на хората, така и Божественото учение разрушава старитѣ форми на човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки. Съ това Богъ обръща вниманието на хората, че е време вече да напуснатъ старитѣ форми и да създадатъ нови, красиви форми. Въ бждеще ще живѣемъ между хора, които ни обичатъ и които ние обичаме. Въ бждеще децата нѣма да умиратъ, но и родителитѣ нѣма да умиратъ. Първото нѣщо, което се изисква отъ човѣка, е да има любовъ къмъ Бога. — Де е Богъ? — Навсѣкжде, но никжде не може да Го намѣрите. — Защо? — Не знаете, де и какъ да Го търсите. Да търсите Бога, това е все едно да търсите захарь-

та въ водата. Ако турите захаръ въ вода, въ скоро време захарьта ще изчезне. Въпрѣки това, тя е предала едно отъ качества си на водата — сладчината. По вкуса на водата познаваме, че въ нея има захаръ. Качество на водата е мекотата. Следователно, сладчината се проявява само при мекотата.

Говоримъ за стари и нови форми. Обаче, трѣбва да се знае, че Божественото начало не се ограничава отъ външнитѣ форми. — Защо? — Защото то само ги е създало. Формитѣ, обаче, ограничаватъ човѣшкото начало, даже и самия човѣкъ. Затова се казва, че формитѣ не правятъ човѣка щастливъ. Всѣка форма е ценна, когато съдържанието ѝ е ценно. Ето защо, дойде ли въ ума ви една свѣтла мисль, въ сърдцето ви — благородно чувство и въ волята ви — добра постѣпка, вие трѣбва да имъ дадете подходяща форма, за да намѣрятъ мѣстото, дето могатъ да се проявятъ. Значи, съдържанието се нуждае отъ съответна форма, а формата — отъ мѣсто, дето да се прояви.

Като трѣгнахме за планината, видѣхте, какво бѣше времето — облачно, мъгливо и вѣтровито. Като стигнахме на бивака, яви се слънце, мъглитѣ и вѣтърътъ изчезнаха. Сега пакъ идатъ мъглитѣ. Ще кажете, че времето се развали. Не е така. Наши приятели отъ невидимия свѣтъ изпратиха отново мъглитѣ, да ни представятъ красиви картини, да ни забавляватъ съ тѣхъ. Разбиране е нужно на се-

гашнитѣ хора — да разбираатъ по новъ начинъ и живота, и природата.

*

б. Утринно Слово отъ Учителя, държано на
21 ноември, 5 ч. с. 1943 г. Витона.

Човѣшка и Божествена любовь

Ще прочита 12 гл. отъ Исаия и часть отъ 9 стихъ отъ 11 гл. на Исаия.

„Земята ще е пълна съ знание за Господа“. (—9 ст.). Тоя стихъ изразява материално една истина. На всички е ясно, какъ се пълни нѣщо материално. Важенъ е духовниятъ смисълъ на стиха. Значи, ще дойде день, когато всички хора ще знаятъ, какъ да служатъ на Бога. Въ сегашния християнски свѣтъ малко хора разбиратъ дълбокия смисълъ на Христовото учение. Всѣки християнинъ казва: Азъ вѣрвамъ въ Христа. Всички вѣрватъ, но малцина разбиратъ и прилагатъ Христовото учение правилно. Кой не вѣрва въ слънцето? Има хора, които вѣрватъ въ слънцето и умиратъ; други вѣрватъ въ слънцето и живѣятъ. Нѣкои вѣрватъ въ слънцето, но сж бедни; други вѣрватъ въ слънцето и сж богати. Едни вѣрватъ въ слънцето и сж прости; други вѣрватъ и сж учени. — Защо е така? — Само невежиятъ пита, защо е така. Само детето пита, защо майка му го оставила на земята да ходи, а не го носи на ржце, както по-рано е правила. Майката носѣла детето си цѣли деветъ месеца въ скришната си станчка и следъ това го изваждатъ навънъ. Това е голѣма привиле-

гия. Следъ излизането на детето отъ тая станица, майката казва: Кракътъ ти повече нѣма да стъпи тукъ. Много естествено. Ако за деветъ месеца детето не е научило това, което майката крие въ себе си, и за 90 месеца нѣма да го научи. Числото деветъ е краенъ предѣлъ на нѣщата. Като дойдешъ до това число, ще се боришъ: или ти ще биешъ, или тебе ще биятъ; или ще свършишъ училище, или нѣма да свършишъ — никакво отлагане не се позволява. Числото осемъ е строгата майка, презъ която минавашъ най-после. Числата 2, 5 и 8 представятъ майката. Ако при числото осемъ — последната майка, не станешъ човѣкъ, при никоя друга майка нѣма да станешъ.

Числото деветъ е последниятъ синъ. Той е марсианецъ, всѣкога воюва. Когото пипне, пита го: Защо не се подчинявашъ на Бога? — Азъ любя Бога. — Любишъ ли Го? Ако Го любишъ, трѣбва да бждешъ готовъ на всички жертви за Него. Жертвата има отношение къмъ здравия, силния, учения и богатия. Болниятъ не може да прави жертви. Той казва: Азъ те обичамъ. — Какво допринася той съ своята любовъ? Има смисълъ да те обича здравъ човѣкъ, все ще ти даде нѣщо. Да те обича боленъ, това значи, да вземе нѣщо отъ тебе. Здравиятъ има здрава мисль, здрави чувства, отъ които болниятъ се ползува.

Какво означава здравата мисль? Да мислишъ здраво, това значи, да бждешъ последователенъ въ всичкитъ си работи. Преди го-

дини бѣхъ въ Шуменъ. Тамъ срещнахъ единъ нашъ познатъ, добъръ евангелистъ. Той бѣше обуцарь Попитахъ го, може ли да ми ушие едни хубави обувки. Казахъ му, че досега сж ми шили обувки все свѣтски обуцари. Тоя пжтъ искамъ евангелистъ да ми ушие обувки, да видя, каква разлика ще има между еднитѣ и другитѣ. Той се съгласи. Отидохъ въ работилницата, взе ми мѣрка, показа кожата, отъ която ще ги направи, и обеща да ми ушие хубави обувки. Наистина, обувкитѣ бѣха отлични: хубава форма, добре легнаха на краката ми — само кожата не бѣше изпитана. Носихъ ги единъ месецъ, и кожата отгоре започна да се пука. За оправдание, обуцарьтъ каза, че вината е въ мене — много съмъ ходилъ съ тѣхъ, затова се напукали. Като помислихъ малко за обувкитѣ, памѣрихъ, де се крие погрѣшката. Обуцарьтъ е добъръ майсторъ, шие хубаво, дава красива и удобна форма на обувката, но не познава качеството на кожата. Другъ пжтъ пакъ ще си заржчамъ при него обувки, но преди това ще потърся човѣкъ, който разбира отъ кожи, та обувкитѣ ми да траятъ поне десетъ месеца, а не само единъ месецъ. Нѣкои хора приличатъ на тоя евангелистъ — много нѣща знаятъ, добре ги правятъ, но трайността имъ е малка — само за единъ месецъ.

Двама влюбени — Стоянъ и Драганка се разхождали въ една гора и любовно се разговаряли. Стоянъ носѣлъ въ джоба си единъ револверъ и, за да покаже, колко е вѣренъ въ

чувствата си, казалъ на Драганка: Видишъ ли тоя револверъ? Докато е въ мене, никой не може да те бутне. Увлѣчени въ разговора, тѣ навлѣзли вжтре въ гората; насреща имъ се задала една голѣма мечка. Като видѣлъ мечката, Стоянъ изтрѣпналъ отъ страхъ — едва успѣлъ да се качи на една стара круша. Драганка останала подъ крушата и, за да се спаси отъ мечката, дошло ѝ на ума да се претори на умрѣла. Легнала на земята и се притаила. Стоянъ ѝ казалъ: Драганке, не се страхувай, азъ ще цѣкамъ отгоре. Мечката се приближила къмъ тѣхъ и започнала да души Драганка. Оттукъ я подушилъ, оттамъ я подушила и продължила пжтя си. Като отминала, Драганка се вдигнала отъ земята и се готвѣла сама да продължи пжтя си. Стоянъ веднага слѣзълъ отъ дървото и я запиталъ: Драганке, какво ти говори мечката? — Каза ми, другъ пжтъ да не трѣгвамъ съ такъвъ герой като тебе.

Следователно, когато нѣкой казва, че ме обича, азъ знаая, защо ме обича. Обича ме за паритѣ, които съмъ вложилъ въ банката. Той не се интересува отъ мене, отъ паритѣ се интересува. Той се интересува да не пропадне банката, а съ нея заедно и паритѣ. Ако пропаднатъ монитѣ пари, и неговитѣ ще пропаднатъ. Той трепери за банката и си казва: Защо вложихъ паритѣ си въ тая банка? Правъ е човѣкътъ. Това е човѣшка банка. Единъ день човѣчкитѣ банки все ще пропаднатъ. Досега не съмъ срѣщалъ човѣкъ, който да не е фалиралъ. Не

съмъ чувалъ, човѣшка банка да не е фалирала. Нѣкоя мома пита своя възлюбенъ: Обичашъ ли ме? — Обичамъ те. — Докога ще ме обичашъ? Като се оженятъ, докато сж млади, живѣятъ добре. Щомъ започнатъ да остаряватъ, тя го нарича „дъртия“, той я нарича „дъртата“. Всѣки мисли за себе си, казва, че очитѣ му не виждатъ, краката му не държатъ. Тя поглежда къмъ него и се чуди, какъ е могла да се влюби въ тоя човѣкъ. Той се чуди, какъ е могълъ да се влюби въ нея. Тѣ ставатъ посмѣшище единъ за другъ.

Човѣкъ, който остарява и отслабва, не живѣе въ свѣта на любовта. Човѣкъ, който остарява и отслабва, не живѣе въ свѣта на мъдростта. Човѣкъ, който остарява и отслабва, не живѣе въ свѣта на истината. При сегашното разбиране на човѣка, отслабването и остаряването сж на мѣстото си. Човѣкъ живѣе и грѣши. Какво ще стане при това положение, ако той не остарява и отслабва? Погрѣшкитѣ му щѣха да се увеличатъ толкова много, че никога не би могълъ да ги изправи. Опасно е сегашниятъ човѣкъ да бжде вѣчно младъ и силенъ. Слабостта и старостта сж спасителни пѣтица за сегашния човѣкъ. И смъртта спасява човѣка. Тя го освобождава отъ задълженията му. Въ тоя смисълъ, само младиятъ има право да обича. Той има задължения: вѣща прави, ниви и градини обработка — иска да се ожени, да има деца. Стариятъ е свободенъ отъ тия задължения. И той обича, но неговата

любовь има особенъ характеръ, коренно се различава отъ любовта на младия. И стариятъ гради кжци, но въ умствения свѣтъ; и той говори за любовта, че трѣбва да се обичаме, да се жертвуваме, но самъ не може да прояви нито любовта, нито жертвата.

Какво, въ сжщностъ, е жертвата, и кой може да се жертвува? Само богатиятъ може да се жертвува. Той може да принесе сърдцето и ума си въ жертва. Той може да принесе душата и духа си въ жертва. Това значи, доброволно служене. Да жертвувашъ сърдцето си, не значи да го унижишъ. Богъ казва: „Сине мой, дай ми сърдцето си!“ — Защо иска сърдцето, а не ума? — Защото сърдцето е работило много, изцапало се е, и днесъ трѣбва да дойде пѣкой да го очисти. Само Богъ може да очисти човѣшкото сърдце и да го напълни. Пѣкой казва на ближния си: Дай ми кесията си. Защо иска той кесията му? — За да я изпраздни. Вземи кесията на своя ближень, изпраздни я, за да си послужишъ, но върни я пълна. Какъвъ човѣкъ си, ако не можешъ да напълнишъ кесията, която си изпразнилъ? Човѣкъ изпразва кесията, а Богъ ги пълни.

Какво пѣщо е Божията Любовь и какво — човѣшката? Божията Любовь пълни човѣшкото сърдце, човѣшкия умъ, човѣшката душа и човѣшкия духъ. Човѣшката любовь изпразва човѣшкия умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката душа и човѣшкия духъ. Това е разли-

ката между едната и другата любов. Не можешъ да кажешъ, че човѣшката любовъ е Божия, и Божията — човѣшка. И човѣшката любовъ има добра страна. Тя изиразва, приготвя условия за пълнене. Дето намѣри праздни кесни, Богъ ги пълни. И Христосъ, като дойдѣ между хората, трѣбваше да се изпраздни, да се приготви за приемане на Божията Любовъ. Като те обича нѣкой, ти трѣбва да давашъ.

Отъ нѣколко време ходя често на Витоша, правя разходки по планината. Който не знае причината за това, мисли, че нарочно излизамъ вѣнъ отъ града, крия се отъ бомбитѣ. Въ сжщностъ, въпросътъ е поставенъ другоаче. Ако следите, кога ставатъ бомбардировкитѣ, ще видите, че тѣ ставатъ, когато съмъ въ града, а не когато излизамъ на планината. Много еслествено, крадцитѣ и разбойницитѣ не търсятъ бедни хора, но богати, защото има какво да взематъ отъ тѣхъ. Тѣ търсятъ мене. Когато мене обератъ, и вие губите. Докато съмъ богатъ, вие се ползвате отъ моето богатство; щомъ обеднѣя, и вие губите. Не говорете нѣща, които не разбирате. Трѣбва да разбирате любовта. Човѣшката любовъ е на мѣстото си като човѣшка. Божията Любовъ е на мѣстото си, и нищо не може да я измѣсти. Човѣшката любовъ е мжтна вода, която се пречиства само отъ Божията Любовъ. Очисти ли се отъ утайкитѣ и калта, човѣшката любовъ се повдига. Не е страшна калта въ водата, защото тя е примѣсъ, не е нейна съ-

ставна частъ. Както се пречиства водата, така се пречиства и човѣшката любовъ, а именно, по пжтя на ума и на сърдцето. Умътъ се пречиства чрезъ светостъта, а сърдцето — чрезъ страданието. Казватъ за нѣкого, че е светъ човѣкъ, а за другъ, че е чистъ. Светиятъ човѣкъ е уменъ, а чистиятъ — добъръ. Не смѣсвайте светостъта съ чистотата. Свѣтлина има въ ума, чистота — въ сърдцето. Добриятъ работи съ чисти, звонкови монети. Той никога не дава фалшивитѣ монети за истински. Ако въ ржката му попадне фалшива монета, той никога не прави опитъ да я прокара. Какъ ще се оправдаешъ предъ себе си, като я дадешъ вмѣсто истинска, звонкова монета? Че на тебе я дали, това не ти позволява да я дадешъ на други. Нѣкой те моли да му послужишъ. Ти казвашъ: Говорихъ вече за тебе, работата ще се нареди. Оказва се, че нищо не си говорилъ. — Ще говоря нѣкога. — Това не е услуга. Важно е онова, което можешъ да направишъ за човѣка въ даденъ моментъ.

Колкото и да е малка една работа, свърши я на време. Падналъ единъ листъ на земята — наведи се и го вдигни. Нѣкой ти иска нѣколко стотинки или единъ левъ — дай му ги веднага, не отлагай за другия день. Другъ е въпросътъ, ако нѣкой ти иска хиляда лева. Щомъ нѣмашъ пари, нѣма да му дадешъ. При това, има случаи, нѣкой иска пари, за да дава на други, да минава за благодетель. Българската пословица казва: „Съ чужда пита по-

менъ не се прави.“ Божественъ законъ е: Като обичашъ нѣкого, ще работишъ за него и, каквото придобиешъ, ще му го дадешъ. Като любишъ, ще проявишъ оная любовъ, която е вложена въ тебе, а не чуждата любовъ, описана въ романитѣ. Ще се откажешъ отъ попраждането. Ще проявишъ своята любовъ, а не чуждата.

Всѣки трѣбва да прояви своята любовъ, своята мъдрость, своята истина. Нѣкой иска да прояви Христовата любовъ, да бжде като Христа. И това е възможно, но той трѣбва да мине презъ страданията на Христа. Христа заковаха на кръста. Готовъ ли си и ти да бждешъ закованъ като Него? Тежки бѣха гвоздеитѣ, съ които заковаха ръцетѣ и краката на Христа. Нѣкой се оплаква, че го обидили. Какво представя обидата? — Голѣма е разликата между обождаване съ игла и пробождаване съ гвоздей. Има и голѣми обиди, като пробождаване съ гвоздей, но тѣ рѣдко се случватъ. Такива обиди човѣкъ съ години не може да забрави.

Защо човѣкъ не може да забрави нѣкои обиди, това е въпросъ, върху който не трѣбва да се говори. Ако открия този въпросъ, ще причиня пакостъ първо на себе си. — Защо? — Нѣма да ме разберете. Много съмъ говорилъ върху любовта и съ това съгнѣ си причинилъ пакостъ. Колко души сж ме разбрали? Отъ ония, които сж ме разбрали, печеля; за ония, които нищо не сж разбрали, плащамъ. Какво печеля, ако на хиляда души подпиша

полицѣ по хиляда лева? При това, само десетъ души плащатъ, а за останалитѣ азъ плащамъ. Предъ тѣхъ минавамъ за благодетель. Трѣбва ли следъ това да разправямъ, че тия хора ме подядоха? По-добре нищо не давай на хора, които не плащатъ, отколкото да се оплаквашъ, че те подяли. Какъ постъпвамъ въ такъвъ случай? Понеже съмъ богатъ, давамъ и на добритѣ платци, както и на ония, които не плащатъ. И на еднитѣ давамъ по единъ левъ, както и на другитѣ. Законъ е: като дойдешъ до единицата, никой не може да те излъже. Когато и да е, единицата пакъ ще се върне при мене. Никой не може да задържи единицата въ себе си. Нѣма сила въ свѣта, която може да я задържи.

И тъй, когато се говори за Божията Любовь, разбирамъ числото едно, единицата, която никой не може да задържи. Единицата е мощно число; тя никога не се размножава. Казваме: Единниятъ Богъ и Троеличниятъ Богъ, т. е. Богъ на многото лица. Подъ „Единния Богъ“ разбираме идеята, че само Богъ има едно лице. Въ едното си лице Богъ е съвършенъ. Това съвършенство никой не го познава. Знаемъ само, че въ Бога нѣма никаква промѣна. Казваме ли, че Богъ е троеличенъ, разбираме лицата на всички хора въ Бога. Въ едното лице на Бога е безграничната любовь, а въ тритѣ лица — граничната любовь. Въ граничната любовь се явяватъ противоречия. Затова нѣкои се питатъ, защо Богъ постъпилъ така?

Като не познаватъ великата Божия Любовь, хората искатъ да играятъ ролята на Господа, но сами се спъватъ. Не може несъвършениятъ да замѣсти или прояви съвършения. Ние не познаваме Единната любовь, затова грѣшимъ. Казвашъ: Обичамъ даденъ човѣкъ. Обичашъ го, защото ти дава повече отъ другитъ. Когато обичашъ нѣкого повече отъ другитъ, това показва, че той ти дава повече отъ тѣхъ. Ако повече взима, по-малко го обичашъ. Кажеш ли нѣкой, че обича извѣстенъ човѣкъ, или че не го обича, зная вече причината на това. Обичашъ го, защото въ миналото нѣкога, или днесъ, ти дава повече отъ другитъ. Не го обичашъ, защото, освенъ че нищо не ти дава, но взима отъ тебе. Нѣкой гсвори лошо за тебе — не го обичашъ; говори добре за тебе, обичашъ го. Нѣкой ти услужилъ, обичашъ го; не ти услужилъ, не го обичашъ.

Всички хора искатъ да ги обича Богъ. Какво сж направили за Него? Богъ проявява любовьта си къмъ всички — за себе си прави това. Като люби, Той печели. Ако ние любимъ, ние печелимъ. Безъ любовь нѣма печалба. Да очаквашъ на подаяние, това значи, да се ползувашъ само отъ половината на живота „Чуждото и на Великденъ се взима“. Така казва практичниятъ българинъ. Ако разчиташъ само на любовьта на майка си и на баща си, ти си загубилъ половината отъ своя животъ. Тъ ще те обичатъ, докато сж живи. Какво ще правишъ после? Кой ще те обича?

Сега азъ не искамъ да влизамъ въ противоречие съ вашия животъ. Какви сте вие и какъ живѣте, тоя въпросъ оставямъ настрана. Какъвъ съмъ и кой съмъ, също оставямъ настрана. Азъ не очаквамъ на това, което вие знаете за мене. Радвамъ се на това, което зная за себе си. Радвамъ се на това, което давамъ. Радвамъ се, когато човѣкъ благодари за това, което е получилъ. Радвамъ се на великата Божия Любовь и на нея разчитамъ. Радвамъ се, че обичамъ хората. Радвамъ се на моята и на тѣхната радостъ. Ако азъ не живѣя като Бога и като добритъ хора, и ако вие не живѣте като мене, какво представятъ моятъ и вашиятъ животъ? Ще кажете, че хората се оплакватъ отъ живота си. Не е лошо, че се оплаквашъ. Оплакването подразбира нѣкаква мъжнотия — не можешъ да решишъ задачата си. Щомъ решишъ задачата си, оплакването престава. Нѣкой се оплаква, че има нива, но сѣме нѣма, волове нѣма, не може да я изоре. Ти обичашъ тоя човѣкъ и веднага предлагашъ помощта си. Имашъ два вола, жито и му казвашъ: Дай нивата на мене, да я изора и засѣя. Презъ лѣтото, когато житото роди, ще дѣлимъ печалбата наполовина. Можешъ ли да дѣлишъ благата съ нѣкого, ако нищо не си работилъ?

Българинътъ е практиченъ: две трети отъ благата иска да задържи за себе си, а за ближния си — една трета. Една трета е малка частъ, наполовина трѣбва да се дѣлите. Не е лесно да разберешъ смисъла на едната трета,

Бащата е единицата, майката е двойката, а детето — дъщерята и синътъ — тройката, т. е. едната трета отъ цялото. Ако детето е момиче, майката е вложила повече капиталъ отъ бащата. Последниятъ се ползува отъ лихвитъ на тоя капиталъ. Бащата се радва, че се е родило момиче, има кой да го обича. Дъщерята обича баща си, а синътъ — майка си. Ако едни родители иматъ само дъщеря, бащата умира порано и влиза въ дъщерята, тамъ продължава да живѣе. Дъщерята е възлюбената на бащата. Ако въ едно семейство се роди момче, бащата е вложилъ капитала си, а майката го използва. Синътъ обича майка си. Съ любовта си къмъ сина и дъщерята, майката и бащата ще научатъ значението на едната трета. Ако жената не стане майка, и мъжътъ не стане баща, тѣ никога нѣма да разбератъ значението на числата едно и две. Единиятъ отъ тѣхъ трѣбва да има нива, а другиятъ — жито и волове, да изоре нивата и после да я посѣе. Нивата е майката, а воловетъ и житото — бащата. Той ще изоре и посѣе нивата и, каквото получи, ще го дѣли наполовина. Какво дава нивата? Чрезъ слънчевата енергия и елементитъ, които се намиратъ въ нея, тя възраства житото. И нашето слънце черпи енергия отъ друго слънце. Да не отивамъ по нататъкъ, да се спъвате. Важно е да благодаримъ, че нивата е богата. Азъ говоря за една богата, наторена нива, която естествено получава Божието благословение. Ако нивата е бедна, не сѣй на нея, до-

като не я наторишъ. Не работи на бедна земя. Не сѣй на пѣсѣкъ. Сѣй на богата, на здрава почва. Ако искашъ да четешъ, избери богата, хубава книга. Ако е романъ, трѣбва да е първо-класенъ. Чети такава книга, въ която нѣщата да сж сто на сто вѣрни, а не само едно на сто.

Нѣкои се питатъ, какво ще стане съ тѣхъ. Ако човѣкъ върви по негативния пжтъ на живота, черенъ ще стане. Достатъчно е четири поколѣния хората да се отдалечатъ отъ Божественния пжтъ, за да почернѣятъ. Достатъчно е четири поколѣния да живѣятъ по закона на любовта, за да побѣлѣятъ и красиви да станатъ. Ако изпълнявашъ Божията воля съ любовъ, красивъ ставашъ; ако не я изпълнявашъ, грозенъ ставашъ. Ако изпълнявашъ Божията воля съ любовъ, здравъ ставашъ; ако не я изпълнявашъ, заболявашъ. Ако изпълнявашъ Божията воля съ любовъ, уменъ ставашъ; ако не я изпълнявашъ, оглупявашъ.

Въ сегашната война неприятельтъ устрои-ваше различни примки. Нѣкъде пушаха отъ самолетитѣ различни предмети: писалки, бонбонери за деца, играчки. Но всѣка играчка или писалка струваше единъ животъ. Тѣ бѣха пълни съ взривни вещества. Едно докосване до тѣхъ причиняваше голѣмо нещастие. Като знаете това, не пипаѣте предмети, които неприятельтъ ви е подхвърлилъ. И въ човѣшкия животъ има мисли и чувства, които съдържатъ взривни вещества. Достатъчно е да се докоснешъ до тѣхъ, за да експлодиратъ. Тѣ сж ту-

рени на пята ти отъ чернитѣ братя. Много хора страдатъ отъ такива малки пера или писалки. Като ги намѣрятъ, турятъ ги въ джоба си, а после се чудятъ, защо ги боли сърдцето. Нѣкоя мома срещне единъ красивъ момъкъ, влюби се въ него и се оженятъ. Той има слабостъ да пие. Какъвъ ще бжде тѣхниятъ животъ? Може ли тя да го измѣни? — Не може. Той всѣки день експлодира и причинява пакости. — Кой е виновенъ за това? — Виното. Любовта къмъ виното разваля живота. Единственото нѣщо, което не разваля живота, е водата. Божественото не разваля живота, човѣшкото го разваля. Божествената мисль не разваля живота — човѣшката го разваля. Чистото никога не разваля нѣщата — нечистото ги разваля.

Като говоря за нечистото, никого не сждя. Естествено е, че който е слѣзълъ на земята и работи, все ще се окаля. Това е въ реда на нѣщата, но облѣчи работната си дреха, че и да се окаляшъ, да има какво да облѣчешъ. Ще съблѣчешъ работната си дреха и ще облѣчешъ чиста. — Кога? — Когато свършишъ работата си. Не можешъ да очаквашъ, ржцетѣ на работния човѣкъ да бждатъ гладки, меки — все ще има по нѣколко мазоли по тѣхъ. Има ли нѣщо лошо въ мазолитѣ? Мазолитѣ показватъ, че човѣкъ работи. — Груби ржце има тоя човѣкъ. — Груби сж ржцетѣ му, но той работи, излиза нѣщо отъ тѣхъ.

Единъ човѣкъ живѣлъ 30 години споредъ Божиитѣ закони и придобилъ голѣма чистота и светостъ. Той прекервалъ повече въ планината. Единъ день решилъ да отиде на черква, да се помоли на Бога заедно съ хората. Като слизалъ отъ планината, срещналъ го единъ разбойникъ, главатаръ на банда, погледналъ го и го спрѣлъ да му каже нѣщо. Слушай братко, много хора съмъ срѣщалъ, но ти ми харесвашъ. Искамъ да те остави замѣстникъ за известно време, да управлявашъ моитѣ хора. Решилъ съмъ да отида на черква, а нѣма кой да ме замѣсти. Ето оржжистото ми, предавамъ го на тебе и спокойно слизамъ въ града. Ще постъпвашъ, както измиращъ за добре, азъ имамъ вѣра въ тебе. Светиятъ човѣкъ се замислилъ, какво да прави, да приеме главатарството, или не. Най после решилъ да направи тая жертва, да вземе оржжистото и да стане главатаръ. Така ще се избѣгнатъ престъпленията, които главниятъ разбойникъ би направилъ. По едно време довели при светията единъ богатъ човѣкъ, съ цель да го обератъ. Той го погледналъ и казалъ: Ти ще останешъ при насъ, нѣма да те убиваме, но ще вземемъ паритѣ ти и ще ги раздадемъ на бедни. Въ Божия законъ е писано: Когато богатиятъ не прилага любовта, богатството му се взима. Следъ това довели при главатара единъ беденъ човѣкъ, погрѣшно хванатъ. Разбойниците мислѣли, че той има пари, но оставали излѣгани. Главатарътъ се приближилъ къмъ бедния и му

казалъ : Не се страхувай, нищо нѣма да ти направятъ. Твоето наказание ще бжде леко. Ти ще получишъ часть отъ паритѣ на богатия. Дълго време си молилъ Бога да се подобри положението ти. Молитвата ти е чута. Сега ще си отидешъ, ще благодаришъ на Бога и ще живѣешъ добре. Следъ това и богатиятъ, и бедниятъ били пуснати на свобода.

Казвамъ : Презъ деня човѣкъ трѣбва да бжде беденъ, да работи. Вечеръ трѣбва да бжде богатъ, да почива. Като работишъ презъ деня, ще срещнешъ различни хора : едни ще те изнудватъ да работишъ безъ пари ; други ще ти платятъ добре и ще се раздѣлите приятелски. Ще благодаришъ и за едното, и за другото ; вечерята ще се приберешъ щастливъ, че си научилъ нѣщо отъ живота, и можешъ спокойно да си починешъ. Само така човѣкъ може да реши задачитѣ си правилно. — Трѣбва да се плаща. — Вѣрно е, че трѣбва да се плаща, но нѣкжде получавашъ даромъ. Какво плаща ученикътъ на учителитѣ си, които го учатъ ? Ходишъ на училище, връщашъ се у дома си, учишъ, придобивашъ знания и опитности, безъ да плащашъ нѣщо. Благодари за всичко, което придобивашъ въ живота. — Искамъ да бжда щастливъ. На земята щастие нѣма. Въ бждеще, щастие то ще дойде на земята, но при сегашнитѣ условия е невъзможно.

хората воюватъ, когато опитватъ силата на четири-петтоннитъ бомби?

Защо става война между народитъ? — Защото не обичатъ Бога. Ако народитъ, както и отдѣлнитъ хора, обичаха Бога, войната никога нѣмаше да стане. Всички проявяватъ любовта си по свой начинъ. Германцитъ проявиха любовта си къмъ англичанитъ по свой начинъ — 600 пжти бомбардираха Лондонъ. Сега англичанитъ имъ отговарятъ съ своята любовъ. Тѣ започнаха да бомбардиратъ Берлинъ. Всички воюващи прилагатъ Мойсеевия законъ: „Око за око, зжбъ за зжбъ“. Следъ всичко това, хората разискватъ върху въпроса, кой народъ е правъ. Отъ Божествено гледище, никой не е правъ. Право има само Божията Любовь. Безъ любовъ къмъ Бога нищо не се разрешава. Това е законъ, който се отнася, както за отдѣлния човѣкъ, така и за всички народи, за цѣлото човѣчество, за цѣлото небе. Безъ любовъ къмъ Бога нищо не се постига. Дръжте се за Божията Любовь, като условие за истинския животъ.

Човѣшката любовъ е на страха, а Божията любовъ — на свободата. Ако искашъ да се освободишъ отъ страха, трѣбва да станешъ слуга на Божията Любовь. Човѣшката любовъ може да се повдигне, когато започне да служи на Божията Любовь. Само Божията

ва да знае и да го изисква отъ себе си, а не отъ другитѣ. Ще кажете, че е мжно да любите Бога. За одного е мжно, за друго е лесно. Мжно е да обичашъ оня, който нищо не ти е далъ. Не е мжно, обаче, да обичашъ Оня, Който всичко ти е далъ. Какъ ще разчиташъ на човѣшката любовъ, съ която една дреха не можешъ да ушиешъ? Божията Любовъ представя дебело вжже, образувано най-малко отъ десетъ хиляди здрави конци. Човѣшката любовъ е единъ отъ тия конци. Заедно съ другитѣ, той върши работа, но самъ нищо не може да направи. Въ това отношение, човѣшката любовъ е десетъ хиляди пжти по-слаба отъ Божията. Тя е по-слаба даже отъ паяжината. Неустойчива е човѣшката любовъ. Опасно е да се държишъ само за човѣшката любовъ. Тя може да заведе човѣка въ черната ложа. Любовта на чернитѣ братя е по-слаба и отъ водата, и отъ въздуха. Защо ни е любовъ, която нѣма никаква устойчивостъ? Защо ни е любовъ, която не издържа ни като водата, ни като въздуха?

Да се обърнемъ къмъ Господа и да благодаримъ за всичко, което ни е далъ, и за всичко, на което ни е научилъ. — Какво сме научили? — Ако можешъ да постъпвашъ, както азъ постъпвамъ, много нѣщо си научилъ. Напримѣръ, азъ не давамъ на човѣка по-малко отъ една стотинка, отъ единъ левъ. Азъ работя изключително съ единицата. Петъ или десетъ стотинки не давамъ; петъ или десетъ лева

не давамъ, но по единъ левъ съмъ готовъ да дамъ на всички хора. Една круша, една ябълка, единъ хлѣбъ мога да дамъ на човѣка, но не и две ябълки, две круши или два хлѣба. Единъ день мога да работя за човѣка, но два — никога. Единъ месецъ или една година мога да работя за човѣка, но два месеца или две години — никога. Щомъ изтече годината, прекратявамъ работата. Милиони да ми даватъ, не работя нито единъ день отъ втората година. Единицата, едното, това е идеята любовъ къмъ Бога. Който люби Бога, има вътрешенъ миръ, спокойствие и радостъ.

Като дойдоха бомбитѣ надъ София, всички се уплашиха, треперѣха отъ страхъ. Нѣкъде се събираха по много души заедно, да си даватъ куражъ. Тѣ не знаятъ, че така привличатъ вниманието и могатъ да пострадатъ повече, отколкото, ако човѣкъ остане самъ. При това, не забравяйте, че отъ невидимия свѣтъ е опредѣлено, да да падне бомбата. Мислите ли, че за Христа не бѣше опредѣлено, да бжде разпнатъ? Христосъ се моли, ако е възможно да се отмѣни горчивата чаша. Не е лесно да съзнавашъ, че си Синъ Божи и да бждешъ разпнатъ като най-голѣмъ грѣшникъ. Най-последно, като мина презъ голѣми страдания, Христосъ се подчини на единъ законъ, който ще изучавате въ бждеще. Знаете ли, какво нѣщо е да те изостави Богъ? Изложенъ на голѣми страдания, на поруганието на хората, Христосъ се обърна къмъ Господа съ

думитъ: Господи, защо си ме оставилъ? Дойдохъ да помагамъ на хората, но, вмѣсто да придобиятъ нѣщо, тѣ ме разпъватъ. Страданията, които Христосъ преживѣ, се разбиратъ едва днесъ — две хиляди години следъ разпятието. Христосъ разреши своята задача съ думитъ: „Господи, въ Твоитѣ ръце предавамъ духа си. Да бжде Твоята воля!“ Той знаеше, че въ Божията Любовь нѣма промѣна.

Сега и на васъ казвамъ: Каквото и да се случи въ живота ви, не се обезсърчавайте. Ще дойдатъ скърби и страдания — не се смущавайте. Ако не знаете нѣщо и не го разбирате, благодарете и за това. Ако мислите криво, сами се спъвате. Ако мислите право и не работите, пакъ се спъвате. Нѣкой мисли, че азъ мога да му помогна, да свърша неговата работа. Мога да му помогна, но ако и той работи. Който очаква да получи всичко наготово, самъ се спъва. Човѣкъ трѣбва да уповава на Бога и да работи. Това значи, да постъпи като двамата слуги, единиятъ отъ които получилъ два таланта и спечелилъ още два, и вториятъ, който получилъ петъ таланта и спечелилъ още петъ. Третиятъ слуга получилъ единъ талантъ и го заровилъ въ земята. Когато господарьтъ му дошълъ и поискалъ смѣтка за неговата работа, той казалъ: „Зная, господарю, че си строгъ; жънешъ, дето не си сѣлъ, затова заровихъ таланта въ земята, като се върнешъ, да ти го дамъ.“ Господарьтъ му отговорилъ: Като знаешъ, че съмъ строгъ,

защо не даде таланта подъ лихва, да принесе нѣщо? Слугата не е билъ искренъ. Той не заровилъ таланта за господаря си, но за себе си; ако господарьтъ му не се върне, той ще го извади отъ земята и задържи за себе си. Не заравяйте богатството си въ земята. Вложете го въ обръщение, да се умножава. Така ще се ползвате отъ него и вие, и вашитѣ ближни.

Помнете: Никой не може да зарови любовта въ земята. Безъ любовъ нѣма животъ. Любовта всѣкога дава. Това е нейното отличително качество. Единъ младъ момъкъ срещналъ на пхтя си млада, красива мома, на която лицето било опръскано съ киселина. Като видѣлъ страданието ѝ, той веднага измилъ лицето ѝ и го изтрилъ съ кърпичката си. Следъ това доставилъ отнѣкъде чисто дървено масло, съ което намазалъ лицето на момата, да не изгори. Тя се обърнала къмъ момъка и благодарила за помощта, която ѝ оказалъ. Момъкътъ помогналъ на момата, безъ да пожелае нѣщо отъ нея. Неговата постъпка е чиста, безкористна. Той дава отъ себе си, безъ да взима нѣщо.

Благословенъ е оня, който дава, безъ да очаква нѣщо. Има смисълъ да взимашъ, но отъ Оня, Който носи изобилието. Взимай отъ слънцето. Когато взимашъ отъ подобния си, ще взимашъ по-малко, ще давашъ повече. Това е Божественъ законъ. Отъ човѣшката любовъ ще взимате по-малко, а отъ Божията

Любовь — повече. Божията Любовь представя златни, звонкови монети, а човѣшката — книжни пари. Нѣкога книжнитѣ пари се равняватъ на златнитѣ, но въ повечето случаи тѣ сж по-долу отъ златнитѣ. Има случаи, когато единъ златенъ левъ е равенъ на сто или на хиляда книжни лева. Божествената Любовь никога не губи стойността си, а човѣшката се промѣня. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да не събира много книжни пари. После ще се чуди, какво да прави съ тѣхъ, де да ги вложи. Той иска да купува ниви, къщи, но тогава хората не сж готови да продаватъ имотитѣ си, защото паритѣ сж обезценени.

Преди години, единъ нашъ приятель турилъ въ Библията си десетъ хиляди лева, да ги употреби за Бога. Случило се, че при ядене той се задавилъ и умрѣлъ. Никой отъ домашнитѣ му не знаелъ за тия пари и така останали — обезценили се. Ще дойде день, когато човѣшката любовь, на която разчиташъ, ще се обезцени. Днесъ тоя те обича, она те обича, обсипватъ те съ подарѣци, но всичко това нищо не струва. Това сж залъгалки, съ които чернитѣ брагя заблуждаватъ хората. Тѣ имъ говорятъ за хубави работи, за идеали, но вмѣсто да ги повдигнатъ, спѣватъ ги; вмѣсто да ги оправятъ, объркватъ ги. Само вѣчността оправя човѣка. Чернитѣ братя сж майстори да представятъ нѣщата въ благовидна форма, за да не виждашъ лошото.

Двама приятели се срещнали следъ нѣколкогодишна раздѣла. Единиятъ отъ тѣхъ билъ много шеговитъ. Той често си служелъ съ лъжи и съ измислици. Другиятъ билъ сериозенъ, но понякога обичалъ да слуша шегитѣ на приятеля си. Като се срещнали, сериозниятъ казалъ на приятеля си: Кажй ми една отъ твоитѣ лъжи. — Остави се, братко, отдавна забравихъ лъжитѣ. Животътъ ме налегна, отказахъ се отъ шегитѣ. — Какво става съ тебе? — Остави се, баща ми умрѣ и нѣмамъ срѣдства да го погребя. Приятельтъ му се трогналъ, извадилъ хиляда лева и му ги далъ. Той взелъ паритѣ и казалъ: Ето, тая е последната лъжа, която ти казахъ. Тоя примѣръ е известенъ и между турцитѣ.

Султанътъ казалъ единъ день на единъ отъ шегобийцитѣ си: Кажй ми една лъжа, каквато не си казвалъ другъ пжтъ. -- Не мога повече да казвамъ лъжи. — Защо? — Такъми сж нуждни за лъжитѣ, а нѣмамъ срѣдства за това. — Колко пари трѣбватъ? — Около 250 лири. Султанътъ му далъ 250 лири и очаквалъ да се снабди съ такъмитѣ и да му каже нѣкаква лъжа. Минали два деня, шегобиецътъ не се явилъ въ двореца. На третия день пристигналъ при султана и казалъ: Не можахъ да намѣря такъми. — Защо? — Защото това бѣше последната лъжа, която ти казахъ.

Нѣма по-велико нѣщо въ живота отъ любовта — да обичашъ и да те обичатъ. Любовта е извѣнъ всѣкакви закони. Не мо-

жешъ да сждишъ нѣкого, че те обича, или че не те обича. Нѣкой обещалъ да те обича цѣль животъ, а не издържалъ на обещанието си. Това става по свобода. Въ любовта само Богъ е вѣченъ, съвършенъ, неизмѣненъ и безграниченъ. Любовта на Бога е неизчерпаема. Да се страхуваме, че Богъ ще престане да ни обича, това е неразбиране на любовта. Нѣкой се страхува, че Богъ ще обикне другъ, а него ще изостави. И това е неразбиране на любовта. Може ли изворътъ да дава само на единъ човѣкъ?

Въ Варненско има една чешма, наречена харла. Водата ѝ е толкова изобилна, че кара воденица. Единъ день ме заведоха да видя харлата. Казаха ми, че се страхували да не се намали водата на харлата, понеже мнозина черпели отъ нея. Тоя страхъ не е на мѣсто. Хиляди хора могатъ да черпятъ отъ харлата, и водата ѝ да не се намали. Това е все едно, да се страхува човѣкъ да не взематъ любовта му. Колко любовъ трѣбва на човѣка? Едно малко шише. Не се страхувайте, никой не може да вземе харлата ви. И доднесъ още харлата кара воденица.

Едно се иска отъ васъ, да приложите любовта и да покажете на хората, какъ трѣбва да се живѣе. Всѣки да се обърне къмъ Бога съ молба, да му се помогне, да служи на Божията Любовъ толкова, колкото е служилъ и на човѣшката. Какво е придобилъ, като е служилъ на човѣшката любовъ? Колко пжти се

ѣ раждалъ и умиралъ, колко пжти се е прераждалъ и, въ края на краищата е свършвалъ съ разочарование. Колко нѣща е придобивалъ и изгубвалъ! Човѣшката любовъ клони къмъ западъ, а Божията Любовь — къмъ изтокъ. Богъ казва на човѣка: Не отивай на западъ, дего слънцето залѣзва. Обърни се къмъ изтокъ, дето слънцето изгрѣва. Въ човѣшката любовъ има залѣзъ, тъмнина, а въ Божествената — изгрѣвъ, свѣтлина. Това, което изгрѣва въ ума, въ сърдцето, въ душата и въ духа ни, е Божествената Любовь. Това, което залѣзва въ насъ и ни причинява страдания, е човѣшката любовъ. Да благодаримъ, че живѣемъ и въ човѣшкия, и въ Божествения порядъкъ, за да се учимъ. Човѣшката любовъ е обвивка на Божията. Така тя запазва пейната чистота.

Да туримъ човѣшката любовъ въ служене на Божията Любовь.

Да тръгнемъ въ пжтя, въ който изгрѣва Божията Любовь.

Да оставимъ залѣза за ония, които нѣматъ опитността огъ него. Хубави сж картинитѣ на залѣза, но тѣ не сж за насъ. Ние ще рисуваме картинитѣ на изгрѣва.

Христосъ казва: „Не сждете, да не бждете сждени.“ Не сждете нито човѣшката, нито Божията Любовь. Въ човѣшката любовъ ще минете презъ разочарование, смъртъ, раждане и прераждане. Въ Божията Любовь ще разберете смисъла на стиха: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго

Бога и Христа, Когото си изпратилъ.“ За оня, който носи Божиата Любовь въ себе си, е казано: „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави.“ Той излѣзълъ отъ областта на смъртъта и влѣзълъ въ областта на вѣчния животъ. Божията Любовь прави нечиститѣ нѣща чисти, а човѣшката оцапва чиститѣ.

„Не сждете, за да не бждете сждени.“ — Кога човѣкъ не сжди? — Когато обича. Ако не обича, всѣкога е готовъ да сжди. Обичята означава свѣтлина. Като не обичашъ, ти си въ почивка. Като обичашъ, вършишъ всичко, както трѣбва. Въ Божиата Любовь нѣщата ставатъ, както трѣбва. Въ човѣшката любовь нѣщата ставатъ, както не трѣбва. Да заработимъ така, както трѣбва, а не така, както не трѣбва.

Сега, да се молимъ, да не ни намѣрятъ бомбитѣ. Ако вървимъ по пътя на човѣшката любовь, ще ни намѣрятъ. Ако вървимъ по пътя на Божиата Любовь, нѣма да ни намѣрятъ. Да се молимъ на Господа: Господи, избави ни, за да можемъ отсега нататъкъ да се посветимъ, да служимъ на Твоята Любовь. Ако не се молите, бомбитѣ ще ви посещаватъ. Тия посещения показватъ, че още сте въ човѣшката любовь. — Какво трѣбва да се прави, за да не ни посещаватъ бомбитѣ? — Молете се. Кажете: Избави ни, Господи, отъ злото, за да Ти служимъ!

Кога ще дойде мирътъ? — Когато пожелаемъ — отъ насъ зависи. Мирътъ ще дойде по новъ начинъ — по Божия пътъ. Единстве-

ниятъ, Който може да донесе мира въ свѣта, е Богъ. Когато се обърнемъ къмъ Бога съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си сила, мирътъ ще дойде. Когато всички народи се обърнатъ къмъ Бога и Го възлюбятъ, мирътъ ще дойде.

„ Да възлюбимъ Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила.“

*

7. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 28 ноемврий, 5 ч. с. 1943 г. София.—Изгрѣвъ.

Безопасниятъ пътъ

Ще прочета 23. Псаломъ.

Често се говори за истината. Да се говори за истината, това значи, да се говори за свободата и за любовта. Понѣкога се говори за любовта, както за ябълката. Така се говори и за свободата. Външно всички познаватъ ябълката, но вътрешно малцина я познаватъ. Външното знание не е сжществено. Казватъ за нѣкого, че успѣва въ живота си. Кой човѣкъ успѣва? По какво се познава това? Казвамъ: Само оня успѣва въ живота си, когото придружаватъ хлѣбътъ, водата, въздухътъ и свѣтлината. Само оня побеждава, който е въ сюзъ съ хлѣба, водата, въздуха и свѣтлината. Покажете единъ човѣкъ въ свѣта, който да е победилъ безъ хлѣбъ, безъ вода, безъ въздухъ и безъ свѣтина. — Правото е на моя страна. — Кога? — Когато хлѣбътъ, водата, въздухътъ и свѣтлината сж на твоя страна.

Нѣкой стои, разглежда нѣщата отвънъ и е недоволенъ отъ живота. — Защо? — Защото нѣма ясна представа за живота. Съ своитѣ мисли и желанія, той дотѣга на Господа. Той е своенравно дете, което никой не може да задоволи. Не е лошо да бждешъ недоволенъ,

но трѣбва да работишъ, да се справишъ съ причинитѣ на недоволството. Ти не си виновенъ, че си недоволенъ. Недоволството носи началото си още отъ първитѣ човѣци. Днесъ всички, които те обикалятъ, сж недоволни. Ти трѣбва да се справишъ не само съ своето недоволство, но и съ недоволството на окръжаващитѣ.

Какъ можемъ да се справимъ съ недоволството? Ще направите връзка съ свѣтлината, защото Богъ е свѣтлина. Ще направите връзка съ въздуха, защото диханието на Бога е въ въздуха. Ще направите връзка съ водата, защото тя е носителка на живота. Ще направите връзка съ хлѣба, защото е казано: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето.“ Хората приематъ нѣщата по два начина: чрезъ закона и чрезъ любовта. Законътъ е принудителенъ начинъ — той е за децата. Като стане човѣкъ възрастенъ, законътъ трѣбва да отстъпи на любовта. Това, което стѣснява и ограничава човѣка, е законътъ. Той го ограничава и въ разбирането, и въ прилагането. Дето е законътъ, тамъ е насието и злото. Представете си, че счупите едно шише на малки парченца, които нахвърляте на земята. Това шише е вече опасно за човѣка. Достатъчно е да стъпи босъ на земята, за да се нарани. Въ тоя смисълъ, злото не е нищо друго, освенъ дребни парченца стѣкла, прѣснати по земята. Всѣка мисль, раздробена на много мисли, прѣснати въ свѣта, безъ при-

лагане, безъ служене на Бога, става опасна. Всѣки човѣкъ, който не приема хлѣба, водата, въздуха и свѣтлината съ любовъ, е опасенъ. Всѣки човѣкъ, който приема хлѣба, водата, въздуха и свѣтлината съ любовъ, е безопасенъ и добъръ.

Днесъ всички хора се запитватъ, кой ще победи въ сегашната война. Ще победятъ ония, съ които е хлѣбътъ, водата, въздухътъ и свѣтлината. Безъ хлѣбъ, безъ вода, безъ въздухъ и безъ свѣтина не може да има никакво развитие нито въ индивидуалния животъ на човѣка, нито въ семейния, нито въ обществения, нито въ общочовѣшкия. Това трѣбва да се разбере отъ всички. — Азъ мисля. — Какво е твоето мислене? Ако мисълта ти е силна, кажи нѣщо и, каквото кажешъ, да го направишъ. Ще напишешъ нѣкоя книга. Какво отъ това че си написалъ една книга? — Ще я четатъ хората. — Ще я четатъ, ако знаятъ да четатъ; ако не знаятъ да четатъ, какво ще ги ползува книгата? Който не знае да чете и вѣрва въ нея, ще я използва като лѣкарство, но самъ ще се убеди, че тая книга не може да лѣкува. Истинското лѣкарство за човѣка се крие въ хлѣба, въ водата, въ въздуха и въ свѣтлината. — Какво представя хлѣбътъ? — Живиятъ хлѣбъ е Богъ. Чистата, животворна вода е Богъ. Чистиятъ въздухъ и свѣтлината, това е проявениятъ Богъ. Нѣма по-хранително нѣщо въ живота отъ хлѣба, по-чисто отъ водата, по-приятно отъ въздуха и

по-красиво отъ свѣтлината. Идете на северния полюсъ, да прескарате тамъ шестъ месеца нощъ, да разберете, какво нѣщо е свѣтлината. Голѣма радостъ изживява душата, когато, следъ шестмесечна нощъ, види изгрѣващето слънце.

Следователно, каже ли нѣкой, че е радостенъ, това показва, че той е видѣлъ изгрѣването на слънцето следъ дълга нощъ. Само при радостта човѣкъ познава силата и красотата на Божествената свѣтлина. Радостта се дължи на изгрѣващето слънце въ духовния свѣтъ. Свѣтлината прави човѣка смѣлъ и решителенъ. Тя го повдига, дава му криле. Вечеръ, като залѣзе слънцето, човѣкъ става страхливъ. Безъ свѣтлина, пространството се изпълва съ неприятели. Тогавъ човѣкъ чувствува, че нѣщо се оттегля отъ него, губи смѣлостта си и започва да се страхува. Приятно е да ходишъ въ свѣтлина.

Какъ трѣбва да се живѣе? Иди при плодоветѣ, тамъ ще се научишъ. Когато обикне хората, ябълката започва да дава хубави плодове. Когато момата обикне единъ момъкъ, тя започва да се облича хубаво, постепенно се разхубавява. Тя става внимателна, любезна съ хората, разговаря се съ всички — добра обхода има. Щомъ любовта я напусне, тя отново се затваря, нищо не я интересува.

Сега цѣлото човѣчество е въ края на вѣка. Иде новата епоха, която носи едно здравословно състояние за всички. Нѣма по-приятно състояние за болния човѣкъ, когато постепен-

но започва да се подобрява и очаква деня, да стъпи на краката си и да напусне своето легло. Знаете ли, каква сила се влива въ човѣка, когато реши доброволно и съ любовъ* да изпълни Божията воля? Всички да изпълнимъ Божията воля съ любовъ, безъ да ни се говори, безъ да ни убеждаватъ! Ако постыянно ни се казва да любимъ Бога, да изпълняваме волята Му, това значи да се отегчимъ. — Да свиримъ, да пѣемъ! — И това не става съ говорене. Хиляди години вече, какъ хората говорятъ за любовта, но какво сж разбрали отъ нея? Ако се натъкнатъ на най-малкия изпитъ на любовта, тѣ не могатъ да издържатъ. По какво се отличаватъ добритѣ и любещитѣ хора? Ако носи кошница, пълна съ грозде, и срещне нѣкой човѣкъ, любещиятъ е готовъ да му даде най-големия гроздъ. Оня, който не носи любовта въ себе си, като срещне нѣкого, пакъ може да му даде единъ гроздъ, но най-малкиятъ. Бутне единъ гроздъ, види, че е голѣмъ, оставя го; бутне втори, трети и, като намѣри най-малкия, дава го. Да благодаримъ, че и това дава. Когато се състезаватъ въ първенство, кой да заеме първо мѣсто, хората ставатъ по-щедри. Добре е човѣкъ да бжде пръвъ, но трѣбва да отговаря на известни качества. Пръвъ е оня, който носи свѣтлина въ ума си, топлина въ сърдцето си и сила въ душата си.

Казвамъ: Ако си пръвъ на физическия свѣтъ, ти можешъ да свършишъ най-тежката

работа; ако си първъ между ученитѣ, ти можешъ да решишъ най-трудната задача; ако си првъ между добритѣ, ти си готовъ на най-голъмата жертва за своя ближень. Нѣкой музикантъ е видень, защото свири най-трудни парчета. Който свири обикновени, леки парчета, той е обикновенъ музикантъ. Добре е да бждешъ првъ, но въ възможноститѣ, които се криватъ въ твоята душа, а не да седишъ на първо мѣсто. Простиятъ, и на първо мѣсто да седне, пакъ простъ си остава. Ученииятъ, и на последно мѣсто да с, пакъ е ученъ. Дето и да седне даровитиятъ, все е на първо мѣсто. Обикновено силнитѣ хора оставатъ назадъ, а слабитѣ излизатъ напредъ. И въ природата, между дърветата, виждаме сжщото. Малкитѣ, слаби клончета излизатъ отпредъ и нагире, а голѣмчтѣ и силни клоне оставатъ назадъ и надолу. Тѣ държатъ тежестатѣ. Въ свѣтскитѣ общества децата сж на първо мѣсто, а възрастнитѣ — назадъ. Въ духовнитѣ общества възрастнитѣ сж напредъ, а децата — назадъ. И едното, и другото е добре. Като шиешъ една дреха, ще си послужишъ съ малка игла, а не съ губерка. Деликаткитѣ работи се вършатъ съ малки, нѣжни инструменти. Малкитѣ работи ще шиешъ съ малка игла, а голѣмитѣ работи — съ голѣма игла.

Думитѣ „голѣмо и малко“ иматъ другъ смисълъ, а не такъвъ, какъвто досега сж имали. Голѣмото не подразбира нѣщо физически голѣмо — Защо? — Зщото физически го-

лъмитѣ нѣща се смаляватъ, а физически малкитѣ растатъ. Това, което се смалява, не е голѣмо; и това, което расте, не е малко. Голѣма ли е прѣсната, висока 10—20 м, която презъ лѣтото се стопява и нищо не остава отъ нея? Малка ли е сѣмката, която покълва, расте, развива се и дава плодъ? Мощна сила се крие въ малкото сѣменце. Дето е Духътъ Божи, тамъ е силата. Защо ви сж десетъ кибритени кутии, ако кибритенитѣ клечки сж влажни? Цѣкашъ една, втора, десетъ, но никоя не се запалва. За предпочитане е една суха кибритена клечка предъ десетъ влажни кибритени кутии. Една мисль съ Божествено съдържание е за предпочитане предъ сто мисли съ човѣшко съдържание. Човѣшкитѣ упорити и своенравни мисли отдалечаватъ човѣка отъ Бога. Следъ това той се моли на Бога, да го направи даровитъ. Опасно е това. Да бждешъ преждевременно даровитъ, значи, да излѣзешъ на първо мѣсто като нѣкой паразитъ. И въшката излиза на първо мѣсто, снася гниди, които се нанизватъ по космитѣ като броеници. Дълго време трѣбва да се чисти човѣкъ, докато се освободи отъ тия гниди.

Сегашнитѣ хора употрѣбватъ голѣма часть отъ времето си, да криятъ нѣщата. Не всичко трѣбва да се крие, но и всичко не може да се изнася предъ свѣта. Какъ ще разкриешъ сърдцето си предъ хората, да покажешъ процеситѣ, които ставатъ въ него? Какъ ще разкриешъ мозъка си? Ако отворишъ мо-

зъка си, ще нарушишъ порядъка, който съществува тамъ. Понеже вънъ и вътре въ мозъка има голъмо налягане, за да издържи на това налягане, природата го е поставила въ здрава, яка обвивка. Черепътъ запазва мозъка отъ голъмото напрежение на мисълта. Ако се наблюдаватъ процеситъ на мисълта и отражението, което правятъ въ мозъка, ще забележите голъми повдигания и спадания въ нѣколко мозъчни центрове. Накарайте упорития да каже нѣщо, което той не иска да изнесе вънъ. На каквито мъчения и да го подлагатъ, той не казва нищо, но отъ напрежение, мѣстото на главата, дето е центърътъ на твърдостта, започва да се повдига.

Да се върнемъ къмъ любовта, като нѣщо реално. Не е достатъчно да кажешъ на човѣка, че го обичашъ. Човѣкъ не се нуждае само отъ думи. И Богъ не се нуждае само отъ думи. Да обичашъ нѣкого, това значи, да направишъ нѣщо реално за него. Богъ възлюби човѣка и създаде заради него свѣта. Той предвидѣ и създаде всичко, отъ което хората се нуждаятъ. Това е любовъ. Любовта носи за човѣка хлѣбъ, вода, въздухъ и свѣтлина. Отъ тия блага произлизатъ всички останали. Говоришъ за любовта, но какво си допринесълъ на хората съ своята любовъ? Ако хората изпълняваха Божията воля, малцина щѣха да боледуватъ, да бждатъ бедни, неучени и прости. Като не изпълняватъ Божията воля, хората вършатъ работи, съ които се излагатъ.

Въ една отъ гимназиитѣ въ България дошълъ министърътъ на Просвѣтата да прегледа училището. Заедно съ директора, той посетилъ единъ стъ класоветъ, да види, какъ се работи. Директорътъ се разговарялъ любезно съ министра, но, като се обръщалъ къмъ ученицитѣ, свивалъ вежди, заканвалъ имъ се, да не направятъ нищо, съ което да го изложатъ. Повечето хора иматъ две лица: като се обрънатъ къмъ Господа, показватъ свѣтлото си лице — разположени сж; като се обрънатъ къмъ хората, показватъ сърдитото си лице — не сж разположени. Богъ гледа на всички хора еднакво. Той иска да види, готови ли сж да покажатъ и на ближния си своето весело, засмѣно лице, което показватъ на Него.

Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ.“ Всички трѣбва да се измѣнимъ, не по закона на насиленето, но по свободата. Всички говорятъ за свобода, но малцина я разбиратъ. Кжде е свободниятъ човѣкъ? Има ли свобода въ семействата? Като отида въ нѣкое семейство, виждамъ, че или мъжътъ не е свободенъ, или жената. Ако жената е красива, съ хубави чърти на лицето, съ благородно сърдце, мъжътъ я ограничава, следи я, кжде гледа и какво прави. После поглежда къмъ мене, да не би да взема нищо отъ нея. Азъ поглеждамъ къмъ двамата и казвамъ: И двамата сте добри, разумни хора. Обичайте Бога, работете за Него, за да се ползвате отъ благословието Му. На мъжа мисле-

но казвамъ, да не бжде толкова недовѣрчивъ. Погледътъ на жена му е чистъ. Тя е справедлива и честна, никога нѣма да му измѣни. Жена ти е една хубава книга, която трѣбва да четешъ. Ползувай се отъ нея, защото тя нѣма да остане завинаги при тебе. Ако мислишъ, че можешъ да задържишъ тая книга само за себе си, тя скоро ще те остави. И на жената казвамъ същото. И мжжътъ е хубава книга, която жената трѣбва да чете. Ако и двамата искатъ да станатъ господари, животътъ имъ ще се развали. Мжжътъ трѣбва да вижда въ жена си Господа. Жената трѣбва да вижда въ мжжа си Господа. И заради Господа тѣ трѣбва да си дадатъ единъ на другъ свобода. Безъ Бога ние не знаемъ, какъ да се отнасяме съ хората.

Всѣки човѣкъ се нуждае отъ приятель. Ако си боленъ и срещнешъ човѣкъ, който може да ти бжде приятель, ти ще оздравѣешъ. Приятельтъ предава нѣщо отъ себе си. Всички хора сж носители на Божиитѣ блага. Радвайте се, когато срѣщате човѣкъ, който не крие тия блага, а е готовъ да ги сподѣли съ своитѣ близки. Да бждемъ извори, които даватъ изобилно отъ своитѣ блага и на другитѣ. Да бждемъ проводници на Божественото и да се радваме, че изпълняваме такава служба. Останалитѣ въпроси сж задача на Бога. Той решава труднитѣ въпроси, а не ние. — Какво ще стане съ свѣта? — Това не е ваша работа. Който е създалъ свѣта, Той има грижа за не-

го. Въ края на краищата, всичко ще се нареди така, както трѣбва. Ти седишъ и мислишъ, какво да правишъ, какъ ще свършишъ училището, кога ще отидешъ на оня свѣтъ. Това не е важно. Отъ тебе се иска да учишъ и да бждешъ способенъ ученикъ. Какъ ще свършишъ училището, ако не учишъ? Ти не мислишъ за твоята работа, но се произнасяшъ, че нѣкой не живѣе добре. Ако видишъ, че приятельтъ ти не живѣе добре, не изисквай отъ него добъръ животъ, не го критикувай, но се обърни къмъ Господа и кажи: Научи ме, Господи, да живѣя добре. Неговата погрѣшка е моя погрѣшка. Щомъ азъ изправа живота си, и той ще изправа своя. Ако въ дюкяна на своя приятель си поставилъ лошъ слуга, въ кого е погрѣшката? Смѣни лошия слуга съ добъръ, и работата ще се оправн. Никога не поставяй лошъ слуга въ своя дюкянъ, или въ дюкяна на своя приятель.

Съвременнитѣ хора не разбиратъ дълбокия смисълъ на живота, защото мислятъ статично. Тѣ се стремятъ да бждатъ добри. Въ сжщностъ, друго се иска отъ тѣхъ: да проявятъ Божията Любовь, т. е. да бждатъ проводници на любовта. Често хората се обичатъ, но взаимно се изкористватъ. Слугата е внимателенъ, добъръ къмъ господаря си, съ цель да му увеличи заплатата. И господарьтъ се отнася добре съ слугата си, увеличава заплатата му, съ цель да го разположи, повече и по-добре да му работи. И двамата сж користни

единъ къмъ другъ. И това е добре, но истинскиятъ животъ изисква друго нѣщо отъ човѣка. Ако слугата не работи на господаря си като за себе си, и ако господарьтъ не плаща на слугата като на себе си, и двамата не се обичатъ. Да работя за другитъ като за себе си, и тѣ да ми плащатъ като на себе си, това е идеалното въ живота. При това положение, не може да има недоразумение между хората. На това иска Богъ да ни научи.

Казвамъ: Трѣбва да познаваме Бога, Който живѣе въ храната, въ водата, въ въздуха и въ свѣтлината. Ако приемате хлѣба, водата, въздуха и свѣтлината и не сте доволни, какво повече искате? Какво повече искате отъ плода като храна за вашия организъмъ? Една свѣтла мисль е плодъ, който човѣкъ създава въ умствения свѣтъ; доброто чувство е плодъ, който човѣкъ създава въ сърдечния свѣтъ; добрата постъпка е плодъ, който човѣкъ създава на физическия свѣтъ. Радвай се, ако нѣкой опита плодоветъ на твоя умъ, на твоето сърдце и на твоята душа и каже: Добри сж тия плодове. Само така се разбира стиха, който Христосъ е казалъ: „Всѣко растение, което Отецъ ми не е насадилъ, ще се изкорени“. Или „Всѣко дърво, което не ражда споредъ закона на любовта, не може да се благослови“. Ето защо, животътъ ни трѣбва да се насочи къмъ използване свѣтлината, въздуха, водата и хлѣба, като блага на живота. Малцина знаятъ, че въ въздуха е диханието на Бога, въ вода-

та е животътъ, въ хлѣба е словесното млѣко. Въ всѣко външно благо се крие вътрешно благо, което трѣбва да се използва.

Представете си, че Богъ зададе на хората въпроса, какъ могатъ да оправятъ свѣта. Какво ще отговорятъ? Какво ще кажа, ако зададе на мене тоя въпросъ? Азъ нѣма да гсворя за оправянето на свѣта, но понеже виждамъ, че съмъ сиѣжна прѣсна, ще помоля Господа да ме стопи и да потека. Съ мене заедно ще се стопятъ всички хора и заедно ще потечемъ. Докато сме сиѣжни прѣспи, ще стоимъ на едно мѣсто и нѣма да мърдаме. Като се стопимъ, ще се раздвижимъ, животъ ще се създаде около насъ. Днесъ всѣки се е свилъ, затворилъ се е, страхъ го е да не го обератъ. Обмѣна трѣбва да става между всички, да се движатъ нѣщата. Дойде ли една Божествена мисль въ тебе, не я задържай дълго време. Пусни я на работа, да свърши нѣщо, и следъ това да се върне пакъ при тебе. Не задържайте и чувствата си — нека отиватъ на работа. И вие не стойте на едно мѣсто. Какво правятъ военните съ своитѣ войници? По цѣль денъ ги упражняватъ. Щомъ научатъ военното изкуство, нека ги пуснатъ по домоветѣ имъ, да помагатъ на близкитѣ си. Щомъ дойде жетва, всички войници трѣбва да бждатъ по домоветѣ си, да жънатъ. И офицеритѣ могатъ да отидатъ на жътва. Ако офицерътъ може да се бие, защо да не жъне? Ако върши по-мжчна работа, защо да не върши по-лека? Сегашнитѣ

хора вършатъ по мъчни работи, а леснитѣ изоставятъ. Понѣкога става обратно: занимаватъ се съ лекиѣ работи, а мъчните изоставятъ. Лесно е да счунишъ едно шише, но мъчно се залепва. Да вземешъ счуленитѣ парченца и едно по едно да ги лепишъ, това не е лесно.

Правете упражнения, да не отвиквате на оня редъ, който природата изисква. Ето, това лѣто не правихъ екскурзии и сега, мъчно се ходи. Но, казвамъ си: Ще ходя. Каго ставамъ сутриня, виждамъ, че съмъ отвикналъ, но тръгвамъ, за да бжда ползень на себе си и на другитѣ. Нѣкои искатъ да знаятъ, какво правя на планината. Радвамъ се на планината и търся причината за лошесвината на хората. Дошълъ съмъ до две положения по тоя въпросъ. Човѣкъ става лошъ, когато му давашъ повече, отколкото трѣбва, или когато му давашъ по-малко, отколкото трѣбва. Който е получилъ повече, отколкото трѣбва, не може да го носи и започва да търси човѣкъ или животно да му го носи. Така той създава злото. Ние товаримъ ума си съ ненуждни мисли, сърдцето си — съ ненуждни чувства и тѣлото си — съ ненуждни постѣпки. Така си създаваме голѣмо напрежение. Човѣкъ не може да работи въ свѣта, докато самъ не се учи отнѣкъде. — Какво се иска отъ насъ сега? — Единственото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да намалите товара си. Надигналъ си голѣмъ товаръ, казвамъ: Намали товара си! Безпокоишъ се, казвамъ: Не се безпокой! Срѣщамъ една

мома, тревожи се, че късметът ѝ не може да излѣзе. Годявала се нѣколко пѣти и се разгодявала, обезсърдила се вече. Казвамъ: Радвай се, че си свободна. За когото да бѣше се оженила, щѣше да те измъчва. Провидението иска да те освободи отъ мъчение, а ти се свързвашъ. Ще чакашъ, не е дошълъ още твойта часъ. Чрезъ тебе ще дойдатъ души, които ще помагатъ на хората. Богъ казва на една мома да чака, а тя бърза, иска по-скоро да се ожени. Баща ѝ и майка ѝ сжщо бързатъ, искатъ да я наредятъ, да се задоми. Ако съмъ на мѣстото на тая мома, ще стана слугиня. Щомъ ми излѣзе късметътъ, ще се ожени. Въ тоя случай, слуването е на мѣсто. Когато не ме викатъ да копая, ще взема цигулката да свиря, или китката да чета. Млачи-тъ моми и момци иматъ нужда отъ музиканти, да свирятъ на хорото. Виждалъ съмъ поѣкога да свирятъ трима музиканти заедно: единиятъ свири на цигулка, вториятъ на гайда, третиятъ на гадулка, и хорото се върти.

Казвамъ: Вадете поука отъ всичко. Като видишъ една ябълка, или какъвъ и да е плодъ, разгледай формата му и вижъ, каква поука ще извадишъ отъ него. Кажи си: Искамъ да бъда като тоя плодъ. Всѣко хубаво нѣщо заслужава да послужи за примѣръ. Като вадишъ поука отъ всѣко нѣщо, ще се научишъ да ценишъ и малкитъ нѣща. Нѣкой вземе единъ косъмъ, подхвърли го и казва: Косъмъ е това! Косъмъ е, но Богъ е работилъ за него. Гле-

дайте на живота съ нуждната сериозност. Първо отдѣление да свършишъ, това значи, да минешъ цѣлъ курсъ, презъ което време земята прави едно обръщане около слънцето. Така минаватъ година следъ година, и ти придобивашъ все нови и нови знания. Да свършишъ курса на гимназията, това показва, че си придобилъ нѣщо.

Изучавайте живота, но знайте, че безъ Божията Любовь, Мъдростъ и Истина нищо не се постига. Ти не можешъ да разберешъ нѣкого, ако не го обичашъ. Обичьта предшества нѣщата. Тя води човѣка къмъ истинското знание. Като се говори за любовьта, нѣкой казва: Можешъ да обичашъ, но трѣбва да познавашъ човѣка, да знаешъ, заслужено ли го обичашъ, или не. Изкуство е да обичашъ човѣка, да му дадешъ любовьта си безкористно, да не мислишъ, заслужава ли той това, или не. Само така ще видишъ последствията на твоята любовь. Всѣко живо същество заслужава да бжде обичано. Докато даванъ любовьта си съ мѣрка, всѣкога ще гледашъ нѣщата по форма и ще се въздържашъ. Любовьта изключва всѣкакви форми. Обичашъ нѣкого за самия него, а не за неговитѣ хубави очи, носъ или уста.

Преди два дена трѣгнахъ съ двама прчители за Витоша. По едно време започна да роси, явиха се нѣколко росни капки. Бѣхъ говорилъ вече за роснитѣ капки, като Божие благословение. Вървимъ нагоре и предъ насъ се яви джгата, въ видъ на голѣма, широка

врата по направление отъ западъ къмъ изтокъ. Цѣли два часа джгата вървѣше предъ насъ и ни придружаваше. Ние вървимъ, дъждецътъ ни мокри слабо, но не се страхуваме отъ него. Радваме се, че джгата е предъ насъ и ни казва, че погопъ нѣма да стане. Отъ насъ зависи да дойде мирътъ, да се оправятъ работитѣ. Ако не изтрѣсваме роснитѣ капки, мирътъ ще дойде по скоро. Тѣ носятъ благословието въ свѣта. Милвали ли сте роснитѣ капки, да опитате благото, което тѣ носятъ? Това не става по задължение, но по свобода. Росната капка крие въ себе си електричество и магнетизъмъ, които трѣбва да се използватъ разумно. Като знаете това, не изтрѣсвайте дъждовнитѣ капки отъ дрехата си. Не се страхувайте, че дрехата ще се развали. Напротивъ, цвѣлтътъ на дрехата става по хубавъ. Другъ е въпросътъ, ако дъждовнитѣ капки сж смѣсени съ прахъ и сажди — тѣ развалятъ дрехата. Обаче, чистата росна капка носи благословение. Оня, който има силно обоняние, усѣща уханието на роснитѣ капки.

Ние продължихме да вървимъ нагоре и, колкото по-нагоре се качвахме, толкова по-разположени бѣхме. Така опитахме благата на джгата и на роснитѣ капки. Казвамъ: Радвайте се и на малкитѣ блага, дадени отъ Бога. Великото се крие въ малкитѣ блага. Всѣки самъ трѣбва да дойде до това заключение. Не казвай на човѣка, какво да яде и какъ да яде, но дай му единъ плодъ и го остави самъ да

се справи съ него. Ако цени малкитѣ блага, той първо ще погледне плода, ще го помилва, ще поговори съ него и следъ това ще си позволи да отвори плика, да види, какво е скрила природата въ него. Въ всѣки плодъ природата е написала нѣщо хубаво.

Нѣма по-велико нѣщо отъ това, Богъ да бжде нашъ Баща. Казвашъ: Ава Отче! Той е далечъ отъ насъ, а не както другитѣ бащи. Богъ стои далечъ отъ насъ, за да не ни плаши. Той иска да бждемъ свободни: всичко, каквото правимъ, да изтича отъ любовта. Той не ни критикува, оставя ни свободни, даже и да направимъ нѣкаква погрѣшка. Следъ това тихо ни нашепва: Сгрѣшилъ си, но ще изправишъ погрѣшката си. Да изправяме погрѣшкитѣ си, безъ да съжаляваме! Да се радваме, че има, какво да изправяме. Да се радваме, когато направимъ нѣщо споредъ Божията воля.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Това е животъ вѣченъ, да възлюбишъ всички хора заради Бога; да видишъ, какво е вложилъ Той въ всѣки човѣкъ. — Какво е човѣкътъ? — Листъ отъ великата Божествена книга, върху който Богъ е написалъ ценни нѣща. Всѣки листъ е на мѣстото си. Като четешъ тая книга и видишъ, че нѣкой листъ липсва, трѣбва да го намѣришъ и да прочетешъ това, което Богъ е написалъ на него. Разбирайте листата, въ които Богъ е вложилъ вѣчнитѣ блага на живота.

Ценете всѣки листъ, за да разбирате Господната молитва: „Отче нашъ, Който си на небето, да се освети името Ти.“ — Кжде е името Божие? — Въ умоветъ ни. „Да дойде Царството Твоє.“ — Кжде? — Въ сърдцата ни. „Да бжде волята Твоя.“ — Кжде? — Въ душитъ ни. „Не ни въвеждай въ изкушение, по избави насъ отъ лукавия, защото е Твоє царството, и силата, и славата завинаги, аминъ!“ Изкушението дохожда въ живота на хората, когато станатъ нехайни. Като не оценявашъ богатството, което ти е дадено, ще те поставятъ на изпитъ, да видишъ, какво нѣщо е беднотията. Ако не си доволенъ отъ богатството, ще ти изпратятъ сиромашията; ако не си доволенъ отъ сиромашията, ще ти изпратятъ богатството. Богатството е единъ родъ изпитание, а сиромашията — другъ родъ. Като забогатѣешъ, създавашъ си неприятели и започвашъ да се страхувашъ да не изгубишъ имането си, тоя-оня да не ти направятъ нѣкакви пакости.

Неразбраното богатство е мжчение; неразбраната сиромашия е мжчение. Разбраното богатство е благо; разбраната сиромашия е благо. Затова е казано: „Блажени ницитъ духомъ.“ Какъ ще разберете това, отъ васъ зависи. Всѣки ще разбере и приложи тая истина по особенъ начинъ. Всѣки човѣкъ прилага любовта по особенъ начинъ. Въ това се крее красотата на живота. Нѣма по-деликатенъ въпросъ отъ тоя, да приложишъ любовта и

при най-дребния случай по свой, специфиченъ начинъ. Може да си подражавате, но не и да се копирате. Проявявайте любовта така, както Богъ ви напътва, въ оная форма, която на васъ подхожда. Божествената красота се заключава въ хармоничното съчетаване на разнообразнитѣ форми на любовта.

Да бъдемъ носители на Божията Любов!
 Да бъдемъ носители на Божията Мъдростъ!
 Да бъдемъ носители на Божията Истина!

Да бъдемъ носители на Божия животъ,
 на Божието знание, на Божията свобода!

Да бъдемъ носители на Божественото движение, на Божественото учение и на Божествената работа!

Да изпъемъ пѣсенъта: „Азъ мога да любя.“

Христосъ казва: „Вамъ е дадено да разберете тайнитѣ на Царството Божие.“ Какво означаватъ тия думи? — Когато едно цвѣте или дърво израсте, дадено му е да разбере тайната на свѣтлината. За онова, което не е израсло, е нужно време, за да разбере тайната на свѣтлината — Какво ще стане съ тия растения? Какво ще стане съ другитѣ хора? Ние говоримъ за ония, които сж израснали вече, за тѣхъ свѣтлината е разбрана. Тѣ трѣбва да използватъ свѣтлината, да не се обръщатъ назадъ. Вие се обръщате назадъ, гледате, какво ще стане съ свѣта. Ще се намърите въ положението на Лотовата жена, на която бѣше казано, като напуца Содомъ и Гоморъ, да не се обръща назадъ, да гледа, какво става.

Не гледайте, какво става съ свѣта. Съ свѣта Богъ ще се разправя, както знае. — Защо да не гледаме? — Има нѣща, които не могатъ да се гледатъ. Сутринъ може да гледашъ слънцето, но на обѣдъ не можешъ. Ония нѣща, които можемъ да възприемаме и прилагаме въ живота си, можемъ да гледаме; обаче, ония нѣща, които не можемъ да възприемаме и прилагаме, не можемъ да гледаме. — Какво ще стане съ свѣта? — Това не е твоя работа. Ако любишъ, въ рай ще бждешъ; ако не любишъ, въ ада ще бждешъ. — Ще бжда ли въ рай? — Ако любишъ Господа, въ рай ще бждешъ; ако не Го любишъ, въ ада ще бждешъ. — Нѣма ли другъ пжть за влизане въ рай? — Азъ не зная, може да има и другъ пжть. Единствениятъ безопасенъ пжть за влизане въ рай е да обичашъ Бога. Ако не Го любишъ, въ ада ще бждешъ. По-ясно отъ това нѣма. — Да направя едно добро. — Можешъ да направишъ добро, но това още не показва, че ще влѣзешъ въ рай. Христосъ казва: „По-лесно ще мине камила презъ иглени уши, нежели богатиятъ въ Царството Божие.“ Мислишъ ли, че ако се натоваришъ съ знание като камила, ще влѣзешъ въ Царството Божие? Съ човѣшко знание не се влиза въ рай. Тамъ ученитѣ иматъ друго знание. Наблюдавайте, какъ свирятъ музикантитѣ въ симфоничния оркестъръ. Тѣ свирятъ съ часове и не правятъ никакви погрѣшки. Нѣкога тѣ свирятъ безъ капелмайсторъ и пакъ не правятъ по-

грѣшки. Никой не е чувалъ какъ свирятъ музикантитѣ въ рая. Тѣхнитѣ мисли, чувства и постѣпки сж съвършени. Дадатъ ли имъ нѣщо ново, на пръвѣ погледъ още тѣ свирятъ безпогрѣшно. Новацитѣ въ музиката правятъ много погрѣшки. Между тѣхъ има споръ, дисхармония.

Казвамъ: Учете се да свирите, да станете виртуози. Свирете за Господа. Ако жената работи на мжжа си 20—30 години и се учи отъ него, защо да не работи 20 — 30 години за Господа? Мжжътъ ѝ се кара, ижди я, нарича я съ разни епитети — тигрица, змиорка, и тя всичко изтърпява. Защо да не служи на Господа? Вие сте служили на много господари, всички сж ви лъгали, затова и на Господа не вѣрвате. Казвате: Не знаемъ, какъ ще постѣпи съ насъ новиятъ господарь. Много работи, които хората вършатъ, сж все заблуждения. Тѣ учатъ много работи, които знаятъ. Влизатъ въ казармитѣ, учатъ се да маршируватъ, да се обръщатъ налѣво-надѣсно. Не знаятъ ли това? Знаятъ го, но за най-малкото непослушание ги туряъ въ арестъ.

Всичко, каквото става въ свѣта, е добро. Въ цѣлокупния животъ всички нѣща сж добри; само нѣкои нѣща, при известни условия, сж лоши. Здравото шише е безопасно. Щомъ се счупи, частицитѣ му се разпрѣсватъ, и тѣ ставатъ опасни. Въ цѣлокупния животъ всички нѣща сж на мѣсто; щомъ частитѣ на тоя животъ се отдѣлятъ настрана, като отдѣлни, само-

стойни прояви, тѣ ставатъ опасни. Частицитѣ отъ счупеното шише, както и отдѣлнитѣ прояви на цѣлокупния животъ, ще туримъ настрана, като противоречия. Псалмопѣвецътъ казва: „Добре ми стана, че пострадахъ.“ Ако страдашъ и не виждашъ добрата страна, ти не разбирашъ страданието. Днесъ не разбирашъ страданието, но следъ две-три години ще разберешъ, че всичко, което си миналъ, е било за твоя полза.

Помнете: Всичко, което се случва въ живота ви, е за добро. Радвайте се, че сте минали презъ страдания, които сж ви обогатили съ опитности за новия животъ. Не се смущавайте. Ако се смущавате, да не се смутите; като се оскърбявате, да не се наскърбите. Вечеръ, като пжтувашъ презъ гора, дръжъ ржката си предъ очитѣ, да не се ударишъ въ нѣкой клонъ. Щомъ усѣтишъ, че предъ тебе има клоне, наведи се малко. — Не съмъ навикналъ да се навеждамъ, да правя поклони. Щомъ пжтувашъ презъ гора, ще се покланяшъ. Каквото и да срещнешъ въ живота си, не казвай, че това или онова не мога да направя. Богатъ човѣкъ съмъ. Срѣщамъ единъ, който ми казва: Раздѣли богатството си. — Веднага ще изпълня желанието ти. Колко искашъ? — Еди-колко си. — Заповѣдай! Той казва: Обрахъ го. — Не ме е обралъ. Като обере мене, той обира себе си, но не знае закона. Сега нѣкои обирагъ хората, а мислятъ, че не обиратъ себе

си. Въ сжщностъ, като даватъ откупъ за нѣщо, тѣ обираатъ себе си.

Нова мисль е нуждна на човѣчеството. Хората проповѣдватъ Словото по старъ начинъ. Казватъ: Колко е страдалъ Христосъ! Тѣ желаятъ да следватъ Неговия пжть, да бждатъ като Него. Мнозина искатъ да бждатъ като Христа, но безъ да ги разпѣватъ на кръстъ, безъ да забиватъ ржцетѣ и краката имъ съ гвоздеи. Такива Христосозци не признавамъ. Геройство е онова, презъ което Христосъ мина. Азъ проповѣдвамъ вече учението: Долу гвоздеитѣ на Христа, които държаха ржцетѣ и краката Му заковани! Да туримъ гвоздеитѣ настрана и да разберемъ възкресението. Богъ освободи Христа отъ гвоздеитѣ и прояви своята Любовь къмъ Него. Нѣкои плачатъ, че Христосъ билъ закованъ. Да мане любовта презъ вашитѣ сърдца и да разлопи леда! Христосъ и днесъ е разпнатъ и закованъ. Доброто, което искаме, е заковано. Гвоздите трѣбва да се стопятъ! Ржцетѣ и краката трѣбва да бждатъ свободни! Човѣкътъ трѣбва да слѣзе отъ кръста и да служи на Бога! Не сж нуждни мъртви кръстове, но живи кръстове, които растатъ.

Истинскиятъ кръстъ е любовта, която расте, която въздига човѣшкия умъ, въздига човѣшкото сърдце, въздига и човѣшката душа. Тя изважда мъртвитѣ отъ гробоветѣ. Това е Любовта, това е Богъ, Който се проявява. Да станемъ едно съ Бога! Да възприемемъ лю-

бовъта, която изтича отъ Бога, и да се освободимъ отъ ненужднитѣ терзания. Това значи, да станемъ безсмъртни. Да приемемъ любовта и да раздаваме отъ нейнитѣ блага. Какво лошо има въ това, ако срещнешъ на пътя си единъ гладенъ човѣкъ? Когато Христосъ минаваше презъ изгладѣлия свѣтъ, даваше му отъ хубавитѣ плодове, които посѣше. Сега и ние, като минаваме по Христовия пътъ, има какво да ядемъ. Христовиятъ пътъ е обрасълъ вече съ плодове. Когато Той минаваше по тоя пътъ, нѣмаше нито едно дръвче. Мнозина тръгваха по тоя пътъ, но дохождаха до едно мѣсто и се връщаха назадъ. Прѣвъ Христосъ мина презъ тоя пътъ. Днесъ Неговиятъ пътъ е обсипанъ съ блага.

Да се радваме, че минаваме по пътя, който Христосъ е приготвилъ. Сега пътятъ ни е още по-добъръ. До времето на Христа нѣмаше, кой да държи ключа на ада. И праведнитѣ, и грѣшнитѣ влизаха заедно. Христосъ заключи ада, да не влизатъ праведнитѣ въ тоя затворъ. Апостолъ Петъръ държи ключа на рая, нѣма опасностъ да влизатъ грѣшнитѣ тамъ. Опасното мѣсто е адътъ, но нѣма опасностъ вече за праведния да влѣзе тамъ. Опасно е да влѣзешъ въ астралния свѣтъ на заблуденията.

Да се радваме, че пътятъ, по който вървимъ, е безопасенъ.

Да снемемъ знамето на любовта отъ гърба си и да го вдигнемъ високо. Нѣма по-смѣли хора

отъ тия, които живѣятъ въ любовта. Нѣма по-страхливи хора отъ тия, които живѣятъ въ безлюбието. Най-голъми герои сж хората на любовта. Най-страхливи сж хората на безлюбието.

Досега всички желаехте тоя народъ да стане знаменитъ, оня народъ да стане знаменитъ. Сега ние желаемъ Господъ да внесе миръ между народитъ, и тѣ да слушатъ, какво Той имъ говори.

Всички народи трѣбва да изпълнятъ Божията воля, и мирътъ да дойде по Божественъ пѣть, както Господъ иска.

*

8. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 5 декемврий, 5 ч. с. 1943 г, София. — Изгрѣвъ.

Най-великата наука

Ще прочета 60 гл. отъ Исаия и 13 гл. отъ I. Послание къмъ Коринтянитъ.

Всѣко нѣщо, което се чете, трѣбва да се разбира. Сѣмето не може да се разбере, докато не се посеѣ, не изникне, не израсте, не цѣвне, не даде плодъ, и плодътъ му не се опита. Докато сѣмето е въ хамбара, нищо не ни ползува. То трѣбва да се посеѣ.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звѣнти, или кимвалъ, що дрѣнка“. (— 1 ст.)... „Ще съмъ медъ, що звѣнти, или кимвалъ, що дрѣнка.“ Значи, неразуменъ ще бжда.

„И ако имамъ пророчество, и зная всичкитъ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра, щото и гори да премѣствамъ, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.“ (— 2 ст.). Какво особено има въ това, че човѣкъ премѣства една гора или една планина? Какво ще придобиешъ, ако премѣстишъ единъ тежъкъ камъкъ, или една планина отъ едно мѣсто на друго? Само енергията си ще изразходвашъ — нищо повече. Важно е любовъ да имашъ.

„И ако раздамъ всичкия си имотъ за прехрана на сиромаситъ, и ако предамъ тѣлото

си на изгаряне, а любовъ нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.“ (— 3 ст.).

„Любовъта дълготърпи, благосклонна е; любовъта не завижда; любовъта не се превъзнася, не се гордѣе.“ (— 4 ст.). Значи, любовъта е силна. Не мислете, че търпението е слабостъ. Търпеливиятъ е силенъ човѣкъ. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Той е най-силниятъ.

Най-великата наука въ свѣта е да се научи човѣкъ да живѣе споредъ закона на любовъта. Това е най-лесното нѣщо, а сжщевременно и най-мжчното. Мислите ли, че живѣете по любовъ? Вашата любовъ е външенъ гримъ, гримирани сте отвънъ съ любовъта. Тя не е проникнала още въ живота на сегашнитѣ хора. Животътъ имъ е пѣленъ съ страдания и смущения.

Вчера бѣхъ въ дома на единъ отъ нашитѣ братя. Той разказваше, че отнѣкжде му дошло едно куче, което проявява голѣма ревностъ. Братътъ има кози. Ако рече да погали козитѣ въ присѣствие на кучето, последното се хвърля върху козитѣ, лае ги — ревнува. Той ще погали и кучето, но едновременно не може и козитѣ, и кучето. И кучето, и козитѣ му сж еднакво любими. Често и хората изпадатъ въ сжщото състояние — и тѣ ревнуватъ. Човѣкъ мисли, че ако погладятъ нѣкого въ негово присѣствие, него ще забравятъ. Какъ ще гладитъ едновременно и козитѣ, и кучето? Ще дойде редъ да се пе-

гали и кучето. Какво означава думата „куче“? Казватъ „куче, кучи“. Значи, кучето учи, както всичко въ свѣта се учи. Питатъ ме, какво означава момата? Обърнете сричките на думата „мома“, ще получите „мамо“. Следователно, мома, която не може да стане „мамо“, не е мома. Учете се да се освобождавате отъ заблуденията.

Често наблюдавамъ, какъ постъпватъ художниците, музикантите, философите. Всѣки гледа да направи това, което може и знае. Всѣки е специалистъ въ известна областъ. Цигуларьтъ свири това, което добре знае и обича. Художникътъ рисува това, което знае. Философътъ разсждава върху това, което разбира. И азъ искамъ да свиря това, което обичамъ. Измѣни ли на себе си, човѣкъ прави грѣшки.

Три закона опредѣлятъ нѣщата: законъ на мислитѣ, законъ на чувствата и законъ на постъпките. Тия закони показватъ, кое е начало на нѣщата и кое — край, кое е първо и кое — последно. Говоришъ на нѣкакъвъ езикъ, държишъ речъ. Първо трѣбва да имашъ гласъ, да говоришъ; после, словото трѣбва да бжде съдържателно. Най-после, трѣбва да нареждашъ думитѣ така, че да предавашъ мисълта си правилно, да те разбератъ хората. Кои думи се явиха първи въ речъта? Първи се явиха съюзитѣ, после глаголитѣ, прилагателнитѣ, мѣстоимената. Последни се явиха сжществителнитѣ. Това сж доказали ученитѣ опитно. Ко-

гато нѣкой заболѣе мозъчно, първо забравя съществителнитѣ имена. Той не може да каже брадва, но казва: Това, което съче. Не казва конь, но това, което се ездѣ. После забравя мѣстоимената.

Единъ американски професоръ, филологъ, като предавалъ на студентитѣ си за мѣстоимената, преживѣлъ нѣкакво затѣмняване въ съзнанието си и забравилъ, кой е. Разказвалъ за личнитѣ местоимена „азъ, ти той“, и като се запиталъ въ себе си, кой е, кое лице е той, не могълъ да си отговори, азъ ли е, ти ли е, той ли е, или другъ нѣкой. Прекъсналъ лекцията и отишълъ у дома си, да пита жена си, кой е. Ще кажете, че това е болезнено състояние. Не, съ него е станало нѣкакво психично объркване.

Кои сж тритѣ лица въ семейството? Първото лице въ семейството е бащата, второто лице е майката, а третото е синътъ, или дъщерята. За себе си Богъ казва: Азъ съмъ. Това „азъ“ има едно значение. Когато ние се обръщаме къмъ Господа, казваме: Ти си, Господи. Това има друго значение. Когато се казва, че Богъ създаде всичко, разбираме, че Той носи бремето на цѣлата вселена. Въ Него всичко ѣе движи и живѣе. Кажа ли „Ти си, Господи“, трѣбва да изпълня Божията воля. Човѣкъ може да изпълни Божията воля, но не може да носи цѣлата вселена на гърба си, не може да носи грижитѣ на всички хора и да задоволи нуждитѣ имъ. Богъ задоволява

нуждитѣ не само на хората, но на всички живи същества. Като не е въ сила да задоволи даже своитѣ нужди, човѣкъ се обръща къмъ Великия съ думитѣ: „Ти, Господи!“ Единственъ Той може да ни помогне. За да ни помогне Богъ, ние трѣбва да спазваме закона на любовта.

Помнете: Както сж опредѣлени тоноветѣ на китарата, мандолината и пианото, така е опредѣлено човѣкъ да живѣе по закона на любовта. Обаче, малко пианисти има, които свирятъ хубаво. Изкуство е да знаешъ, какъ и колко да натиснешъ клавиша. Нѣкой пианистъ свири по нѣколко часа на день, и то, следъ като е свирилъ 10—15 години. — Защо свири толкова? — Да не загуби техниката си. Следователно, малко хора изпълняватъ Божията воля. Малко хора се молятъ, както трѣбва. Нѣкой се моли по нѣколко нѣти на день и мисли, че молитвата му е приета. Молишъ се, но молитвата ти трѣбва да даде плодъ. Ти казвашъ, че си посѣлъ едно сѣме, но плодъ нѣмашъ. Минали сж вече три-четири години, и сѣмката не е израсла. Да посѣешъ едно сѣме, това значи, да израсте, да цѣвне, да даде плодъ и да опиташъ плода му. Щомъ не си опиталъ плода му, ти нито си посѣлъ сѣмката, нито си я позналъ. И за човѣка се казва, че по плода му ще се познае. Плодътъ на човѣка сж неговитѣ дѣла. Значи, човѣкъ се познава по дѣлата си. — Набоженъ човѣкъ сѣмъ. — Ако твоята набожностъ не даде плодъ,

както растенията и дърветата, не си набоженъ. Плодоветъ, съ своята сладчина и вкусъ, определятъ дѣлата на растенията. Като ядешъ единъ плодъ, виждашъ, какво е сърдцето на плодното дърво. Ако плодътъ на една ябълка или круша е сладъкъ, значи, сърдцето ѝ е добро. Това дърво обича Господа, и Господъ го обича, затова дава сладки, вкусни плодове. Вкусътъ и сладчината на плода изразяватъ съдържанието на неговата любовъ.

Като слушатъ да говорятъ така, нѣкои казватъ, че не разбиратъ, какъ е възможно растението да обича Бога. Ако си вързалъ очитъ си съ кърпа и казвашъ, че не виждашъ, това не показва, че всички не виждатъ. Ти авторитетъ ли си? Който не разбира, да отиде на опашката; който разбира, да излѣзе напредъ, на главата. Който свири добре, да излѣзе напредъ. Който рисува добре, да излѣзе на първо мѣсто. Нѣкой иска да излѣзе напредъ, да се прослави. Истинската слава е слава на Цѣлото. Ще кажешъ, че искашъ да бждешъ блаженъ. Ако искашъ само ти да бждешъ блаженъ, никога нѣма да постигнешъ блаженството. Когато блаженството стане достояние на всички хора, тогава имаме истинско блаженство. — Защо Богъ изгори градоветъ Содомъ и Гоморъ? — За лошия животъ на хората, да не се увеличи злото въ свѣта. Обаче, злото отъ Содомъ и Гоморъ достигна и до нашитъ времена.

Всички хора се питатъ, кой ще победи въ сегашната война. Въ единъ домъ се биятъ майката и бащата, братята и сестритъ, и всички се питатъ, кой ще победи. Щомъ всички се биятъ, тоя домъ е мѣсто на раздоръ. Казватъ, че въ нѣкой домъ пѣе кокошка, а въ другъ — пѣтелъ. Така не се говори. Да пѣешъ, значи, да давашъ разумно. Пѣтелтъ никога не пѣе за лошо. Той е единственото живо същество, което всѣкога дава. Пѣтелтъ не пѣе, когато човѣкъ умира, обеднява или пропада на изпитъ. Изобщо, когато нѣкъде става зло, пѣтелтъ не пѣе. Става ли нѣкъде добро, пѣтелтъ пѣе. Това значи пѣтелъ. Не трѣбва ли тогава да пѣе пѣтелъ вкжши? Не трѣбва ли мжжъ да пѣе вкжши? Подъ „пѣене“ не разбирамъ крѣкане, викане, да се чуватъ праздни думи. Не е мжжъ оня, който само крѣка. Пѣенето на пѣтела не е крѣкане, но кукуригане. Вие не разбирате дълбокия смисълъ на думата „кукурига“. Азъ бихъ желалъ пѣтелтъ всѣкога да кукурига. Българинтъ не се с вслушвалъ въ кукуригането, да чуе, колко различни тонове има. Единъ пѣтелъ пѣе басъ, другъ пѣе сопранъ, трети — между двата гласа. Голѣма разлика има въ гласа на пѣлитъ.

Цельта на моитъ беседи не е да изнасямъ недъжитъ на хората. Да знаешъ недостатъцитъ на хората, нищо не те ползува. Да критикувашъ, това е голѣмо изкуство. Да бждешъ критикъ, значи, да си ученъ и светъ човѣкъ. Ако не си ученъ, ако не си светия,

ще мълчишъ, нѣма да давашъ мнението си. Ако свиришъ и пѣешъ хубаво, дай мнението си; ако не знасшъ нито да свиришъ, нито да пѣешъ, кажи: Нѣмамъ мнение. Всѣки, който си дава мнението, дето не трѣбва, губи. Защо ще критикувашъ, кое е право и кое — криво? Търси важното, същественото и, като го намѣришъ, тогава си кажи мнението. Качеството на дрехата се опредѣля отъ качеството на плата. Ако носишъ дрехата си десетъ години, и платътъ не се изтърка, косъмъ не пада отъ него, дрехата е добра. Обувките ти сж добри, ако следъ десетгодишна употреба запазватъ формата си. — Какъ е възможно това?—Вижте, какво става съ крилата и краката на птицата. Цѣлъ животъ хвърка и кацва отъ клонъ на клонъ, но нито крилата, нито краката се изхабяватъ.

Какво виждаме въ човѣка? Какво казва той за себе си? Едно време бѣхъ младъ, обичахъ; ето, остарѣхъ вече и не обичамъ. Лошо е, че си остарѣлъ. Какво направи? Защо остарѣ? Причината на остаряването не се крие въ годинитѣ. Мине нѣкой край тебе, и ти казвашъ: Не мога да търпя тоя човѣкъ, не мога да го нося. Чудно нѣщо, едно време майка ти те носѣше — това бѣше добре за тебе. Ти считаеше, че това е въ реда на нѣщата. Не е ли въ реда на нѣщата и ти да носишъ нѣкого? Като те е носила майка ти, не ти ли е дала примѣръ? Както тя е носила товаръ, така и ти трѣбва да носишъ.

Единъ трудолюбивъ българинъ се върналъ вечерята вкщи, уморенъ отъ работа и трудъ. Цѣлъ денъ копалъ, сѣлъ на нивата, изложенъ на горещото слънце. Надвечерь завалѣлъ силенъ дъждъ. Уморенъ и цѣлъ мокъръ, той бързалъ по-скоро да се прибере, да се изсуши и почине. Жена му, изнѣжена и ленива, прекарвала повече вкщи, да не чернѣе на слънцето, да не се изморява отъ тежкия трудъ. Като видѣла, че мжжътъ ѝ пристига мокъръ, тя го посрещнала съ думитъ: И така си мокъръ, вземи котлитъ и донеси вода. Той взелъ единъ котелъ, донесълъ вода и го изсипалъ върху жена си. — Сега, жена, и ти си мокра, можешъ да донесешъ вода. Наквасването не е поводъ, мжжътъ да отиде за вода, а тя да седи вкщи, да не се мокри. Това не разрешава въпроса. Трудътъ трѣбва да минава отъ единъ човѣкъ на другъ.

Всички трѣбва да се трудятъ! Ако речемъ да тълкуваме тоя примѣръ, ще се явятъ две тълкувания. Мжжетъ ще подържатъ страната на мжжа, ще кажатъ: Каква жена! Вмѣсто да послужи на мжжа си, тя го кара да отива за вода. Женитъ ще подържатъ страната на жената, ще кажатъ: Колко грубъ мжжъ! Да залѣе жена си съ единъ котелъ вода. Споредъ мене, тая жена имала добъръ умъ, лошо сърдце, а мжжътъ — добро сърдце, лошъ умъ. Ако жената имаше добро сърдце, като види, че мжжътъ иде уморенъ отъ работа, веднага щѣше да отиде за вода, пѣмаше да го използува. Ако

мжжътъ имаше добъръ умъ, нѣмаше да на-
кваси жена си. Мжжъ съ лошъ умъ и жена
съ лошо сърдце не могатъ да се споразумѣятъ.
Въ тѣхния животъ водата ще се разлива и
двамата ще накваси.

Работа се иска отъ всички, а не само
молитва. Казвате: Толкова години вече се мо-
лимъ за България. Какво е излѣзло отъ ва-
шата молитва? Трѣбва да ви се плати ли, че
сте се молили за България? Азъ нѣма защо
да се моля за България. Азъ се моля за ония
българи, които обичатъ Бога съ всичкото си
сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си
умъ и съ всичката си сила. За тия българи се
моля и на тѣхъ съдействувамъ. Какъ постъ-
пиха евреитѣ съ Христа, Който дойде между
тѣхъ? Освенъ, че не Го приеха, тѣ Го разпнаха.

Единъ българинъ овчаръ слушалъ свеще-
ника въ черква да проповѣдва за Христа, какъ
евреитѣ Го измжчвали, какъ Го разпнали. На
излизане отъ черквата, овчарътъ видѣлъ единъ
евреинъ, вдигналъ кривака си срещу него и
го запиталъ: Ти защо разпна Христа? Евреи-
нътъ отговорилъ: Това бѣше преди две хиля-
ди години, други Го разпнаха, а не азъ. Хвър-
лятъ се минавачи, хващатъ кривака на овчаря
и спасяватъ евреина. Казватъ му: Тоя не е
вишovenъ. — Тоя хванахъ, него ще бия.

Едно трѣбва да се знае: Въпросътъ не
се свърши съ разпятнето на Христа. Той про-
сти на евреитѣ, които не Го приеха. Отъ евреи-
тѣ, Христосъ мина въ Римската империя. И

тамъ Го поругаха чрезъ инквизицията. Тъ казваха на Христа: Ние работимъ за Тебе, проповѣдваме Словото Ти, но искаме парички. И Той имъ даде парички. Сега иде редъ на славянитѣ. Христосъ ги пита: Вие какво искате? Съ пари ли ще работите? Другитѣ, преди васъ, въртѣха търговия. Тъ казваха: Ако ни дадешъ нѣщо, ще работимъ за Тебе.

Сега и вие се питате, кой е избраниятъ народъ. Оня цигуларъ е избранъ, който знае да свири всички класически парчета, които съществуватъ отъ памети-вѣка досега. Оня народъ е избранъ, който свири въ гамата на любовта. Такъвъ човѣкъ може да учи. Кажете ли нѣкой, че не може да учи, не вървамъ на думитѣ му. Човѣкъ, който може да яде, може и да учи. Щомъ ядешъ, всичко можешъ да правишъ; щомъ не ядешъ, всичко не можешъ да правишъ. Щомъ пиешъ вода, всичко можешъ да правишъ. Щомъ дишашъ, всичко можешъ да правишъ. Щомъ приемашъ свѣтлината, всичко можешъ да правишъ. Нѣкой казва: Това азъ не мога да направя. — Все ще го направишъ нѣкакъ. Никой не трѣбва да върши нѣщата по законъ. Единъ законъ съществува за всички хора, но всѣки ще го разбере посвоему. Единъ е законътъ на любовта, но ти ще го приложишъ, както знаешъ.

Всички говорятъ за народа, казватъ: Милиятъ народъ. Въпрѣки това, казватъ, че тоя е невежа, оня е невежа. Значи, милиятъ народъ отъ невежи и простаци. Кой е милиятъ

народъ? Божественото прави народа милъ. Онова, което расте и се развива и което при всички условия остава едно и сѣщо, е Божественото начало. То е мощно и прави народа милъ.

Единъ български офицеръ ми разправяше една своя опитностъ: До сръбскобългарската война азъ мислѣхъ, че българинътъ е простъ, невежа. Случи се, че сърбитъ ме раниха, ротата ми се прѣсна, и азъ останахъ самъ. Единъ отъ моитъ войници излѣзе отиѣкжде, взе ме бързо на гърба си и каза: Господинъ капитанъ, не бой се. Като ме носѣше на гърба си, азъ се запитахъ: Ако той бѣше раненъ, щѣхъ ли да го нося? Всичкитъ войници се оттеглиха, а тоя ме носѣше. По едно време проговори: Азъ ще те нося, ще те занеса, дето трѣбва, а Богъ ще ме напѣтва. Изнесе ме човѣкътъ. Днесъ азъ дължа живота си на тоя войникъ. Той е милиятъ народъ, който носи. Това е Божественото въ човѣка, което насърдчава. То казва: Не бой се, азъ ще те нося.

Сега, като говоря за молитвата, може да се яви споръ между молещитъ. Всички казватъ, че се молятъ. Какво е допринесла молитвата имъ? Ще кажете, че праведнитъ се молятъ и осигуряватъ бждеция си животъ. Доброто отваря пѣтя на човѣка за другия свѣтъ. Нѣкой казва, че ще се хване за крака на праведния и на добрия човѣкъ и съ него заедно ще влѣзе въ другия свѣтъ. Краката сж

символъ на доброто. Следователно, правъ е човѣкъ, като мисли да се хване за крака на праведния. Значи, той се хваща за доброто. Важно е да се задържи за доброто, да не го изпусне.

Единъ богатъшъ заминалъ за оня свѣтъ. Той мислѣлъ, че е много праведенъ и ще влѣзе направо въ рая. Спрѣли го предъ райската врата и го завели въ ада. Тамъ го запитали: Какво добро си направилъ на земята, за което да не ти е платено? Само това добро може да ти помогне. Като помислилъ, дошло му на ума, че единъ день купилъ моркови. Спрѣла го една бедна жена и му поискала единъ морковъ. Той ѝ далъ единъ морковъ, безъ да види нѣкой и да му благодари за това добро. Господъ прегледалъ въ книгитѣ и видѣлъ, че това добро е отбелязано. Тогава заповѣдалъ да взематъ тоя морковъ и да му дадатъ да се хване за него, да излѣзе отъ ада, да не се мъчи тамъ. Той се хваналъ за моркова, но за краката му се заловили нѣколцина, съ желание и тѣ да излѣзатъ отъ ада. Богатъшътъ се обърналъ къмъ тѣхъ и казалъ: Защо сте се хванали за краката ми? Морковътъ е мой! Въ тоя моментъ морковътъ се скжсалъ, и богатиятъ отново падналъ въ ада. Такъвъ морковъ не може да спаси свѣта. Никакво заливане на жената съ вода нѣма да спаси свѣта. Кой е виновенъ за това?

Казватъ: Сждба има въ свѣта. Какво се постига, като осждятъ нѣкого? Ще го осждятъ,

ще го турят въ ада, т. е. въ затворъ. Докога ще го държатъ затворенъ? Каква култура носи оная държава, която има хиляди затворници? Покрай тѣхъ, трѣбва да се плаща на стотици пазачи, да ги наблюдаватъ и следятъ. Затворниците трѣбва да се възпитаватъ. Въ това отношение, истинските християни не говорятъ за ада. Тѣ се спиратъ върху стиха, дето се казва: „Ще създамъ ново небе и нова земя.“ Адътъ е временно нѣщо. Ще дойде день, когато адътъ ще се преобрази, ще стане мѣсто за добъръ животъ. Не само адътъ е мѣсто за мъчение. И на земята има мъчение. Майката даде една ябълка на детето; после тя иска ябълката, то не я дава. Майката натисне ржката му, вземе ябълката и го набие. То плаче, сърди се. И майката се мъчи, и детето се мъчи. Щомъ майката поиска ябълката, детето трѣбва да я даде. Ако майката трѣбва да бие детето, да натиска ржката му и така да вземе ябълката, това е старата култура.

Следъ всичко това ще се говори за старозаветниците, какъ сж се били, какъ сж побеждавали, какъ старитѣ пророци сж проповѣдвали. И това не е лошо, но какво ще говоря за малкото момиченце, или момченце, когато е било на една година? Всички знаете, какво може да прави детето на една година. И азъ мога да ви кажа, какво прави детето като се роди. Мога да ви кажа, какво прави момиченцето на десетгодишна възраст. И следъ десетгодишната му възраст пакъ мога

да кажа, какво прави. Каквите работи и да прави малкото дете — момиченце, или момченце, майката мълчи, на никого нищо не казва. Тя окъпе детето, изчисти го добре, преоблече го и следъ нѣколко часа, или на другия день — споредъ възрастьта му, то пакъ е нечисто. Майката вика ли съседитѣ си да имъ разказва, какво е направило момиченцето, или момченцето ѝ? Каквото и да прави, тя си мълчи. Това е добъръ примѣръ. Гледамъ, нѣкой окъпалъ нѣкого, изчистилъ го и дохожда да ми разправя, какво направилъ. Казвамъ: Не постъпвашъ като майката.

При сегашнитѣ бомбардировки хората дадоха достъпъ на различни слухове. Дойдѣ единъ познатъ при мене и ми каза: Нашитѣ свалили 30 неприятелски самолети. Следъ него дойде другъ, който донесе официално съобщение, че нашитѣ свалили три неприятелски самолета. Числата 30 и 3 не сж едно и сжщо. Нѣкои казали, че ходя на планината да се моля. Не говорете за нѣща, които не разбирате. Ако ходя на планината да се моля и, въпрѣки това, ни бомбардиратъ, каква молитва е моята? Богъ казва: „Сине мой, дай ми сърдцето си!“ Ако българинътъ иска да стане човѣкъ, готовъ ли е да даде сърдцето си на Бога? Готови ли сж българитѣ да направятъ всичко, каквото Богъ имъ каже?

Не говорете за нѣща, които не знаете и които не сж ставали. Азъ ходя на планината, но вие не знаете причината за това.

Вие не знаете, защо излизамъ вѣнъ отъ града. Нѣкое цвѣте има силенъ ароматъ. Азъ се отдалечавамъ отъ него. — Защо? — Искамъ да намѣря крайния предѣлъ, додето стига ухапнето на това цвѣте. Ако се приближавамъ до нѣкое цвѣте, искамъ да усѣтя миризмата му отблизо. Когато се отдалечавамъ отъ хората, азъ се приближавамъ къмъ Бога, за да кажа нуждитѣ на тия хора. Значи, искамъ да имъ помогна. Отдалечавамъ се отъ хората, за да възприема нѣщо отъ Бога, което да имъ дамъ после. Въ тоя смисълъ, отдалечаването и възприемането иматъ една и сѣща крайна целъ — даването. Като се приближавамъ къмъ Бога, приемамъ нѣщо; като се отдалечавамъ отъ хората, работя. Това означава излизане отъ кжщата и влизане въ кжщата. Излизането е едно нѣщо, влизането — друго.

Много съмъ говорилъ за любовта, но тя пакъ остава неразбрана. Нѣкой казва на другитѣ, че не обичатъ Господа. Съ това той иска да каже, че него не обичатъ. Какъ ще го обичатъ? Какъ трѣбва да проявятъ любовта си къмъ него? Ако той е мома, или момъкъ, може да му се помогне тройко: да му намѣрятъ подходящо лице да се ожени, да му се помогне въ духовния свѣтъ или въ умствения, т. е. да му се даде възможность да прояви доброто чрезъ сърдцето, или чрезъ ума си. Момата иска да се ожени, да има слугиня, да ѝ работи, а тя само да заповѣдва. Тоя моралъ не е правъ. Какво даватъ господарьтъ и

господарката на слугата си, че искатъ да ги слуша? Паритъ, които му даватъ, не сж тѣхни; храната, която му даватъ, не е тѣхна; думитъ, които му говорятъ, и въздухътъ, който излиза отъ устата имъ, сжщо не сж тѣхни. Само едно нѣщо е тѣхно — усилието, което правятъ, да му говорятъ.

И отъ мене искатъ много нѣща. Прави сж хората, трѣбва да искатъ, но да знаятъ, колко могатъ да носятъ. Нѣкой иска пълень чуваль, сто килограма тежъкъ. Съгласенъ съмъ да му дамъ, колкото иска, но при условие самъ да носи товара си. Той едва може да носи десетъ килограма, а иска сто килограма. Защо му сж толкова много? Гладна година идѣла, трѣбвало да се осигури. Тамъ, дето хората не се обичатъ, гладъ има; тамъ, дето хората не се обичатъ, жажда има; тамъ, дето хората не се обичатъ, страдание има. Страданията се дължатъ на паднали духове — ангели, които не обичатъ хората. Ангелитъ, които обичатъ хората, причиняватъ радости. Това е една истина. Дали е сто на сто върна, ще я провѣрите. Изобщо, който обича, причинява радости; който не обича, причинява скърби. Съ други думи казано: Обичамъ Бога, причинявамъ радость; не обичамъ Бога, причинявамъ скръбъ. Само Богъ е съвършенъ. Ако отправите къмъ Него една добра, свѣтла мисль, Той я приема, и вие се радвате. Ако отправите една лоша, отрицателна мисль, Той я връща обратно къмъ васъ, и вие страдате.

Като знаете това, не питайте, защо се радвате и защо скърбите,

Нѣкои казватъ: Ние сме лоши хора. Не се говори така. Лошъ човѣкъ е оня, който има повече, отколкото му трѣбва, и го задържа за себе си. Той е материалистъ. Нуждаешъ се отъ десетъ лева, имашъ 20 лв. — ти си лошъ човѣкъ; нуждаешъ се отъ сто лева, имашъ 500 лв. — лошъ човѣкъ си. Трѣбва ти една кжца, имашъ две — лошъ човѣкъ си. Трѣбва ти една служба за прехрана, имашъ две служби — лошъ човѣкъ си. Любовта се заключава въ вѣчното движение.

Разказватъ, че германцитѣ открили нѣщо ново, съ което могли въ 24 часа да разрушатъ Лондонъ. Това, което англичанитѣ направили съ Хамбургъ, тѣ могли да го направятъ съ Лондонъ, но не искали. Не е въпросъ да се разруши единъ градъ. Като приложатъ Мойсеевия законъ „Око за око, зжбъ за зжбъ“, всичко се постига. Тѣ искали да постъпятъ така, че англичанитѣ да забравятъ да имъ пакостятъ. Дали е вѣрно това, дали германцитѣ сж казали така, не е важно. Важно е, може ли да стане това и по какъвъ начинъ ще стане. Възможно е само при условие, германцитѣ да се обърнатъ къмъ Бога. Той ще смекчи сърдцата ѣмъ, и войната ще се прекрати. Значи, ако германцитѣ се обърнатъ къмъ англичанитѣ съ любовъ, всички въпроси ще се разрешатъ лесно. Сжщото се отнася и до англичанитѣ, французитѣ, италианцитѣ, руснацитѣ и японцитѣ. —

Какъ ще се изяви любовта? — Чрезъ доброто въ човѣка.

Да приложимъ доброто въ живота си, както го е приложилъ единъ отъ героитѣ на полския писателъ Сенкеевичъ. Единъ голѣмъ полски велможа билъ хванатъ отъ враговетѣ си, които, за отмъщение, му извадили очитѣ. Следъ време враговетѣ на велможата попаднали въ негови рѣце. Запитали го, какъ ще отмъсти на врага си. Той отговорилъ: Не искамъ да си послужа съ закона „Око за око, зжбъ за зжбъ“. Ще постѣпя по Христовия законъ: „Ако ти ударятъ една плесница, дай и другата страна“. Обърналъ се къмъ врага си съ думитѣ: Иди си, братко. Богъ да те благослови!

И тъй, всѣки, който подържа Христовия законъ, е цигуларь. Ако свири една пѣсенъ на първата позиция на цигулката, и тя не излиза добре, ще обърне другата страна, т. е. третата позиция, на нея ще свири. На третата позиция се свири добре. Цигуларитѣ свирятъ на седемъ позиции. Първата позиция е майката, втората позиция е бащата — най-трудната позиция, останалитѣ позиции сж братята и сестритѣ. Както виждате, бащата и майката сж създали много синове и дъщери. Тѣ образуватъ трио, квартетъ, даже и цѣлъ оркестъръ. Старитѣ еврейски царе сж имали много синове и дъщери. Знае се за Соломона, че ималъ 300 жени и 900 наложници. Ако отъ всѣка жена

ималъ по едно дете, ще излѣзе, че Соломонъ ималъ 1200 деца.

Веднѣжъ мѣ запитаха, каква е била сунамката, въ която Соломонъ се влюбилъ. Тя била овчарка, както и Соломонъ. Тия 1200 жени при Соломона бѣха овце, които той пасѣше. Сунамката казваше на Соломона: Азъ не давамъ моитѣ овце за твоитѣ. Моитѣ овце сж възпитани по другъ начинъ, не както ти възпитавашъ твоитѣ. Ти не си добъръ овчаръ, не достъпвашъ, както трѣбва. Разбирание, философия е нужна на човѣка, за да се справи съ толкова жени. Овцетѣ на Соломона били отъ различни породи: 300 били отъ царска порода, отъ обработенъ материалъ — изпредена прежда; 900 били отъ обикновена порода, необработенъ материалъ — непредена прежда.

Казвате: Кажете нѣщо за оня свѣтъ. — Оня свѣтъ е музика, трѣбва да имашъ уши — да чувашъ и очи — да виждашъ. Трѣбва да разбирашъ езика на невидимия свѣтъ. Споредъ Сведенборга, ако отидете на небето, трѣбва да минете презъ първото, второто и третото небе, дето ще срещнете ангели, на които трѣбва да разбирате езика. Ангелитѣ отъ първото небе не виждатъ ангелитѣ отъ второто небе, то е затворено за тѣхъ. И ангелитѣ отъ второто небе не виждатъ тия отъ третото небе. Ако ангелитѣ не могатъ да минаватъ отъ едно небе въ друго, колко по-малко това е достояние на хората. Тѣ схващатъ Божествения свѣтъ като свѣтина. — Какво има въ Божествения

свѣтъ? — Само свѣтлина. Никакви форми нѣма въ Божественія свѣтъ. Следователно, никакви противоречія не съществуватъ тамъ. И въ нашия животъ нѣма по-хубаво нѣщо отъ свѣтлината; нѣма по-хубаво нѣщо отъ въздуха, който дишаме; нѣма по-хубаво нѣщо отъ водата, която приемъ; нѣма по-хубаво нѣщо отъ храната, която ядемъ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ онова, което виждаме и чуваме. Слушамъ, нѣкой пѣе хубаво. Азъ говоря за такова пѣене, което повдига болния отъ леглото, прави го веселъ и радостенъ. Като чуешъ гласа на любовта, ти оздравявашъ, ставашъ радостенъ и веселъ. Слушайте, когаго любовта пѣе и свири, когаго яде, пие вода, диша чистия въздухъ и приема свѣтлината. Това е истинскиятъ животъ.

Една вечеръ стояхъ на тъмно въ стаята си и гледахъ, какъ сестритѣ се молятъ; тѣ правѣха молитвата си, придружена съ движениа за лечане — очистителни движения. Почувствувахъ силита на молитвата и започнахъ да размишлявамъ върху думитѣ, съ които Богъ сътвори свѣта. Той каза: „Да бжде виделина, и стана виделина. Да бжде суша, и стана суша. Да се яви вода, и яви се водата. Да се явятъ растенията, и явиха се растенията. Да се явятъ рибитѣ, да се явятъ животнитѣ, и явиха се. Най-после Богъ каза: Да се яви човѣкътъ. Да го направимъ по образъ и подобие свое

Сега и азъ казвамъ: Да отдѣлите всички ония нѣща отъ миналото, които ви спъватъ

Имате много препятствия въ ума, въ сърцето и въ волята си, които и доднесъ ви спъватъ — отдѣлете ги. Нѣкои се спъватъ отъ най-малките препятствия, като мухитѣ. Достатъчно е мухата да се докосне до паяжината, за да се спъне. Често правя наблюдения надъ мухитѣ. Гледамъ, една муха весело бръмчи и хвържа. Но едно време чувамъ, че жално бръмчи. Поглеждамъ, кацнала на една паяжина и се опле-ла. — Какво търсишъ тамъ? — Исклахъ да разбера, какво мисли паяктътъ за мене. — Нѣма защо да се интересуванъ за мисепото на паяка. Той не ти мисли доброто. Всичко, което е вънъ отъ тебе, не ти мисли доброто. Което е вътре въ тебе — Божественото, има предъ видъ твоето добро. Не разчитай на това, което говори отвънъ. Ако разчиташъ на него, всичко ще изгубишъ. То ще задигне всичко, ще те обсре. Разчитай само на Оня, Който ти говори отвътре. То е Божественото въ тебе — него ще слушашъ. Христосъ опита гласа на оня, който говори отвънъ, и на Оня, Който говори отвътре. Въ външния гласъ Той позна ония, които не Го обичаха. Тѣ Му казваха, че Богъ не Го обича, затова Го е изоставилъ. И Христосъ се обърна къмъ Бога съ думитѣ: „Господи, защо си ме оставилъ“? Най-после, Той каза: „Господи, въ Твоитѣ рѣце предавамъ духа си. Да бжде Твоята воля!“ Съ тии думи Христосъ победи. Въ победата е силата на Христа. Тогавя Богъ проговори на Христа отвътре, и следъ три дена Той възкрѣсна. Та-

ка Христосъ разбра силата на думитѣ, които идатъ отвътре. Вслушвайте се въ тихия гласъ, който ви говори отвътре.

Помнете: Ония, които не ви обичатъ, сж отвънъ. Тия, които ви обичатъ, сж отвътре. Ония, които не ви обичатъ, говорятъ отдолу, отъ подъ пѣпа. Тия, които ви обичатъ, говорятъ отвътре и отблизо. Божественото не е въ ума, но нѣкъде подъ лъжичката. То се проявява по различни начини. Единъ день наблюдавахъ, какъ една котка си играеше съ мишка. Хванала мишката, не иска изведнѣжъ да я изяде, играе си съ нея. Мисля си: Кой може да спаси мишката отъ устата на котката? Докато мислѣхъ по тоя въпросъ, котката се унесе и заспа. Въ това време мишката избѣга и се скри въ едно сандъче. Котката се събуди, помириса мишката и я извади отъ сандъчето. Тя си мисли: Нѣма да избѣгнешъ отъ мене. Поигра си съ мишката и пакъ се унесе. Мишката избѣга и отново се скри въ сандъчето. И тоя пѣтъ котката я хвана. После пакъ се унесе, но третиятъ пѣтъ мишката се скри между купчина камъни, и котката не я намѣри. Значи, има кой да помага. Въ тоя случай, камънитѣ представятъ доброто въ човѣка, което помага. Сандѣкътъ не може да помага. Влѣземъ ли въ нѣкой сандѣкъ, котката ще ни намѣри тамъ и ще ни изяде. Да влѣземъ между камънитѣ, въ доброто, което ще ни изведе на сигуренъ пѣтъ.

И тъй, това, което може да ни помогне въ сегашнитъ времеча, е Божията Любовь. Тръбва да чувствуваме, дали Божията Любовь се проявява, или не. Тръбва да знаемъ, Божията воля ли изпълняваме, или нашата. Казваме: Да бжде Божията воля, но ни е страхъ. — Може да умра. — Да бжде Божията воля! — Да не се простудя. — Да бжде Божията воля! Като се кжпешъ, ще съблѣчешъ дрехитъ си, и голъ ще влѣзешъ въ банята. Като се окжпешъ и изчистишъ добре, ще облѣчешъ чиститъ си дрехи и така ще излѣзешъ вънъ. Не се страхувайте да съблѣчете старитъ си мисли и желаня. Ще ги съблѣчете, ще се окжпете и ще се облѣчете въ нови, чисти мисли и желаня. — Какво ще остане отъ насъ? — Оставете тоя въпросъ настрана. Съблѣчете старото, окжпете се и облѣчете нови дрехи. — Ще ни взематъ дрехитъ. — И това става. Нѣкой отиде на баня да се окжпе, съблѣче дрехитъ си, но излиза голъ — задигнали дрехитъ му, нѣма какво да облѣче.

Сега всички хора се страхуватъ отъ бомбитъ. Не може безъ страхъ, но страхътъ трѣбва да остане отвънъ, а любовта отвътре. И вие, които живѣте на Изгрѣва, сжщо се страхувате. Всички искатъ да бждатъ близо до мене. Дървото, за да израсте, да цѣвние и да завърже плодъ, трѣбва да бжде далечъ отъ слънцето. То е на разстояние 150 милиона километра отъ слънцето. Важно е дървото да бжде въ таково положение къмъ слънцето, че

правилно да възирмема свѣтлината. Важно е, какво положение има човѣкъ къмъ Божията Любовь. Ако застанешъ хоризонтално къмъ любовта, ти си на северния полюсъ; ако застанешъ наклонено къмъ любовта, ти си на умѣрения поясъ; ако застанешъ перпендикулярно къмъ любовта, ти си на екуатора, въ горещия поясъ.

Далечъ ще бждете отъ слънцето, но важно е да имате плодъ. Христосъ казва: „Ако ме любите, ще опазите моята заповѣдь“. Това значи, да възлюбите Бога съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Това значи, да възлюбите ближния си като себе си. „Ако думитѣ ми пребждватъ въ васъ, и вие пребждвате въ мене, азъ и Отецъ ми ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и азъ ще ви се изяви“. Това е новата — най-великата наука. Това е новото небе и новата земя. — Тръбва да се живѣе! — Вие още не сте живѣли. Казано е въ Писанието: „Радвай се на Неговата обетована земя“. Земята отсега нататкъ ще се разкрие, както се разкрива приятельтъ ви, когато ви покани въ своя домъ. Той ви гощава, разговаря се съ васъ приятелски, запитва ви за жена ви, за децата ви, и най-после ще си кажете „довиждане“. Сегашнитѣ хора живѣятъ все въ „довиждане“.

Богъ казва: „Ще създамъ ново небе и нова земя“. Да създаде Богъ ново небе и нова земя, това значи, да тури новъ редъ и по-

рядъкъ въ свѣта. Новото изисква да не се мисли за старото. Старитѣ да се подмладятъ, а младитѣ да не остаряватъ. Млади и стари трѣбва да уповаватъ на Господа и да Му служатъ.

Сега ще прочета отъ 6—10 ст. отъ 42 гл. на Исаия.

Желая ви да се освободите отъ товара си, да не носите повече отъ десетъ килограма на гърба. Силнитѣ да носятъ най-много по десетъ килограма, слабитѣ — по единъ килограмъ, а сръднитѣ — отъ единъ до десетъ килограма.

Да прославимъ името Божие въ себе си.

Да търсимъ първо Царството Божие и Неговата правда. Тя носи великитѣ блага на живота.

Да изпълнимъ Божията воля.

Днесъ, въ свѣта се вдига голѣмъ шумъ. Това да не ви смущава. Шумътъ е мжтна вода, която трѣбва да се избистри. Мжтната вода не може да оправи свѣта. Топещиятъ се ледъ не може да оправи свѣта. Когато мжтната вода се избистри, свѣтътъ ще се оправи. Когато ледътъ се стопи, и водата се пречисти, свѣтътъ ще се оправи. Зима е сега, земята е замръзнала. Може ли да израсте отъ нея нѣщо? Когато зимата мине, цвѣтията и тревитѣ ще израстатъ. Сегашната зима трѣбва да мине, да дойдатъ пролѣтъта и лѣтото. Като дойде лѣтото, ще работишъ. Ако не работишъ, погрѣшката е въ тебе. Лѣтото ще мине, безъ да

го използувашъ. Ако презъ зимата не можешъ да работишъ, погрѣшката е въ зимата, а не въ тебе. Не се занимавайте съ погрѣшките на зимата, но изправяйте своитѣ погрѣшки. Какъ ще ги изправите? Като работите презъ лѣтото.

Иде вече пролѣтъта. Започнете новата работа, която подразбира служене на Бога. За всѣкиго има възможность да служи на Бога. — Какъ ще служимъ на Бога? — Като туримъ духа си на работа. — Какво представямъ азъ, единъ човѣкъ въ свѣта? Да задавашъ такъвъ въпросъ, това е все едно, малкиятъ прѣстъ на ржката да каже, че нищо не върши, и никой не мисли за него. Това е все едно, косъмътъ отъ главата да каже, че и той нищо не върши, и никой не мисли за него. Това е неразбиране на нѣщата. Косъмътъ, малкиятъ прѣстъ сж части отъ тѣлото. Въ Божествения свѣтъ единъ косъмъ е толкова важенъ, колкото цѣлото тѣло. И прѣстътъ е толкова важенъ, колкото цѣлото тѣло. Въ човѣшкия свѣтъ и хиляда косми нищо не струватъ.

*

9. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 12 декемврий, 5 ч. с. 1945 г. София. — Изгрѣвъ.

Блажени ницитѣ

Казва се, че повтарянето е майка на знанието. Повтарянето е работа. Всѣка сутринь човѣкъ трѣбва да яде. Значи, едно и сѣщо нѣщо се повтаря много пжти. Привидно процесътъ на храненето е еднообразенъ, но въ самата храна има голѣмо разнообразие.

Ще прочета пета глава отъ Евангелието на Матей. Често съмъ ви давалъ закуска отъ тая глава.

„И като видѣ многото народъ, възлѣзе на гората; и щомъ седна, пристъпиха при Него ученицитѣ Му.“ (— 1 ст.).

„И отвори устата си, та ги поучаваше, и говорѣше“. (— 2 ст.). Тия хора сж само слушали, нищо не сж разбирали.

„Блажени ницитѣ духомъ, защото е тѣхно Царството небесно.“ (— 3 ст.). Кои сж нищи духомъ? Може ли да яде човѣкъ, на когото зжбитѣ сж развалени и стомахътъ разстроенъ? Блаженъ е оня, на когото стомахътъ е здравъ. За него е яденето. Той сѣда и започва сладко да яде. Подъ „нищи духомъ“ нѣкой разбира слабъ, боленъ, беденъ човѣкъ. Не е така. Небето не се нуждае отъ болни, слаби и бедни хора. Ще кажете, че нищи духомъ е кроткиятъ и смирениятъ, ко силенъ човѣкъ. Какво пред-

ставя силата, малцина знаятъ. Едно време старитѣ турци отивали на ловъ съ своитѣ хрътки, особена порода кучета. Когато хрътката успѣвала да догони заека, ловецѣтъ ѝ казвалъ: Хайде, чоджумъ, ха напредъ! — давалъ ѝ различни гальовни имена. Щомъ заекѣтъ поемалъ върха, а хрътката оставала назадъ, той ѝ казвалъ: „Ха домусъ, ха гяуръ!“ — наричалъ я съ лоши имена. Заекѣтъ и хрътката се напредварватъ, но и ловецѣтъ взима участие въ това надпрепускане. Ако загуби премията, господарѣтъ ѝ ще я кръсти съ най-лоши имена. И вие, като дойде хрътката ви при неблагоприятни условия, кръщавате я съ най-лоши имена. Нѣма човѣкъ, който да не е казалъ нѣщо лошо на хрътката. „Блажени ницитѣ духомъ“, т. е. блажени ония, които сж работили дълго време и сж огладнѣли. Като се върнатъ вкѣщи, сѣдатъ предъ хубавото ядене. Блажени сж, защото за тѣхъ е яденето. Щомъ има хубаво ядене, Царството Божие е дошло за тѣхъ. По-неже сж работили, даватъ имъ се добри условия.

Четете често петата глава отъ Матей, докато я разберете. Тогава ще бъдете щастливи. Нещастieto на хората се дължи на това, че не сж разбрали тая глава. Нѣкой казва: Като отида на оня свѣтъ, тамъ ще се уча. Нѣма защо да чакашъ това време, да умрешъ, че тогава да учишъ. Това е заблуждение. — Азъ умирамъ за тебе. — Нѣма защо да умирашъ, да плачешъ за мене, да ме погребвашъ — ще живѣешъ за мене. Знаешъ ли, колко

струва едно умирање и едно погребвање? Нѣкога хиляди, а нѣкога милиони лева. Всички искатъ най-лесното — да умратъ. После оттукъ ще имъ правятъ поменъ. Тежко ти, да чакашъ оттукъ да ти изпратятъ четири—петъ илти презъ годината по единъ колетъ. Ще чакашъ да дойде задушница, да се събератъ душитѣ на едно мѣсто и да раздаватъ за тѣхъ. За просвѣтениа човѣкъ идеята за раздаване за душитѣ е заблуда. Когато нѣкој замине за другия свѣтъ, прѣво го турятъ на работа, а после му даватъ да яде. Ако нѣкој ялъ и пелъ на земята, безъ да е работилъ, въ другия свѣтъ го турятъ на работа. Працатъ го да сади плодни дрѣвчета. Ако каже, че му е дотегнала тази работа, питатъ го: Какъ не ти дотегна на земята да ядешъ и да пиешъ? Тамъ пи винце, ракия, но тукъ нѣма таква нѣща. Тукъ има грозде, което никога не ферментира. Тукъ има и вино, но сладко — никога не опива. Тукъ всички живѣятъ по закона на любовта, но такава любовь, отъ която никой не плаче.

Често се говори, че нѣкој умрѣлъ отъ любовь. Какъ е възможно да умрешъ отъ любовь? Мома обича момѣкъ и плаче, че той не я обича. Какъ е възможно да обичашъ и да не те обичатъ? Ако обичашъ и не те обичатъ, има причини за това. — Коя е причината? — Сждтъ, въ който сипватъ маслото, е пробитъ. Ти носишъ празенъ сждъ. Хората те обичатъ. Който те срещне, сипва масло въ сжда ти. Радвашъ се на маслото, но следъ известно

време то изтича, и сждътъ ти пакъ остава празецъ. — Защо? — Пробитъ е нѣкжде, дупка има. Маслото е любовта, която хората влагатъ въ тебе. Преди нѣколко деня отидохме на екскурзия. Носѣхме чайникъ да сваримъ вода. Напълнихме чайника, турихме го на огъня, но виждаме, че водата взе да изтича. Чучурката на чайника се разлепила, и водата изтичаше. Не можахме да сваримъ вода. Чучурката може да се залепи, но ще минатъ нѣколко деня. Какво да се прави сега? Една сестра взе малко хлѣбъ, запуши дупката на чайника, и водата заврѣ.

Човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ. Нѣкой ти се усмихва, не си доволенъ. Иска да ти каже нѣколко думи, пакъ не си доволенъ. Казвашъ, че не знае, какъ да ги каже. Така може, така казва. Недоволството показва, че хората сж болни. Това е болезнено състояние. Университетъ си свършилъ, пакъ си доволенъ. Искашъ да ездисъ, купувашъ си конь, пакъ си доволенъ. Казвашъ: Моятъ конь не е хубавъ. Преди всичко, коньтъ не е твой. Богъ създаде коня. Ти само го ездисъ, но той не е твой. Коньтъ е на кобилата. Точни трѣбва да бждемъ въ думитъ си.

„Блажени нищитъ духомъ“. Снаха пере дрехитъ на свекърва си и, понеже не я обича, изкарва яда си на тѣхъ. Пере ризата ѝ, мачка я и казва: Изедница! Свекървата облича ризата и възприема лошитъ чувства, които снахата е внесла въ нея. Така отношенията не се

подобряватъ. Единъ день иде при мене тая млада жена и се оплаква отъ свекърва си. Казахъ ѝ: Ще ти дамъ единъ съветъ. Ако го приложишъ, ще имашъ резултатъ. Тя пожела да чуе съвета ми. Казахъ ѝ, когато пере дрехитъ на свекърва си, да мисли добре за нея, да отправя къмъ нея хубави чувства и разположение. Тя се усмихна и реши да направи опитъ. Следъ нѣколко месеца тя дойде пакъ при мене, доволна, че съветътъ далъ добъръ резултатъ — отношенията съ свекървата се подобрили. Лесно се развалятъ отношенията между хората, но и лесно се подобряватъ.

Иде приятельтъ ти при тебе, и ти му давашъ единъ плодъ. Ржцетъ ти сж нечисти, оцапани отъ нѣщо. Приятельтъ ти взима плода, помирясва го и остава недоволенъ. Казвашъ: Колко е неблагодаренъ! Вината не е въ приятеля ти, но въ твоята неразумностъ. Защо не изми ржцетъ си, и тогава да подадешъ плода? Лошото е вънъ отъ тебе, по ти трѣбваше да бждешъ внимателенъ, да измиешъ ржцетъ си. Когато давашъ плодъ на нѣкого, изми ржцетъ си добре, съ топла вода и сапунъ, и тогава го подай. Ако пишешъ писмо на нѣкого, напиши нѣщо хубаво. Отъ какво страдатъ сегашнитъ хора? Отъ недобре написани любовни писма. Нѣкой вземе писмовника, препише едно любовно писмо и самъ се възхищава отъ него. Оженикъ се за една млада мома, която нищо не знае. Ти трѣбва да я учишъ, да ѝ предадешъ пър-

вия урокъ, да се научи да яде правилно. Азъ съмъ учителъ. Първо, ще наблюдавамъ ученицитѣ си, какъ се хранятъ, какъ отварятъ и затварятъ устата си, какъ дъвчатъ, какъ държатъ главата си. Това е важно. Човѣкъ не е пратенъ на земята да се жени, да става господарь, да управлява свѣта. Човѣкъ не е пратенъ на земята да го товарятъ като конь, да го дѣлатъ като дърво, да го чукатъ като камѣкъ. Нѣкой извърши престѣпление, а другъ обвиняватъ и го турятъ въ затворъ, дето го биятъ по нѣколко пѣти на день. После се извиняватъ, че направили погрѣшка.

Едно се иска отъ човѣка: да опредѣли отношенията си къмъ Бога. Нѣкой очаква да отиде при Господа и да опредѣли отношенията си къмъ Него. Той ще отиде при Господа, но важно е, какъ ще го посрещнатъ. Ако Богъ се яви при него като мирови сѣдия, лесно ще мине. Ако го посрещне като сѣдия отъ окръжния сѣдъ, отъ апелативния или отъ касационния сѣдъ, може да заведе противъ него углавно дѣло. Какво ще прави, ако веднага го осѣдятъ? Ще каже: Сѣдба е това! Какво означава думата „сѣдба“? — Да се даде на всѣкиго това, което му трѣбва. Който нѣма цигулка, цигулка му се дава; който си нѣма жена, жена му даватъ; който нѣма дечица, дечица му даватъ; който нѣма обувки и шапка, това му се дава; който нѣма дрехи, дрехи му даватъ; който не е ездилъ на конь, конь му се дава; който не се е возилъ на файтонъ,

на файтонъ се качва; който не е билъ министъръ, ще стане. Кой каквото пожелае, ще му дадатъ, да бжде доволенъ. Това е сждба, а не да затворишъ човѣка, да го осждишъ на доживотенъ затворъ или на смъртъ. Това не е разрешаване на въпроситѣ. Понеже хората не сждятъ правилно, Богъ ще ги сжди и ще разреши всички въпроси. Хората ще бждатъ доволни отъ Неговата сждба.

Казвате: Да се оправятъ работитѣ ни! Вашитѣ работи нѣма да се оправятъ, докато цѣлиятъ свѣтъ не се оправи. Кажи: „Да бжде волята Ти, както на небето, така и на земята. Да се прослави името Ти, както на небето, така и на земята. Да дойде Царството Ти, както на небето, така и на земята“. Подъ „небето“ разбирамъ вашия умъ. Всѣки човѣкъ, който мисли, е горе на небето. Всѣки човѣкъ, който не мисли, е долу на земята. Ти мислишъ, че ако отидешъ горе, ще умрешъ. — Какво означава умирането? — Събличане на старата дреха. Следователно, не можешъ да мислишъ, т. е. да влѣзешъ въ умствения свѣтъ, ако не съблѣчешъ дрехата си, направена отъ гжста материя. Въ умствения свѣтъ се криятъ възвишенитѣ и свѣтли мисли, които можешъ да възприемешъ чрезъ ума си.

На физичния свѣтъ, дето се хранятъ много хора, не може да има хармония. Готвишъ за 15—20 души въ една тенджера. На първитѣ сипвашъ отгоре, съ повече масло, а на последнатѣ — отъ дъното — постно. Постното ядене

не е много вкусно. Въ Божествения свѣтъ за всѣки човѣкъ се готви въ специална тенджерка. Всѣки плодъ е отдѣлна тенджерка. Дадешъ на нѣкого една ябълка, или круша, давашъ му я заедно съ тенджерата, дето се е готвила. Хората се чудятъ, добре готвятъ, а, въпрѣки това, страдатъ. Погрѣшката е въ това, че готвятъ за много души. Ще готвишъ само за одного и въ отдѣлна тенджерка. Ако съмъ на ваше мѣсто и огада на гости при една мома, която не е опредѣлила тенджерка за мене, втори пътъ не стѣпвамъ въ дома ѝ. Видя ли, че е приготвила тенджерка специално за мене, казвамъ: Добъръ гостилничаръ е гая мома. Това изисква реалниятъ животъ.

И тъй, за моитѣ очи е пуждна специална свѣтлина. Не мога да се ползувамъ отъ свѣтлина, която е мнчевала отъ едни очи въ други. Азъ ще възприсча оная свѣтлина, която ще направо отъ слънцето. Хубаво е това, което излиза направо отъ Бога и влиза въ нашето сърдце, въ нашата душа и въ нашия духъ. Да говоришъ за нѣщо, което не си опиталъ, значи, да говоришъ за музиката, безъ да я познавашъ и разбирашъ. Че е само да говоришъ за яденето, но да знаешъ да готвишъ — ще готвишъ само за единъ човѣкъ. Не е достатъчно да отидешъ при кръщата, но да знаешъ, какъ да си направишъ изборъ. Не е само да имашъ високо мнение за себе си, но да отговаряшъ на това мнение. Когато си горе, имашъ високо мнение за себе си, но каквѣ

ще правишъ, като слѣзешъ долу? Какво направи Христосъ, като се видѣ въ рабски образъ? — Смири се. Като Синъ Божи, трѣбваше да Го посрещнатъ навсѣкжде като царь, но условията на земята изискваха смирение. Като слѣзе на земята, Той получи най-голѣми укори. Казвате: Да бждемъ като Христа. Това е неразбиране на въпроса. Въ едно отношение, азъ не искамъ да бжда като Христа, да страдамъ на кръста като Него. — Защо?—Единъ пострада за всички, нѣма защо хиляди хора да страдатъ като Христа. Когато богатиятъ даде достатъчно храна и сръдства за всички, нѣма защо ти, бедниятъ, да искашъ да раздавашъ като него. Не разваляй неговата работа. Той е далъ най-хубавия хлѣбъ. Ще дойде нѣкой да раздава като Христа. Не разваляй работата на Христа. По-добре научи хората да ядатъ хлѣба, който Христосъ е далъ, а не да раздавашъ като Него. Яжъ живия хлѣбъ, даденъ отъ Христа. Съвременнитъ хора страдатъ отъ човѣшкия хлѣбъ.

Преди години дойде при мене една мома да се оплаква, че не ѝ върви въ живота. Искала да стане учителка, не могла; искала да вземе друга служба, пакъ не могла. Пита ме, не може ли да намѣри нѣкой, да се ожени. Казвамъ ѝ: Ти си родена за пѣвица. Не ти върви въ живота, защото взимашъ чужда длъжностъ, а не своята, за която си опредѣлена. Ти не можешъ да готвишъ, значи, не си годна за женене. Ще станешъ пѣвица и, като свършишъ

тая работа, тогава ще замислишъ друга. Първо ще ънешъ предъ малко хора, нѣма да излязашъ на голѣма сцена. — Истина ли е това, което ми говорихъ? — Истината говоря. Чудни сж хората. Като не имъ върви въ живота, мислятъ, че окржавищитѣ сж лоши. Казватъ за нѣкого, че е лошъ човѣкъ. Ако си на негово мѣсто, и ти ще бждешъ лошъ.

Въ едно земеделско училище имало единъ бикъ, който билъ кроткъ по характеръ. Единъ день бикътъ се разлудѣлъ, започналъ да прави пакости. Като не могли да се справятъ съ него, решили да го убиятъ. Единъ отъ слугитѣ могълъ да се разговаря съ животинитѣ, разбирая езика имъ. Той казалъ: Не бързайте, не убивайте бика. Приближилъ се до него и започнали да се разговарятъ. Бикътъ му казалъ: Моля ти се, помогни ми! Въ задния ми кракъ е влѣзълъ голѣмъ трѣнъ, който ме прави да лудѣя. Извади трѣна и азъ ще се успокоя. Слугата се навелъ, извадилъ трѣна отъ крака на бика, намазалъ болното мѣсто съ дървено масло и го превързалъ. Следъ единъ часъ бикътъ билъ съвършено тихъ и спокоенъ.

Нѣкога ще ви говоря за любовта, която се присажда. Не е лошо да присаждашъ любовта, но майсторъ трѣбва да бждешъ. Срѣщамъ една мома дивачка, виждамъ, че трѣбва да се присади съ калема на любовта, да се облагороди. Единъ туря присадката — не се хваща; втори туря присадката — не се хваща; трети туря присадката, пакъ не се хваща. Най-

после цѣлото дърво изсѣхва. Когато присаждашъ човѣка, трѣбва да си майсторъ. На сто присаждания едно да не се хване, а 99 да се хванатъ, разбирамъ; обаче, 99 да не се хванатъ, а едно да се хване, това не разбирамъ.

Съ каква мѣрка трѣбва да ви мѣри Господъ сега? Съ каква мѣрка мѣрятъ добритѣ хора? Съ каква мѣрка мѣрятъ лошитѣ хора? Мѣрката за добритѣ хора се различава отъ тая за лошитѣ. Съ каква мѣрка мѣрятъ ония, които иматъ добъръ езикъ? Учителъ и ученикъ се разговарятъ. Учителътъ е благороденъ, разуменъ човѣкъ. Изведиждъ той удря една плесница на ученика. — Защо? — Защото ученикътъ казва на учителя си: Ти си простакъ, не знаешъ, какъ да постъпвашъ. Така не се говори. И вие получавате такива удари; неочаквано нѣкой ви удари една плесница. — Защо? — Цѣлъ день мѣрморишъ въ себе си, недоволенъ си. Така ти замушавашъ невидимия свѣтъ. Никакво мѣрморене! Ако сте въ гората, имате право да мѣрморите. Изваждате ножа отъ джоба си, рѣжете бѣзъ; тукъ клѣцнете, тамъ клѣцнете, свободни сте — никой не ви сжди. Влѣзете ли съ ножа вкѣщи и започнете да мушкате тоя-оня, веднага ще ви накажатъ. Че си сѣкълъ бѣзъ, никой не те държи отговоренъ, но позволишъ ли си да мушкашъ хората съ ножъ, веднага ще те сждятъ. Започнешъ ли да критикувашъ тоя-оня, ти мушкашъ съ ножа си. Като говоришъ лошо за другитѣ, все едно, че за себе си говоришъ; като говоришъ добро за дру-

гитѣ, все едно, че за себе си говоришъ. Хората се плашатъ едни други, казватъ: Ако говоришъ лошо за мене, ще те накажатъ; ако говоришъ добре, ще те възнаградятъ. Правете всичко не по законъ, отъ страхъ, но по свобода. Прави добро за самото добро. Понѣкога и злото е на мѣсто. На десетъ добрини едно зло е на мѣсто, и на десетъ злини едно добро е на мѣсто.

Сега, да дойдемъ до положителната страна на живота. Всички искате да живѣете добре, да имате Божието благословение. И това е възможно. — Кога? — Когато изпълните своето предназначение. Ти си създаденъ за пѣвецъ, а не искашъ да пѣешъ. Какъ ще угодишъ на Бога? Ти си създаденъ да свиришъ, да шиешъ дрехи или обувки, но не искашъ да изпълнишъ тая работа. Наистина, не е лесно да правишъ обувки, но ако работишъ съ любовъ, като ушиешъ обувки на нѣкой човѣкъ, ще го улеснишъ, работитѣ му ще трѣгнатъ напредъ. Ако не работишъ съ любовъ и ушиешъ обувки на нѣкого, ще му причинишъ страдания. Ти не си добъръ майсторъ, не си истински обуцаръ.

Казвашъ: Не ме приематъ хората. — Защо не те приематъ? — Защото не знаешъ, какъ да постѣпвашъ. Ако знаешъ, какъ да се отнасяшъ съ хората, навсѣкжде ще те приематъ. Срѣщашъ единъ човѣкъ, иска вода, гърлото му е засъхнало отъ жажда. Бжди уменъ, веднага вземи една чаша чиста, прѣсна вода и

му дай, да утоли жаждата си. Дай на жадния отъ най-чистата вода. Кажи на скръбния най-ободрителната дума. Това значи, да носишъ Божието благословение. Така постъпва Богъ. Той дава на всѣка душа отъ най-хубавото, което носи въ себе си. Ако искашъ да бждешъ подобенъ на Бога, давай на близкитъ си отъ най-хубавото, което носишъ въ себе си. — Не мога да давамъ отъ най-хубавото. — Щомъ не можешъ, ти не вървишъ по Божия пътъ. Турете настрана глагола „не мога“.

Единъ денъ отивахме на Витоша. Едва тръгнахме, започна да роси, капнаха нѣколко капки. Като изгрѣ слънцето, яви се хубава, голѣма джга. Какво показва джгата? Тя определя отношението на човѣка като личностъ къмъ другитъ хора. Тя определя, колко богатъ, уменъ и духовенъ трѣбва да бжде човѣкъ. Когато човѣкъ е вътрешно богатъ, уменъ и духовенъ, явява се джгата, като доказателство на това, че нѣма да стане потоиъ. Потопътъ стана, когато хората се отклониха отъ правия пътъ. Той тури край на старата култура. Тя мина презъ вода, а сегашната култура минава презъ огънь. И това не е идеалното. Най-после ще дойде културата на изгрѣващето слънце, което ще дава на хората най-красивото, най-хубавото, отъ което тѣ иматъ нужда. Свѣтътъ не трѣбва да се потопи, но да мине презъ огънь и да се пречисти. Има нѣща, които трѣбва да се изгорятъ; има нѣща, които не трѣбва да минатъ нито презъ вода, нито

презъ огънь. Когато плодътъ зрѣе, нито презъ вода се прекарва, нито презъ огънь.

Какъ постъпватъ сегашнитъ хора? Нѣкой те обиди. Ти искашъ да се махне — това е пжтьтъ на потопа. — Да се накаже, да изчезне — това е пжтьтъ на огъня. Не трѣбва да искашъ нито потопъ, нито огънь. Навсѣкжде имаме огънь — сегашната война постоянно създава огънь. Вземешъ пушката въ ржка, жегнешъ нѣкого — ето огънь. Достатъчно картечници има човѣкъ въ себе си — въ своя умъ, въ своето сърдце и въ своята воля. Сега воюватъ съ модерна артилерия, съ модерни самолети, отъ които пуцатъ тежки бомби. Страшни сж бомбитъ, които излизатъ отъ човѣшката уста. Единъ благороденъ господинъ ми се оплака, че се пропилъ. — Защо се пропилъ? — Отъ една тежка дума, която жена му казала. Той искаше да ми каже думата, но азъ го спрѣхъ. Каже ли ми тая дума, ще се оцапамъ, не искамъ да се калямъ и после да се чистя. Ако самъ попадна на тая дума, по-малко ще се окалямъ. Казвамъ му: Ще ти дамъ единъ съветъ, да се справишъ съ тежката дума. Ще напишешъ на жена си едно любовно писмо, съ което ще ѝ благодаришъ за думата, която ти причинила най-голъмата скръбъ, но и най-голъмата радостъ. Считай, че тая дума ти е казана отъ Господа. Той ти казва, че си даровитъ човѣкъ, но трѣбва да работишъ, да се усъвършенствувашъ. Ти си изпратенъ при своята жена, като при професоръ, да тѣ учи

Богъ те пита: Харесвашъ ли тоя професоръ? Ако го харесвашъ, постъпвай като него. Човѣкъ е неблагодаренъ. Той е получилъ толкова благословения отъ Господа и пакъ е недоволенъ. Цѣлъ денъ роптае, че умътъ му не е такъвъ, какъвто трѣбва; сърдцето му не е таково, каквото трѣбва; волята му не е такава, каквато трѣбва; кжща нѣмалъ, пари нѣмалъ — отъ всичко е недоволенъ.

Настигамъ единъ денъ трима млади, една мома и два момъка — и двамата я обичатъ. Единиятъ кара велосипедъ, бавно върви — разговарятъ се тримата. По едно време момата взе да се оплаква, че се уморила, краката я заболѣли. Момъкътъ, който караше велосипеда, предложи на момата да седне предъ седалището; следъ това и той се качи и тръгнаха. И двамата бѣха на опасно мѣсто, можаха главитѣ си да счупятъ, но тѣ не мислѣха за опасността. Другиятъ момъкъ съжаляваше, че нѣма велосипедъ, и той да повози момата. Така се стекли обстоятелствата. Ходи ги на екскурзия и се уморили. И двамъ та момъци сж внимателни единъ къмъ другъ. Важно е въ всичко да виждате доброто. Всѣко добро, което иде чрезъ хората, е изразъ на Божието благословение. Като не виждате това, тѣкувате пѣщата криво и сами си създавате страдания. Христосъ казва: „Ако обичате ония, които ви сбичатъ, какво повече правите отъ фарисеитѣ?“ Коя крава не обича теленцето си? Ние трѣбва да се отличаваме съ своята любовъ.

Какво правимъ, като отиваме на планината? Първата ни работа е да се преоблѣчемъ, понеже сме изпотени. Като хвѣрлямъ потната риза, тя веднага замръзва. Слънцето грѣе, но е студено. Питатъ ме, защо ходя често на Витоша. Ходя да се изпотявамъ, да изхвѣрлямъ нечистата потъ, за да държа отворени седемтѣ милиона пори въ организъма си. Чрезъ тѣхъ приемаме Божието благословение. Затворятъ ли се тия седемъ милиона прозорци, нищо не може да приемемъ. Нѣкои казватъ, да вземемъ автомобилъ, но азъ разчитамъ само на моя мотоциклетъ, съ две колела. Той ми е даденъ отъ Бога и съ него си служа. Ако има автомобилъ, това е случайно нѣщо. Всѣки си има по единъ мотоциклетъ само за себе си. Никаква мома не може да качи на него. Да разчиташъ на случайни нѣща, това е човѣшка работа. Ще разчиташъ на Божественото. Да давашъ отъ богатата си само на одного, това е човѣшка работа. Въ свѣта има два милиарда хора. Къмъ всички трѣбва да бжда еднакъвъ. Каквото отношение имамъ къмъ себе си, такава отношение трѣбва да имамъ къмъ всички. Подъ „себе си“ разбирамъ Бога, Който живѣе въ мене. Най-голъмото благо, което имамъ, се дължи на Него. Съ всички искамъ да постъпвамъ така, както Богъ постъпва. Какъвто е Богъ въ мене, такъвъ е и въ другитѣ хора. Той е навсѣкжде единъ и сщъ. Навсѣкжде виждамъ Божието съвършенство. Отношението на човѣшката душа къмъ Бога

се опрегъля по вътрешенъ път. Никой не може да научи това отвънъ. Ако рече нѣкой да те учи, какъ да любишъ, нищо нѣма да научишъ. Любовта сама учи хората. Казано е въ Писанието: „Духътъ ще ни научи на всичко“. Това, което научишъ отъ Бога, е най-великата наука, най-великото знание. Това, което научишъ отъ любовта, то остава за цѣлата вѣчност. То никога не се разваля, не се губи. Единственото нѣщо, което не се разваля, е това, което излиза отъ Бога. Той е изворъ, Който никога не се размътва. По брѣговетъ на тоя изворъ нѣма никаква калъ, никакви утайки, никакви нечистотии. Дъното на тоя изворъ не се вижда. То е дълбоко и покрито съ чистъ, кристаленъ пѣсъкъ. Водата му е чиста и освежителна. Който пие отъ тая вода, той придобива животъ въ себе си.

Исправяйте отношенията си къмъ Бога, безъ да се самоосждаде. Радвайте се на оная благостъ и доброта, които Богъ проявява чрезъ хората. Радвайте се на всѣки човѣкъ, като на запалена свѣщъ — проява на слънцето. Колкото по-силенъ е токътъ на инсталацията, толкова по-силно свѣти свѣщта. Пазете инсталацията си, никой да не се докосне до нея. Никой нѣма право да буга Божествената инсталация. Опасно е, ако се развали тая инсталация. Дойдемъ ли до човѣшкото сърдце, само Богъ може да го поправя. Вложй сърдцето си въ рждетъ на Бога и не се страхувай. Оставишъ ли сърдцето си въ рждетъ на

човѣка, знай, че той не може да го поправи. Сърдцето, умътъ, душата и духътъ сж прерогативи на Бога. Само Той има право да се докосва до тѣхъ. Всѣко живо същество се нуждае отъ Бога. Отдалечишъ ли се отъ Бога, ще замръзнешъ; приближишъ ли се при Него, ще се стоплишъ. Докато обичашъ Бога, ще жиѣнешъ въ изобилие; щомъ престанешъ да Го обичашъ, изобилието се прекратява.

Въ една мѣстность имало двама градинари. Плодоветъ на единия градинарь били доброкачествени, а на другия — лоши. Единъ човѣкъ се разсърдилъ на добрия градинарь и казалъ: Не искамъ да ямъ отъ твоитѣ плодове. — Щомъ не искашъ отъ добритѣ плодове, ще ядешъ отъ лошитѣ. Никой не може да се сравни съ добрия градинарь. Никъ и не може да даде това, което Богъ дава. Никой не може да направи това, което Богъ прави. Павелъ казва: „Нито на ума, нито на сърдцето на човѣка е дохождало това, което Богъ е приготвилъ за ония, които Го любятъ.“

Да дойдемъ до положителното учение. Да изучаваме свѣтлината въ нашия умъ, топлината въ нашето сърдце, силата въ нашата душа и добродетелитѣ, скрити въ нашия духъ. Да изучаваме и методитѣ за прилагане на свѣтлината, топлината, силата и добродетелитѣ. Прилагайте добродетелитѣ въ живота си. Ценете малкитѣ нѣща и радвайте се на тѣхъ. Видишъ една малка пеперуда, обърни се къмъ Господа съ думитѣ: Господи, благослови я! Видишъ

едно дърво, помоли се и за него, Богъ да го благослови. Видишъ единъ изворъ, пожелай и той да се благослови. Срецинешъ едно малко дете, пожелай и то да се благослови. Най-после, помоли се, Богъ да благослови и тебе. Бжди доволенъ и благодаренъ за всичко, както пеперудката е доволна.

„Блажени ницитъ духомъ.“ Блажени нишитъ духомъ, които се учатъ отъ пеперудитъ. Блажени ницитъ духомъ, които се учатъ отъ изворитъ. Блажени ницитъ духомъ, които се учатъ отъ плоднитъ дървета. Блажени ницитъ духомъ, които се учатъ отъ скъпоценнитъ камъни. Блажени ницитъ духомъ, които се учатъ отъ златото. — Кое е главното свойство на златото? — Не се окислява. То е устойчиво. При това, за него е безразлично, въ кой джобъ ще влѣзе: въ джоба на бедния, или въ джоба на богатия; въ кесията на простия, или на учения. Златото се радва на онова, което съдържа въ себе си. И ние трѣбва да се радваме на богатъ, които сж вложени въ насъ, както и на богатъ, вложени въ нашитъ ближни. Вие още не сте съзнали, колко много блага ви е далъ Богъ. Затова, именно, хората лесно се заблуждаватъ.

Често ме питатъ, какъ трѣбва да се говори на хората. Ще говоришъ естествено. Ще имъ говоришъ, както свѣтлинаа имъ говори, както въздухътъ имъ говори, както водата имъ говори и както хлѣбътъ имъ говори. Нѣма, като не си доволенъ отъ обувкитъ си, събу-

вашъ ги и оставашъ по чорапи. Ако те питатъ, защо ходишъ по чорапи, не казвай, че обувките ти сж лоши, но кажи, че краката ти сж уморени, искашъ да си починатъ. Казвашъ, че не можешъ да ходишъ босъ. Не можешъ, защото имашъ обувки. Какво ще правишъ, ако нѣмашъ обувки? Ще ходишъ босъ. Единствениятъ добри обувки сж човѣшките крака — добродетелитѣ на човѣка; единствениятъ добри ржавици сж човѣшките рѣце — справедливостта на човѣка; единствениятъ хубавъ погледъ е погледътъ на свѣтлината, която излиза отъ човѣшките очи; единствената хубава речъ е топлината, която излиза отъ човѣшката уста; единствениятъ хармониченъ тонъ е тоя, който се възприема отъ човѣшкото ухо.

Като правѣхъ своитѣ научни изследвания изъ България, срещнахъ една стара, 85 годишна женя, която ми каза: Синко, моята работа е свършена вече. Едно време, като млада, друго бѣше. Рече тия думи и се усмихна. — Азъ зная изкуството да подмладявамъ. Мога да те подмладя, да станешъ 19 годишна мома. Какъ би постъпвала съ момцитѣ? Тя изведнѣжъ се изправи, погледна ме и каза: Може ли да бжде това? — Може. Казвамъ: Отсега нататкъ вие трѣбва да изправяте погрѣшките на своитѣ младини. Нито бабата се отнасяла добре съ младитѣ момци, нито тѣ се отнасяли добре съ нея. Какво представя любовта на младитѣ? Тѣхната любовъ е мъчение, не е истинска любовъ. Сега иде новиятъ

животъ. Сега иде оная любовъ, споредъ която е приятно да срещнешъ човѣка. — Защо? — Знаешъ, какъ да постѣпвашъ. Каквото правишъ, става съ разположение и любовъ, а не съ насилие.

Едно правило: Никога не стой задъ коня. Той нѣма довѣрие въ никого. Усѣти ли, че нѣкой стои задъ него, веднага започва да рита. Ако трѣбва да застанешъ задъ коня, запази известно разстояние, да не те докосне. Конятъ е щедъръ, но въ ритането. Не всѣки оценява тая щедрость. Въ едно богато семейство, което имало четири дѣщери, дохождалъ единъ младъ офицеръ. Тѣ го посрѣщали внимателно, гошавали го добре. При всѣко посещение, тѣ правѣли баници, да го задоволятъ. Той произхождалъ отъ добро, но крайне пестеливо семейство. Младиятъ момъкъ се оженилъ за една отъ дѣщеритѣ. Единъ день я срещнахъ и я попитахъ, доволна ли е отъ живота си. Тя веднага се оплака, че мжтатъ ѝ билъ много стиснатъ. Единъ подаръкъ, едно внимание не е показалъ къмъ нея досега. Каквото поискамъ, все отлага. Значи, не прилично на она момъкъ, когото гошавате щедро съ баници. Ти трѣбваше да знаешъ това още отначало. Той идѣше въ вашия домъ като на гостилица. Ако имаше приятелско отношение къмъ васъ, трѣбваше да донесе нѣщо отъ себе си. Брашното, маслото, сиренето трѣбваше да бждатъ отъ него, а трудятъ тѣ васъ. Ще кажете, че новото учение изисква

отъ човѣка щедростъ. И дветеѣ страни трѣбва да бждатъ щедри, а не само едната.

Живота, който сме развалили, сами трѣбва да го изправимъ. Всичко трѣбва да се изпере и очисти. Мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ ни трѣбва да се изчистятъ, да саживѣемъ, както Богъ изисква. Богъ казва едно, вие правите друго. Какъ ще се оправи свѣтътъ? Може ли обществената безопасностъ да оправи нѣщата? Тамъ могатъ да те простратъ на земята, да ти ударятъ 25 тояги, но пакъ нѣма да те оправятъ. Само любовта може да оправи човѣка. Тя внесе свѣтлина въ него; той вижда погрѣшкитѣ си и се изправя. Не е достатъчно само да бждешъ любезенъ и внимателенъ къмъ едного. Да бждешъ майка, това не значи, да бждешъ добра само къмъ своитѣ деца, но и къмъ другитѣ. Здравето на нейнитѣ деца е въ зависимостъ отъ разположението ѣ къмъ чуждитѣ деца.

Здравето на единъ домъ зависи отъ достъпа на чистия въздухъ въ него. Колкото по-големи сж прозорнитѣ и по-често се отварятъ, толкова по-здрави сж хората въ тоя домъ. Ако прозорцитѣ сж малки и не се отварятъ често, въздухътъ въ къщата е разваленъ, нечистъ, и хората боледуватъ. Всички искатъ да бждатъ здрави, да живѣятъ добре, но не могатъ да изпълнятъ желанието си. Нѣкога човѣкъ прави погрѣшки несъзнателно. Вижда, че нѣкой грѣши, и той му прави строга бележка. После съжалява, че е постѣпилъ стро-

го. Строгостта е методъ, но ако се употреби на мѣсто. Не се ли употреби на мѣсто, енергията се е изразходвала напразно. Методитѣ на природата сж крайно економични. Природата е щедра, тя дава изобилно, но не разточително. Срѣщашъ единъ човѣкъ, спирашъ го на пѣтя и му казвашъ грубо: Мини оттукъ, пѣтьтъ е каленъ, ще се окаляшъ. Понеже му казвашъ грубо, той не те слуша, върви въ пѣтя си. Защо не кажешъ на човѣка меко, внимателно? Грубиятъ тоиъ изразходва повече енергия. Кажѣ меко, спокойно на човѣка: Мини отдѣсно; пѣтьтъ, по който вървишъ, е каленъ. Всѣки човѣкъ има желание да помогне на ближния си, но не знае, какъ да направи това.

Когато слънцето грѣе, не стойте вкѣщи на затворено. Изложете гърба си на слъние, да използвате слънчевитѣ лѣчи. Когато плодетѣ узрѣять, не чакайте да ви донесатъ наготово; идете при дърветата, тамъ да ги видите, и сами да си откъснете. Не очаквайте други да ви готвятъ. Ако нѣма кой да ви готви, гответе си сами. Кой е по-добъръ готвачъ: жената, или мъжътъ? Днесъ жената готви, но е недоволна, дотегнало ѝ. Тя готви при трудни условия: масло нѣма, олио нѣма. Ако се памѣри отиѣкъде, трѣбва да се плати скѣпо, по 300—350 лв. килограма. Хубавитѣ работи струватъ скѣпо.

Професоръ по музика предалъ единъ урокъ на единъ американецъ, за което взелъ

голямо възнаграждение. Следъ това той запита ученика: Искашъ ли да взимащъ още уроци? — Достатъчно ми е единъ. Уроцитъ на виднитъ професори сж скъпи. И уроцитъ на доброто сж скъпи. Ако си способенъ, ще вземешъ само единъ урокъ и ще платишъ, колкото ти искатъ. Ако платишъ за два урока, това показва, че не си способенъ.

Питате: Какво е нужно на човѣка? — Само единъ урокъ отъ любовта. Вземете ли два урока, той ще фалира. Кой може да плаща на урокъ по десетъ хиляди долара? Скъпи сж уроцитъ на любовта! Тя внася свѣтлина въ човѣшкия умъ. Сегашнитъ хора живѣятъ въ тъмнина. Тѣ трѣбва да отворятъ прозорцигъ си и да се научатъ да гледатъ, да познаватъ нѣта, по който вървятъ.

Когато дойдохъ за пръвъ пѣтъ въ София, единъ приятелъ обеща да ме заведе на Черния връхъ. — Знаешъ ли нѣта за тамъ? — Зная го добре, ходилъ съмъ четири-петъ нѣти. Единъ денъ тръгнахме за Черния връхъ. Той върви напредъ, азъ следъ него. Вървѣхме три-четири часа изъ планината, но никакъвъ връхъ не се виждаше. Питамъ приятеля си: Защо не се вижда още върхътъ? — Ще се види скоро. Вървѣхме още малко, и той залочна да се оглежда. После каза: Объркалъ съмъ нѣта. Казвамъ му: Виждашъ ли тоя знакъ на небето? Той е надъ Черния връхъ, сочи къмъ северо-западъ. Приятельтъ ми видѣ знака, но не повѣрва, че по него можемъ да се ориентиреме.

Казахъ му да следваме тоя знакъ, и той се съгласи. Тръгнахме по тая посока и скоро видѣхме върха. Тогава той казва: Чудно, какъ се заблудихъ! Той се заблудилъ, но отгоре не се заблуждаватъ. И човѣкъ, когато трѣгва въ правия пѣтъ, къмъ Бога, може да обърка пѣтя и да се заблуди. — Какво трѣбва да прави? — Да погледне нагоре, да види знака на небето, който ще го ориентира. Погледни нагоре, ще видишъ знака, който сочи правия пѣтъ.

Единъ вашъ братъ трѣгва въ града да свърши нѣкаква работа. Поглеждамъ къмъ небето, виждамъ две успоредни линии, а между тѣхъ едно малко облаче. Казвамъ му: Ще имашъ едно малко препятствие въ работата си. — Не ми се върва. Какво отношение има облачето къмъ моята работа? — Ще видишъ, самъ ще се убедишъ. Той отиде въ града и вечерята се върна. Казва: Работата се свърши, но съ едно препятствие. Както каза, така стана. Разумниятъ свѣтъ показва на човѣка, какво ще му се случи. Ако е уменъ, ще се ползува отъ това, което му се дава.

Единъ день плътувахъ отъ Казанлъкъ за Карлово, дето искахъ да спра за нѣколко часа, да държа една сказка. Времето бѣше хубаво, небето ясно, нито едно облаче по него. По едно време на небето се яви единъ тъменъ черенъ облакъ. Въ същото време видѣхъ на небето две успоредни линии. Разбрахъ, че трѣбва да замина направо за София, да не се отбивамъ въ Карлово. Защо не трѣбваше да се

отбивамъ въ Карлово? Оказа се, сжицата вечеръ салонътъ въ Карлово билъ заетъ отъ военнитѣ, които презъ деня го поправяли. По невнимание на слугитѣ, както горѣла печката въ салона, паднали кюницитѣ, и часть отъ дюшето изгорѣло. Понеже не разполагахъ съ другъ день за сказката, върнахъ се направо въ София. Ще кажете, че не можахъ да държа сказката си. Какво отъ това? На много мѣста съмъ държалъ сказки, а въ Карлово не можахъ — нищо не загубихъ. Мислите ли, че ако държите една сказка, ще оправите обърканитѣ работи на хората?

Радвайте се на това, което Богъ ви дава. Радвайте се на доброто въ себе си. Служете на доброто, и не се смуцвайте отъ нищо. Все ще се случи поне единъ пътъ въ живота ви, военнитѣ да неематъ салона, въ който се държатъ сказки. Добре, че тѣ сж го наели, защото иматъ въ възможность да го поправятъ. Ако днесъ не можете да свършите една работа, ще я свършите на другия день. Радвайте се, че имате възможность да я свършите. Ако тоя животъ не можете да свършите работата си, другия животъ ще я свършите. Вториятъ день е покъсъ отъ първия — отъ човѣка зависи, какъ ще го използува.

Че то хората се дѣлятъ на стари и млади. Това е все едно, да отдѣлятъ дѣсната ръка отъ лѣвата и дѣсния кракъ отъ лѣвия. Дѣсниятъ кракъ и дѣсната ръка иматъ отношение къмъ ума, а лѣвиятъ кракъ и лѣвата ръка —

къмъ сърдцето. Какъ ще отдѣлишъ ума отъ сърдцето? Значи, дѣсниятъ и лѣвиятъ кракъ, както дѣсната и лѣвата ржка, ще застанатъ успоредно и ще започнатъ заедно да работятъ. Дѣсното око има отношение къмъ ума, а лѣвото — къмъ сърдцето, но дветѣ заедно изразяватъ душата и духа на човѣка. Дѣсната ржка дава свѣтлина, а лѣвата — топлина. Лѣвиятъ кракъ създава плодоветѣ, а дѣсниятъ ги раздава.

Както двата крака, дветѣ очи, дветѣ ржце вършатъ заедно една работа, така млади и стари трѣбва да работятъ заедно, да вървятъ напредъ. Ако срещнете единъ старъ цигуларъ, не го критикувайте, но дайте му импулсъ да свири. Доведете една млада мома предъ него, да го вдъхновява. Той ще поглежда къмъ нея и ще свири. Младиятъ дава импулсъ, а стариятъ използва живота. Стариятъ никога не може да даде импулсъ, а младиятъ никога не може да използва живота. Ето защо, стари и млади трѣбва да се събератъ заедно; младитѣ да даватъ импулсъ, старитѣ да използватъ живота. Ако нѣмашъ потикъ, извикай единъ младъ човѣкъ да те импулсира. Ако имашъ импулсъ и не знаешъ, какъ да го използвашъ, извикай единъ старъ човѣкъ да го импулсирашъ. Младата мома, пълна съ импулсъ, е недоволна, че не дойде нѣкой младъ човѣкъ да ѝ свири. Тя нѣма ухо, не може той да ѝ свири. Музикантътъ свири само на оня, който има ухо и може да слуша и да възприема.

Такъвъ е законътъ. Ако си добъръ, доброто е за тебе; ако си уменъ, разумността е за тебе; ако си истинолюбивъ, истината е за тебе; ако си любещъ, животътъ е за тебе; ако обичашъ мъдростта, знанието е за тебе.

„Блажени нищитъ духомъ.“ — Защо сж блажени? — Защото е тѣхно Царството небесно. Сега и на васъ казвамъ: Всички сте добри, но не сте проявили доброто. Вие държите доброто въ хамбара си, чакате благоприятни времена да го проявите. И това не е лошо, но по-добре е да извадите и най-малкитъ сѣменца отъ хамбара си и да ги посѣете на нивата. Може да ги посадите на видно мѣсто, а може и на пѣкле незабелязано мѣсто — важно е да ги посадите, да имъ дадете животъ. Ако сега не проявите вашето добро, кога ще го проявите? Ако сега не помогнешъ на ранения на бойното поле, кога ще му помогнешъ? Трѣбва ли да чака той съ часове и дни, за да му се помогне? Всѣки има нужда отъ нѣщо въ дадения моментъ. Дайте ходъ на Божественото въ себе си, то да се прояви. То е девата въ човѣка, а външниятъ човѣкъ е слугата или слугинята ѝ. Като срещнешъ нѣкой човѣкъ, кажи му: Твоятъ господарь е много добъръ, поздрави го. Ако срещнешъ жена, кажи ѝ: Твоята господарка е много добра, поздрави я. Вие сте обезценили Божественото въ себе си, поради което обезсмисляте живота си и преждевременно остарявате. Човѣшкото остарява, а Божественото — никога. И въ младия,

и въ стария, Божественото е всѣкога младо. Човѣшкиятъ свѣтъ започва съ младостта, а свършва съ старостта. Божествениятъ свѣтъ започва съ младостта и върви къмъ вѣчно подмладяване. Подмладяването е Божественъ импулсъ, който води къмъ усъвършенствуване. Казано е: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни.“ Бждете добри, както е добъръ Отецъ вашъ небесни. Бждете любещи, както е любещъ Отецъ вашъ небесни. Услужвайте на хората, както Богъ услужва. Това е най-хубавото, което човѣкъ може да направи. Турете надписъ на своята градина: Тукъ има хубави плодове. Който мине, може да спре, да си почине и да си откъсне единъ плодъ.

Защо Богъ ни даде очитѣ? — Да виждаме добре. — Защо ни даде ушитѣ? — Да слушаме добре. — Защо ни даде устата? — Да говоримъ добре. — Защо ни даде носа? — Да възприемаме уханието на цвѣтата. — Защо ни даде ржцетѣ? — Да вършимъ хубави работи. — Защо ни даде краката? — Да ходимъ въ пжтя на добротого. Хиляди блага ви е далъ Богъ, а вие седите на едно мѣсто като инвалиди и очаквате да дойдатъ съ носилки да ви мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго. Желая да ви видя въ хубави градини, при благата, които Богъ е далъ: при чиститѣ извори и полянки, при високитѣ върхове. Да ви видя сами да се качвате по планинитѣ, не съ носилки и автомобили. При това, всѣки самъ да си услужва. То-

ва, което хората правятъ, и ти можешъ да го направишъ. Всѣки да си опита силитѣ, какво може да направи. Малко работи, но каквото направишъ, да бжде хубаво. Цигуларьтъ да свири хубаво. Шивачьтъ да шие добре; обуча-рьтъ да прави хубави обувки; бакалиньтъ да продава добра стока. Всѣки въ занаята си да бжде добъръ майсторъ. Затова Богъ ни далъ умъ и сърдце, да изразяваме чрезъ тѣхъ най-хубави нѣща. Умьтъ и сърдцето представятъ голѣмо богатство, съ което Богъ е надарилъ човѣка. Голѣмо съкровище се крие въ тѣхъ.

Сега всички хора се молятъ за миръ на земята. Ние не сме за този миръ. Той не е действителенъ. Сънувате вечерь, че ви гонятъ мечки, вълци. Като се събудите сутриньта, успокоявате се, нищо нѣма. Това, което ви е плашело на сънъ, е заблуждениѣ — не е реално. Хората страдатъ отъ нереални нѣща.

Единъ царъ миналъ покрай единъ беденъ човѣкъ, който седѣлъ на улицата и свирѣлъ на цигулка. Като разбралъ, какво е положението му, царьтъ го съжалилъ и казалъ на единъ отъ министритѣ си да се погрижи за него, да му дадатъ нѣкаква сума, да се помогне на дечицата му. Бедниятъ човѣкъ взелъ паритѣ и започналъ нѣкаква търговия. Въ скоро време той забогатѣлъ. Царьтъ се заинтересувалъ отъ положението на тоя човѣкъ и пожелалъ да го види. Отишълъ въ дома му и го намѣрилъ на легло. Запиталъ го отъ какво е боленъ и колко време лежи. — Три месеца

вече, откакъ съмъ на легло. Като вдигахъ то-
поветъ въ магазина, единъ топъ памукъ пад-
на върху рамото ми и заболѣхъ. Царьтъ се
замислилъ за положението на търговеца, кой-
то добавилъ: И азъ се чудя, какво ми стана.
Едно време и камъкъ да паднѣше върху гърба
ми, нищо не ми ставаше, а сега единъ топъ
памукъ ме тури на легло.

Казано е въ Писанието: „Ще залича грѣ-
ховетъ имъ и нѣма вече да ги помена“. На-
правете и вие сжщото. Вземете оня тевтеръ,
въ който сте писали, какво има да взимате, и
заличете всичко. Турете кръстъ на стария жи-
вотъ и го изгорете. Следъ това вземете новъ
тевтеръ и пишете всѣки день: Днесъ слън-
цето изгрѣ много хубаво. Днесъ азъ, жена ми
и децата ми се нахранихме отлично — весели
и разположени сме. Слава Богу, днесъ ни дой-
де най-голѣмото благословение. Досега Богъ
ни е благославялъ, отсега нататкъ ние ще
Го благославяме. Ще служимъ на Господа съ
нашия умъ, съ нашето сърдце, съ нашата ду-
ша и съ нашия духъ, както Той иска. Ще слу-
жимъ на Господа съ всичко, което Той ни е
далъ. Казано е: „Когато ме потърсите съ лю-
бовъ, съ всичкото си сърдце, съ всичкия си
умъ, съ всичката си душа и съ всичкия си
духъ, ще ме намѣрите.“ Когато ме търсите съ
знанието на ума, на сърдцето, на думата и на
духа, ще ме намѣрите. Когато ме потърсите
съ свободата на ума, на сърдцето, на душата
и на духа, ще ме намѣрите.“

Да потърсимъ Господа съ любовта, съ
мъдростта, съ истината, и да бъдемъ всички
свободни.

*

10. Утринно Слово отъ Учителя, държано на
19 декемврий, 5 ч. с. 1943 г. София.—Изгрѣвъ.

Божията воля

Ще прочета 1. Псаломъ.

Малко хора търсятъ причината на неразположението си. Нѣкой мисли, че е неразположенъ, защото нѣма пари. Другъ мисли, че е неразположенъ, защото нѣма къща. Въ сжщностъ, това не сж сжществени причини за неразположението. Една отъ причинитѣ, която спѣва хората, произтича отъ факта, че тѣ не приематъ достатъчно свѣтлина; не приематъ достатъчно въздухъ — дихание Божие; не знаятъ, какъ да пиятъ вода и какъ да ядатъ хлѣбъ. Свѣтлина, въздухъ, вода и хлѣбъ — ето сжщественото, отъ което хората се нуждаятъ. Искашъ да се облѣчешъ хубаво, да имашъ нови обувки и шапки — това е мода, не е необходимостъ. Какво сж допринесли на човѣка обувкитѣ и дрехитѣ? Птицитѣ носятъ ли обувки? Млѣкопитаещитѣ обличатъ ли дрехи? Съ каквито обувки и дрехи дохождатъ, съ такива си отиватъ. Ще започнете да философствувате върху живота на птицитѣ и млѣкопитаещитѣ, но философията още не подразбира абсолютната истина.

Казватъ : Който говори много, показва своитѣ слабости; който мълчи много, показва своето невежество или темерутство. Правило е :

Не говори за нѣщо, които не сж станали. Говори за онова, което е предсказано да стане. И, като стане, всички ще го видятъ. Вие не знаете, какво ще стане; но знаете, коя часть отъ София ще попаднатъ самолетиѣ. Нѣкой иска да знае, коя часть на града ще попаднатъ. Като стане, ще видите. Сега, при бомбардировкитѣ, виждате, колко слабо сжщество е човѣкътъ. Въ известни случаи той е слабъ отъ комара. Комарътъ е доста издръжливъ. Сжщевременно, човѣкъ е страхливъ и неустойчивъ. Той е неустойчивъ и въ мислитѣ, и въ чувствата — въ любовта си, въ взимането и даването. Затова е казано въ Писанието: „И разкая се Богъ, че направи човѣка.“

Често хората уповаватъ единъ на другъ, а после се разочароватъ. На четири нѣща може да уповава човѣкъ: на свѣтлината, на въздуха, на водата и на хлѣба. Подъ „вода“ разбирамъ живота; подъ „хлѣбъ“ разбирамъ Духа Божи, за който е казано: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който слиза отъ небето.“ Мжно ще разберете, какво нѣщо е хлѣбътъ, както младата мома мжно разбира живота. Щомъ се яви въ нея желание да се жени, тя не иска вече да живѣе въ бащиния си домъ: майка ѝ, баща ѝ, братята и сестритѣ ѝ вече не сж ѝ мили, и тя ги напуща. Нѣма по-голъмо нещастие за човѣка отъ женитбата. Оженишъ се, родишъ деца, които едно следъ друго умиратъ. И кокошката измжги пиленца, на които отрѣзватъ главичкитѣ и ги изяждатъ. И тебе, човѣ-

ка, следъ 120 години най-много, ще те хванатъ, ще ти оголятъ коститѣ, ще ти взематъ, каквото си спечелилъ, и ще кажатъ: Хайде, иди сега да работишь! Ще дойдешъ отново на земята, но следъ време пакъ ще те обератъ, ще оставятъ само коститѣ ти и ще ти кажатъ пакъ да дойдешъ да работишь. Ще печелишь, ще те обиратъ — край нѣма тая история. Казвате: Да си наредимъ живота. — Какъ ще го наредите? Момичето, като стане на 19 години, а момчето на 21, започватъ да мислятъ да се оженятъ, да си родятъ едно момченце или момиченце, и напушатъ родителитѣ си. Кжде остава любовта имъ къмъ тѣхъ? Въ първо време тѣ се обичатъ, не могатъ да живѣятъ единъ безъ другъ; ако родителитѣ имъ не позволяватъ да се оженятъ, животътъ имъ потъмнява. Като се оженятъ, животътъ имъ пакъ потъмнява и се питатъ, какво да правятъ сега. Ще ви кажа една истина: човѣкъ може да се ожени или за дявола, или за Бога. Засега повечето хора се женятъ за дявола. — Какъ го познаватъ? — Лесно се познава дяволътъ.

Въ Нью - Йоркъ, единъ американецъ, милиардеръ, далъ обявление въ вестниците, че търси касиеръ Явили се около 20 младежи съ голѣми препоръки. Той хвърлилъ погледъ къмъ тѣхъ и казалъ: Ще ви имамъ предъ видъ. Единъ день влѣзълъ въ кантората единъ младъ момъкъ, безъ никаква препоръка, и, още при влизането си, видѣлъ на земята една книжка; навелъ се, вдигналъ я и внимател-

но я турилъ на масата. Следъ това се обърналъ почитателно къмъ банкера и казалъ: Четохъ въ вестниците, че търсите касиеръ за кантората си. Азъ съмъ готовъ да върша всякаква работа, но нѣмамъ препоръка. Можете да опитате, дали ще ви задоволя. Банкерътъ отговорилъ: Ти носишъ най-добрата препоръка въ себе си.

Нѣкой религиозенъ казва: Азъ се моля по три пѣти на день. И ученикътъ казва: Азъ уча по три пѣти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. По три пѣти чета урока си. — Важно е, какво запомни. Нѣкой чете урока си по 20 пѣти, за да го запомни. Учене трѣбва! Ще четешъ урока си, докато го разберешъ и запомнишъ. Като го запомнишъ, да не го забравяшъ.

Много пророци и пророчици сѣ сръщали въ Бѣлгерия, все имъ казва по нѣщо Духътъ, но забравили, какво имъ е казано. Питамъ: какъвъ пророкъ, или какъвъ човѣкъ си, ако забравяшъ това, което Господъ ти казва? Ще кажешъ, че Богъ ти открилъ нѣщо, но си го забравилъ. Щомъ забравяшъ, твоята кесия е скжсана. Лошо е, когато забравяшъ. Мома, която има двама кандидати, непременно ще забрави единия. На два коня едновременно не можешъ да ездешъ. Кой човѣкъ може да си тури краката на два коня? Азъ имамъ две идеи въ ума си. — Това е невъзможно. Една идея трѣбва да има човѣкъ. Дветѣ идеи раждатъ злото.

Какво нѣщо е злото? Азъ не искамъ да определямъ злото. Само казвамъ, че методитѣ на доброто и на злото коренно се различавагъ. Дето и да те срещне злото, ще одере кожата ти, месото ти ще направи на настърма, а най-после и коститѣ ти ще използва. То използва всичко до конецъ. Ако си овца, ще остриже вълната ти, ще я опре и изтъче, ще изкара хубавъ платъ, който ще продаде скъпо. Ако следъ това те срещне доброто и види одраната ти кожа, то знае вече, какъ да постъпи. Каквото ти е взело злото, доброто ще ти го даде. Това, което връща взетитѣ блага на човѣка, е добро. Това, което взима всичкитѣ бязга на човѣка, е зло. Доброто дава Божинитѣ блага, а злото ги отнема. Щомъ злото и доброто иматъ еднакви отношения къмъ Божинитѣ блага, тѣ представятъ сили отъ различенъ характеръ. Вземете едва цигулка и наблюдавайте, какъ е направена. Обърнете особено внимание на математичната линия въ срѣдата на цигулката. Ако всичкитѣ части на цигулката иматъ еднакво отношение къмъ тая линия, тя звучи хармонично. Звуковетѣ, тоноветѣ се събиратъ отъ дветѣ страни на цигулката. Ако това не става едновременно, въ тона на цигулката има нѣщо дисхармонично. Това зависи отъ майстора, който прави цигулката, а не отъ цигуларя. Тонътъ на цигуларя зависи и отъ струнитѣ, отъ тѣхното качество и дебелина. Отъ значение за това е и нагласяването на струнитѣ.

Като говоря за тоновете, правя аналогия: тонът „солъ“ представя човѣшкия духъ, „ре“ е човѣшката душа, „ла“ е човѣшкиятъ умъ, „ми“ — човѣшкото сърдце. Споредъ сегашния строежъ на човѣка, „солъ“ е основниятъ тонъ на живота. Тонътъ „солъ“ дава условия за разцвѣтяване на нѣщата. Безъ тоя тонъ човѣкъ не може да цвѣне. Безъ тоя тонъ човѣкъ не може и да напъпи. Безъ тоя тонъ нищо не може да се посѣе. Безъ тоя тонъ нищо не може да израсте. Следователно, щомъ дойдете до духа, ще знаете, че безъ него нищо не може да цвѣти. Следъ цвѣтенето иде другиятъ процесъ — разнасянето на уханието изъ пространството. Насѣкомитѣ усѣщатъ това уханне и влизатъ въ цвѣта. Това прави душата. Тя възприема уханието, което иде отъ цвѣта на духа. Тя отправя насѣкомитѣ, малкитѣ същества, къмъ уханието на красивитѣ подбуди и желанія, като естествени цвѣта. Тя имъ казва: Търсете уханието и нектара на естественитѣ цвѣта, а не на изкуственитѣ.

Свѣтътъ е излъченъ съ изкуствени цвѣта. Нѣкой туря една Божествена мисль въ заповѣдна форма и казва: Да се обичаме! Божествена е тази мисль, но не е турена на мѣсто. Съ заповѣдь хората не могатъ да се обичатъ. Да се обичаме! — това е заповѣдь, законъ. Единственото нѣщо, което не се подчинява на закона, е любовта. — Защо? — Защото ти сама е законъ. Ако любовта би повървала въ закона, тя щѣше да направи престъ-

пленение. Законътъ е подчиненъ на любовта. Тя сама е законъ на себе си, нѣма нужда отъ други закони. Това, което тя прави, е законъ. Казвате: Да се обичаме! Помислете, каква форма трѣбва да дадете на тая мисль „Да се“, ако буквата „с“ присъединимъ къмъ частицата „да“, получаваме нѣмската дума „das“ — това. Предметъ ли е любовта? Като говоря за любовта, азъ не искамъ да произведа противоречие въ умоветъ ви. И безъ това, вие сте пълни съ противоречия. Ако река да разбъркамъ вашитѣ противоречия, само калъ ще направя. Ако искамъ да открія доброто въ васъ, първо ще се оцапамъ съ калъта ви. Вашето добро е покрито отгоре съ калъ. Много трѣбва да се ровя въ калъта, докато дойда до доброто. Казвате: Трѣбва да дойдешъ до дъното. Азъ не се интересувамъ отъ дъното на кръчмарскитѣ бѣчви.

Мнозина ме питатъ, ще се познаваме ли въ оня свѣтъ. Тия хора приличатъ на оня турчинъ, който ходилъ въ Багдатъ и, като се върналъ въ Дели Орманъ, разказвалъ на близкитѣ си, че въ Багдатъ прескачалъ трапове 20 м. широки. Единъ ходжа му казалъ: Ефенди, прескочи и тукъ такъвъ трапъ. — Не може, тукъ хавата не позволява. Невъзможно е да прескачашъ 20 м. широкъ трапъ. Можешъ да прескочишъ трапъ, но не 20 м. широкъ, Това е преувеличено. Източнитѣ народи обичатъ да преувеличаватъ нѣщата. Единъ турчинъ казалъ: Имаше около сто милиона по

сто милиона войници, събрани на едно мѣсто. Единъ българинъ му възразилъ: Това е невъзможно! И орѣхи да сж, пакъ не могатъ да се събератъ толкова на едно мѣсто. Така не се говори. Добре е това, но често хората страдатъ отъ крайното преувеличаване на нѣщата.

Въ Варненско, единъ младъ момѣкъ дошълъ да иска дъщерята на единъ богатъ чифликчия. Той казалъ на момата: Ако се оженишъ за мене, ще ти взема две слугини, ще ти купя хубаво кожухче съ лисича кожа — ще бждешъ като царица при мене. Тя повѣрвала на думитѣ му и се оженила за него. Мислите ли, че той изпълнилъ обещанието си? — Нито слугини ѝ взелъ, нито кожухче ѝ купилъ. Презъ цѣлия си животъ тя работила сама, никаква слугини не ѝ помагала. Дветѣ слугини представятъ дветѣ рѣце. Тя работила съ рѣцетѣ си и на тѣхъ разчитала.

Следователно дойде ли нѣкой да ви обещава нѣщо, за да се отечи за васъ, отхвърлете тая жепитба. Да се оженишъ, това значи, да дадешъ условия на една душа да се развива. Тя слиза отъ Бога, иде на земята, и ти трѣбва да я уплтишъ. Ще ѝ кажешъ: Ела при мене. Ако не иска да дойде, ще чака други условия. Обещаватъ ли ѝ много, ще я излъжатъ: ще взематъ всичкитѣ ѝ пари, да ѝ направятъ къща, но ще ги изидатъ и разплатятъ. Въ края на краищата, тя ще остане и безъ пари, и безъ къща. И тукъ, единъ братъ изтъка другъ. Купи му къщата и обеща да му направи хубавъ

апартаментъ. Пари не му даде, апартаментъ и доднесъ не му направи и го остави на пѣтя, безъ пари и безъ къща. Азъ не вѣрвамъ въ човѣшки общанія. Вѣрвамъ само въ онова, което Богъ е написалъ. Какъ ще вѣрвашъ въ човѣшкитѣ заблуждения? Дошълъ нѣкой реформаторъ да оправя свѣта. Ще описватъ неговата външность. Това не ме интересува — самиятъ реформаторъ ме интересува. Той написалъ нѣкаква книга. Не ме интересува книгата му; животътъ му, неговата мисль ме интересува. Не ме интересува неговото вино, налѣто въ бѣчви; интересува ме неговото грозде.

Казва се: Да вѣрваме въ Бога! Какво представя вѣрата? Тя е пѣтъ, който води къмъ Божествената Любовь. Питате: ще се познаваме ли въ она свѣтъ? Ще постигнемъ ли своитѣ желанія? Ако не зачиташъ своя духъ, ако не зачиташъ своята душа, ако не зачиташъ своя умъ и ако не зачиташъ своето сърдце, нищо не можешъ да постигнешъ. Кое ще ви препорѣча въ невидимия свѣтъ? Само духътъ, душата, умътъ и сърдцето препорѣчватъ човѣка. Човѣкъ се препорѣчва чрезъ духа, душата, ума и сърдцето си. Като отидете въ другия свѣтъ, никой нѣма да ви съди за погрѣшкитѣ. Ако сте прилагали закона на насилието, следъ васъ ще тръгнатъ десетки кокошки, агнета и прасета, съ отрѣзани глави. Какъвто животъ сте минали на земята, това ще се представи въ картини. Давали сте обе-

щания, които не сте изпълнили — и това ще бъде написано. Какво ще правите предъ тѣя реалностъ? Какъ ще се оправдавате? Никой няма да ви съди, но делата ви ще вървятъ следъ васъ — тѣ ще ви съдятъ. Отъ всички се иска чистъ животъ. Освободете се отъ нечиститѣ нѣща въ живота си, както чистите лещата. Като заливате лещата съ вода и хвърлите водата, тя се освобождава отъ много примѣси и нечистотии. Оризътъ, обаче се чисти зрънце по зрънце. Не допускайте нито една фалшива мисль въ ума си, нито едно фалшиво чувство въ сърдцето си, нито една неблагоприятна постъпка въ душата си. Нищо нечисто не допускайте въ себе си.

Често цитиратъ стиха отъ Писанието: „Вълкътъ и агнето ще живѣятъ заедно.“ Може ли сега човѣкъ да живѣе заедно съ вълка? Ако е вълкъ, може, но ако е агне, по никой начинъ не може. Вълкъ, който не яде агне, не е вълкъ. Той се е преобразилъ и започналъ да пасе трева, както агнето. Тогава вълкътъ и агнето могатъ да живѣятъ заедно. Преди години, въ Варненско се яви една голѣма пророчица гадателка, която предсказваше на хората много нѣща. При нея идѣха и вълци, и агнета — отъ дветѣ категории хора. На всички предсказваше, на себе си не можа да предскаже. Една вечеръ влъзоха въ къщата ѝ крадци и я обраха. Тя бѣше събрала много пари; крадцитѣ задигнаха всичкитѣ ѝ пари.

Питамъ: Какъвъ гадателъ е оня, който не може да оправи своя животъ? Азъ не вѣрвамъ въ пророци, които не могатъ да оправятъ своя животъ. Азъ не обичамъ ония пророци, които говорятъ лъжи. Всички сте пророци, но не знаете, кога ще бомбардиратъ София. — Ще бомбардиратъ ли София? — Може да я бомбардиратъ, може и да не я бомбардиратъ. Питатъ ме, защо ходя на планината. — Отивамъ при Господа. Той е на планината. Ако софиянци сж безъ Господа, зная, какво ще стане съ София. Каквото стана съ Содомъ и Гоморъ, това ще стане съ София. Господъ не е между грѣшнитѣ хора. Той е на Витоша, като планина. Ако търсите Господа, ще Го намѣрите на Витоша, на планината. Нѣкои не обичатъ да се качватъ по планинитѣ, мързи ги, не имъ се ходи. Други минаватъ за герои, затова ходятъ. Трети ходятъ отъ страхъ. Не е лесно всѣки день да извървявашъ по 18—20 км. пжтъ нагоре и надолу, да се качвашъ и слизашъ отъ планината. Оставаше ли Христосъ вечеръ въ Ерусалимъ? Той отиваше на планината. Вѣка сутринъ, като отивамъ на планината, срѣщамъ единъ младъ свещеникъ, който ме поздравлява любезно. Той слиза въ София и се чуди, какво правя на планината. Споредъ мене, София е празна кесия. Тя ме интересува дотолкова, доколкото мога да туря нѣщо въ нея. — Трѣбва да почиваме. — Докато си въ почивка, ще седишъ вжжци. Щомъ се свърши почивката, щъ излеѣ-

земъ, ще отидешъ въ духовния свѣтъ. — Какво ще стане съ София? — Да не изкушаваме Господа. Когато Господъ реши да погуби Содомъ и Гоморъ, прати ангели при Аврама да му съобщатъ тая вестъ. Тогава Аврамъ запита: Господи, ако има сто души праведни, ще погубишъ ли тия градове? — Нѣма да ги погубя. — Ако има 80? — Нѣма да ги погубя. — Ако има 50? — Нѣма да ги погубя. — Ако има десетъ души праведни? — Нѣма да ги погубя. Понеже нѣмаше десетъ души праведни, Содомъ и Гоморъ изгорѣха. Сега нѣкой питатъ, какво ще стане съ София. — Ако въ София има десетъ души праведни, кожата ѝ ще остане здрава. Ако нѣма десетъ души праведни, ще ѝ одератъ кожата. Лошото, което става въ България, е за непослушанието на българитѣ. Отъ 30—40 години говоря на българитѣ, но тѣ не сж готови да изпълнятъ Божията воля. Азъ имъ говоря, а тѣ хвърлятъ калъ върху мене. Зablуждавалъ съмъ хората. Азъ не създадохъ свѣта. Следователно, всички трѣбва да се подчиняватъ на онова, което Богъ е вложилъ въ васъ — на Божественото. Вие се занимавате съ чуждитѣ работи, а своитѣ оставяте настрана. Значи, занимавате се съ мѣжнитѣ работи, а леснитѣ оставяте настрана. Питате се, кого обичамъ повече. Ако дойде нѣкой боленъ при мене, азъ го претеглямъ и намирамъ, че е доста тежъкъ. Ако олекне, обичамъ го; ако не олекне, не го обичамъ. Ти си богатъ, пакъ си тежъкъ. Ако олекнешъ,

обичамъ те; ако не олекнешъ, не те обичамъ. Който иде при мене, трѣбва да е доста олекналъ. Азъ обичамъ тежкитѣ хора, когато започнатъ да олекватъ. Обичамъ и лекитѣ хора, когато започнатъ да натежаватъ. Кое дете носи майката на ржцетѣ си? — Слабото, малкото дете. Коя майка носи на ржцетѣ си 21 годишния си синъ или дъщеря?

Срѣщамъ единъ човѣкъ, който се нуждае отъ помощъ. Мисля си, какъ да му помогна. Съ мене върви другъ и ми казва: Тоя човѣкъ не заслужава никаква помощъ. — Защо не заслужава? — Защото той има предъ видъ другъ, на когото иска да помогне. Така не се говори. А той си мисли: Ако дамъ на единия, нѣма да остане за другия, или по-малко ще остане. Казвамъ му: Знай, че колкото дамъ на единия, толкова ще дамъ и на другия.

Помнете: Малкитѣ нѣща въ природата растатъ и ставатъ голѣми. Малкото зрънце става голѣмо. Отъ малката сѣмка става голѣма диня. Разчитай само на онова, което расте. Всѣка Божествена мисль има условия да расте и да се развива. Дали тая мисль е въ духа, въ душата, въ ума, или въ сърдцето на човѣка, не е важно — тя всѣкога и навсѣкжде има условия да расте. Божественото е малко, но може да расте и да става голѣмо. Който не разбира Божественото, несъзнателно грѣши. Той взима човѣшкото вмѣсто Божественото както неопитниятъ взима фалшивата монета за чиста. Нѣкой забелязва, че сж му дали фал.

шава монета, но гледа да я прокара нѣкакъ. Погрѣшката му е съзнателна. — Какво трѣбва да направи? — Да отдѣли монетата настрана. Така ще изправите погрѣшката на другитѣ. Попаднете ли на фалшива монета, изгорете я, или я заровете въ земята, но не правете опитъ да я прокарате.

Сега ви казахъ нѣщо отъ моя животъ, което не обичамъ. Не е въпросъ да кажа, че обичамъ човѣка. Важно е, да видя, какво мога да направя за него, да му помогна въ това, въ което той самъ не може да си помогне. Важно е да помогна на човѣка така, че да се прояви Божественото въ него. Азъ не мога да свърша всичкитѣ му работи, но мога да съдействувамъ, да се проявятъ дарбитѣ, които Богъ е вложилъ въ него. Всички трѣбва да си съдействуваме за проява на онова, което Богъ е вложилъ въ насъ. Всѣки трѣбва да помага на ближния си да се прояви Божественото въ него. Ще дойде день, когато благото на едного ще бжде благо за всички. Всички нѣща ще станатъ общи, а сега сж частни. Докато сж на нивата, житнитѣ класове сж поотдѣлно. Когато земедѣлецътъ овършее нивата, всичкитѣ класове отиватъ на едно мѣсто. Нѣкога всичкитѣ блага ще бждатъ събрани въ общи, голѣми хамбари. Тогава Божиитѣ блага ще бждатъ общо достояние на всички хора. Докато е на нивата, всѣки стрѣкъ трѣбва да расте, да завърже и да даде добъръ плодъ. Ще страдашъ, че вѣтъръ те духалъ, че дъждъ

или снѣгъ те валялъ. Това не трѣбва да те смуцава. Отъ тебе се иска да си създадешъ хубаво зърно. Представи си, че се намиращъ предъ единъ чистъ, планински изворъ. Трѣбва ли да напътвашъ хората, какъ да пиятъ отъ неговата вода? Когато човѣкъ се намира предъ чистия изворъ, не му давай никакви съвети. Добриятъ и чистъ изворъ не причинява никакви пакости. При чистия изворъ ще пиешъ толкова вода, колкото трѣбва. Човѣкъ грѣши, само когато се намира при лошъ и нечистъ изворъ.

Какво трѣбва да правишъ, когато отивашъ при Бога, като при чистъ планински изворъ? Три нѣща може да направишъ: Да прославишъ името Божие. Да прославишъ Царството Божие и Неговата Правда. Да вършишъ съ любовъ Божията воля.

Преди години ме срещна единъ свещеникъ отъ Варненско, уменъ, но доста сприхавъ човѣкъ. Той ме спрѣ и нервно запита: Защо разваляшъ тоя народъ? Азъ го оставихъ да се изкаже и спокойно го изслушахъ. Следъ това му отговорихъ: Ти мислишъ, че азъ пакостя на хората. Правъ си, ако не съмъ предалъ Божията Любовъ на тоя народъ, ако не съмъ предалъ Божията Правда, ако не съмъ му посочилъ начинъ за изпълнението на Божията воля. Ако всичко това съмъ сторилъ, не си правъ. Като се срещнемъ втори пѣтъ, ще се разберемъ по-добре. Следъ петъ-шестъ месеца той иде при мене, навелъ си малко

главата и ми говори по-мекичко. По-рано говореше строго, зановѣднически, а сега омекналь. Какво ли е станало съ него? Оказва се, че единъ день пътувалъ за Варна. Той носѣлъ нѣколко голѣми кувари. По пътя станало сблъскване на два влака. Сътресението било доста голѣмо. Куваритѣ паднали върху главата му и го контузили силно.

Като ученици, вие трѣбва да се отличавате съ чистотата си, да бждете чисто злато. Отвѣнъ и да имате калъ, това да не ви смущава. Съдържаннето на вашия живогъ по духъ, по душа, по умъ и по сърдце да бжде чисто злато. Давайте отъ онова, което Богъ ви е далъ. Нѣкой палъ се сърдате единъ на другъ, не можете да се търпите. — Защо не се търпите? — Краката ви сж нечисти, трѣбва да се измиятъ. Ако измиешъ краката си и пакъ не те търпятъ, погрѣшката не е твоя. Ако измиешъ краката си, и нѣкой не може да те търпи, погрѣшката е въ него. Ако не измиешъ краката си, и той не може да те търпи, погрѣшката е въ тебе. Когато отивате въ нѣкой магазинъ да си купите нѣщо, не се пазарувайте. Колкото ви искатъ, толкова дайте. Ако ви искатъ десетъ лева за едно яйце, дайте и благодарете, че сте го намѣрили. И 20 или 30 лева да ви искатъ, дайте и благодарете. Въ миналата война, когато германската марка падна много, германцитѣ плащаха за единъ обѣдъ милиони марки, даже единъ милиардъ. Толкова скъпъ бѣше живогътъ тогава, че германцитѣ

не можеха да се справятъ, не можеха да оправятъ смѣтките си. Какво представя днесъ десетъ лева за едно яйце? Тогава едно яйце струваше милиони. Ще възразите, че стойността на лева или на марката е била различна отъ сегашната.

Казвамъ: Всички хора се различаватъ по нѣщо. Право е, и музикантите, и пѣвците се различаватъ. Нѣкой казва, че може да свири и да пѣе. Може, но има разлика между него и опитните му иканти. Слушашъ нѣкой музикантъ да свири и на душата ти става тѣжно; продължавашъ да го слушашъ, тѣгата ти изчезва. Слушашъ другъ музикантъ, мисълта ти се прояснява, свѣтло ти става въ съзнанието; слушашъ го още, тъмнина се явява въ съзнанието ти. Добъръ музикантъ е оня, който вдига болните отъ леглото. Тѣ оздравяватъ и започватъ да работятъ. Добриятъ музикантъ отваря сърцата на скепниците. Тѣ отварятъ кесии си и започватъ да даватъ. Оня музикантъ, отъ свиренето на когото болните не ставатъ отъ леглата си и не оздравяватъ, богатите не отварятъ кесии си и не даватъ, той не е добъръ, не свири хубаво. Питамъ: Колко души отъ вашето свирене станаха отъ леглата си, и колко богати развързаха кесии си?

Сегашните хора сами създаватъ нещастieto си. Господъ те е пратилъ на земята да посадишъ една добра мисълъ, но ти не я посаждашъ — мжчишъ се. Трѣбва да прило-

жишъ едно желание, да се повдигнешъ, но не го прилагашъ — мъчишъ се. Вложено е нѣщо въ душата ти, което трѣбва да реализирашъ, но го отлагашъ — пакъ се мъчишъ. И следъ това се оплаквашъ, че работитѣ ти не вървятъ. Много естествено, не изпълнявашъ това, което трѣбва.

Единъ мой познатъ ми разпръвяше следната опитностъ: Случи се въ живота ми нѣщо, което ме доведе до голѣма нѣмотия — останахъ само съ единъ левъ въ джоба си. Вървя и пипамъ лева, на него разчитамъ. Мисля, си, какво да правя. Какъ да излѣза отъ това трудно положение? Пакъ пипна джоба си, да видя, стои ли левътъ. Седнахъ въ градината на една скамейка и обмислямъ положението си. Ето, задава се единъ просякъ, иде точно срещу мене. Много богаташи отмина той и право къмъ мене иде. Спрѣ се, погледна ме, иска помощъ. Нѣщо отвътре ми казва: Дай лева на тоя просякъ. Не мислихъ много, бръкнахъ въ джоба, извадихъ лева и го дадохъ на просяка. Последниятъ ми левъ отиде! Нищо не ми остана. Започнахъ да мисля и си казвамъ: Голѣмъ нехранимайко съмъ. Има нѣщо лошо въ мене. Въ това време виждамъ единъ мой приятелъ, съ когото не бѣхме се срѣщали десетъ години. Той дойде при мене, зарадва се и ми каза: Къде се губишъ? Откога те търся? Върви съ мене! Заведе ме у дома си, нагости ме добре и каза: Ако имашъ нужда отъ мене, азъ съмъ на твое разположение. Приятно ми

е, че те видяхъ следъ толкова дълга раздѣла.

Казвамъ: Когато изведите последния левъ отъ джоба си и нѣма на какво да упоавате, Господъ ще ви се яви. Дикто упоаваше на последния левъ, вне сплвате Бога, и Той не може да дойде при васъ. Освободете се отъ всичко човѣшко, на което упоавате. Когато Богъ ти каже да днешъ нѣщо отъ себе си, дй и не съжалаяй. Нѣкой казва: Ще раздамъ всичко, което имамъ да печеля доброто мнение на Господа. Това е изкушение. Не трѣба да изкушавъ ме Господа. Ако нѣмамъ парч, а съмъ зравъ, ще отида да коная. Нѣмъ да се моля за Господа да ми прати пари, но ще отида да работя и ще си изкарамъ хлѣба. Младиятъ момъкъ казва: Отиде и последното, на което разчитахъ! Какво ще се прави? — Ще работишъ!

Како четете Стария Заветъ, натъквате се на стиха: „Да се не кланяшъ на слънцето.“ Ако се кланяшъ на слънцето и не работишъ, грѣшишъ. Казано е още да не упоавашъ на хората. Това значи: не прави хората божества, за да не изпадешъ въ изкушение. Обаче, Богъ може да ти помогне чрезъ хората. Не мислете, че човѣшката любовь е като Божията. Споръ м мене, само една любовь съществува, но въ обикновения човѣкъ тя се проявява по единъ начинъ, а въ добрия и праведния — по другъ начинъ. Въ цѣлото Битие съществува една любовь. Дето влѣзе, любовта смекчава и облагодѣва. Ако те обикне едно животно, то е го-

тово на жертва и на услуга за тебе; ако те обикне една птичка, и тя е готова на услуги. Когато пророкъ Илия остана самъ въ пустинята, гарванъ му носѣше хлѣбъ. Обичаше го тоя гарванъ.

Единъ българинъ, въ миналата война, останалъ далечъ отъ своята часть, подъ неприятелскитѣ куршуми. Едва успѣлъ да се скрие въ една пещера, дето прекаралъ три дена, лишенъ отъ парче хлѣбъ. Дошло му на ума да се обърне къмъ Бога, макаръ, че не вѣрвалъ въ Него. Той казалъ: Господи, покажи ми по нѣкакъвъ начинъ, че съществуващъ. Не се минало много време, една костена жаба се приближила до пещерата, оставила хлѣба, който носѣла въ устата си, и продължила своя пъть. Една костена жаба го накарала да повѣрва въ Бога. Ако тя върши Божията воля, защо човѣкъ да не я върши?

Сега всички се страхуватъ да не падне отиѣкъде нѣкоя бомба, да не ви бомбардиратъ. Когато изхвърляте бомби отъ устата си, не се страхувате. Една такава бомба може да скара 10—20 души. Да скарашъ нѣколко души само съ една дума, това не е ли бомба? Това не е ли поражение? Казвашъ за нѣкого: Не вѣрвай на тоя човѣкъ, той е голѣмъ лъжець. Това не е ли бомба? Не говори задъ гърба на човѣка. Ако искашъ да му кажешъ нѣщо, бди смѣлъ, кажи му го въ очитѣ. Първо се помоли на Господа да го просвѣти; после му кажи, какъвто си намислилъ. Кажи му: Не

искамъ да говоря лошо за тебе предъ другитѣ. Казвамъ ти направо, че това, което вършишъ, не е добро.

Казвамъ на всички: Блажени сте, ако познавате пятицата Господни. Днесъ всички хора сж поставени на изпитъ, сами да разбератъ, доколко познаватъ Господнитѣ пятияща. Досега бомбардираха София нѣколко пята. Три пята бѣхъ въ града, единъ път на Витоша и единъ път вънъ отъ града. Ако българитѣ бѣха ме послушали, София нѣмаше да пострада. Не казвамъ, че мене трѣбва да слушатъ — Господа трѣбва да слушатъ, да приложатъ учението на Христа. Да оставимъ настрана това, което азъ говоря. Приложете това, което Христосъ е говорилъ. Ако българитѣ, англичанитѣ, руситѣ, германцитѣ, италианцитѣ бѣха приложили Христовото учение, нищо лошо нѣмаше да имъ се случи. Божието Слово, преди две хиляди години и сега, е едно и сжщо. Въ всички времена и епохи Божието Слово е еднакво ценно. Божественитѣ нѣща никога не губятъ цената си. Колкото ценни сж били едно време, толкова ценни сж и сега. Едно време Божественото е било пжика, сега е цвѣтъ, следъ време ще бжде зрѣлъ плодъ. Не е въпросъ за грѣховетѣ на хората. Азъ говоря за живия Богъ — Богъ на любовта. Знае, че Той е единствениятъ, Който обиче грѣшницитѣ. Казано е въ Писанието: „Богъ не съзволюва въ смъртта на грѣшника“.

Сега, предъ ужаса на бомбитъ, всички хора сж готови да жертвуватъ. Страхътъ ги прави щедри. Човѣкъ трѣбва да бжде еднакъвъ и въ лошитъ, и въ добритъ времена. Обещае ли нѣщо, трѣбва да го изпълни. Трѣбва ли да приличате на оня циганинъ, който извадилъ нѣколко косерчета отъ едно гвѣздо и, като се явилъ буря, уплашилъ се и обещалъ да си раздѣли косерчетата съ Бога. Съ това той искалъ да омилостиви Бога, да не го накаже. Като престанала бурята, той слѣзълъ отъ дървото и казалъ: Господи, защо ти сж косерчета? Жена нѣмашъ, циганчета нѣмашъ, нека всички косерчета останатъ за мене.

Доброгo, което сте обещали да направите, изпълнете го безъ отлагане. Всѣка добра мисль и всѣко добро чувство, колкото и да сж малки, приложете ги. Така ще имате една опитность, която никой не може да ви даде. Пророцитъ, като помагаша на хората, минаха презъ голѣми изпитания, но придобиха голѣми опитности. Никой не може да мине по пътя, презъ който пророцитъ сж минали. Обикновениятъ човѣкъ грѣши и не забелязва, че е направилъ погрѣшки. Когато пророкътъ сгрѣши, той изпитва голѣмо страдание. Христосъ казва: „Ако каже, че не познавамъ Господа, ще бжде подобекъ на васъ. Азъ Го познавамъ и волята Му изпълнявамъ.“

Първата задача на човѣка е да изпълни Божията воля по любовь, а не по законъ. Много пѣща изпълняватъ хората, но по за-

конъ. Кой човѣкъ не е прачилъ милостиня? Кой не се е женилъ? Това не е Божествено. Младиятъ момѣкъ се жени, защото намѣрилъ красива, богата и здрава мома, която ще му роди нѣколко здрави и красиви деца. Това е користолюбие. Ако мъжитъ не носи нищо вкъщи, жената започва да се сърди, недоволно е. Изкуство е, при това положение, тя да не каже нито дума, да счита, че това е въ редо на нѣщата и да го приема като гостъ, да го изпраща като гостъ. Коя жена постъпва така? Тя се чуви, какво да мисли за него и казва: Азъ съмъ разочарована отъ мъжа си, повече нѣщо очаквахъ отъ него. Не очаквайте хората да правятъ по-голямо добро отъ васъ. Бъдете въ доброто първи, а въ злото — последни. Това е правило, което трѣбва да спазвате. Не обичайте вашитѣ идоли, вашитѣ фалшиви мисли и чувства. Откажете се отъ тѣхъ, както се откажете отъ фалшивитѣ монети. Възлюбете духа си, душата си, ума си и сърдцето си. Любете Бога, Който се проявява въ вашия духъ, въ вашата душа, въ вашия умъ и въ вашето сърдце. Изпълнявайте воляга Му безъ никакво раздвойване въ себе си.

Бъдете внимателни едни къмъ други, безъ да се стремите да угаждате на човѣшкото. Мислина угаждатъ на хората и така изоставятъ работата си. Доиде нѣкой при тебе, иска да си поговорите, но ти трѣбва да огледишъ на нивата. Кажи на госта си: Хайде да отидемъ на пивата. Ще вървимъ и ще говоримъ. — Не

може така, остани да си поприказваме. — Работата не чака. Другъ отива на Витоша; въ кой го спира, иска да го върне назадъ, да му каже нѣщо. Кажи: Тръгналъ съмъ за Витоша и не мога да се върна. — Страхъ ли те е да се върнешъ? — Не ме е страхъ, но днесъ Господъ минава презъ Витоша, искамъ да Го видя. Богъ минава само за моментъ, не се спира. Достатъчно е да Го зърна, да почувствувамъ Неговата благодетелностъ и любовъ — повече не ми трѣбва. Казватъ нѣкои, че Богъ праща бомбитъ да възпитаватъ хората. Това е заблуждение. Оня, който убива и разрушава, не е Богъ. Оня, който лъжува, помага и помага, е Богъ. Оня, който лъже и заблуждава, е единъ. Оня, който всѣкога говори истината, е другъ. Единствениятъ, който обича, е Богъ. Единствениятъ, който дава животъ, знание и свобода, е Богъ. Дето минава Той, душата усѣща наслада и готовностъ за всѣкакви жертви. Следователно, угаждайте и на хората, но не се отказвайте отъ Божественото.

Единъ пѣтелъ намѣрилъ едно парче сирене. Взелъ го съ клюна си, качилъ се на едно дърво и, въ момента, когато се готвилъ да го изяде, подъ дървото минала една лисица. Тя погледнала къмъ пѣтла и казала: Пѣтльо, много си красивъ! Райска птица си. Какъвъ ли е гласътъ ти? Попѣй малко, да те чуя. Поласканъ отъ думитъ ѝ, пѣтелътъ отворилъ устата си и изкукуригалъ. Сиренето паднало на земята. Лисицата се навела, изядла сиренето и казала на пѣтла: Много хубаво пѣ-

ешъ. — Хубаво пѣя, но сиренето отиде въ твоята уста. Пѣтелтъ научилъ единъ урокъ. На другата година той пакъ намѣрилъ парче сирене. Качилъ се на едно дърво да си го хапне. Лисицата го видѣла, похвалила го за хубавия му гласъ, но той първо изялъ сиренето и после изкукуригалъ. Лисицата казала: Тая година не пѣешъ толкова хубаво, както миналата.

Казвамъ: Първо изпълнете Божиата воля, а после угаждайте на хората. Когато свършимъ работата за Господа, тогава можемъ да седимъ, да пѣемъ и да се разговаряме. Първо изяжте сиренето, т. е. изпълнете Божиата воля. Първо изпратете Божествената мисль въ свѣта, между хората, а после кажете: Сега съмъ на ваше разположение. Каквото искате, ще направя.

Да изпълнимъ първо Божиата воля, а после волята на хората.

*

11. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 26 декемврий, 5. ч. с. 1943 г. София.—Изгрѣвъ.

Възприемане и предаване

Съществуватъ два вида силни хора: единтъ сж силни въ възприемането, другитъ — въ предаването. Въ главата за блаженствата Христосъ има предъ видъ ония хора, които възприематъ добре и предаватъ добре. Човѣкъ, който не възприема добре, не може и да предава добре. Който не се е училъ да свири добре, не може и да предава добре. Младиятъ има здрави очи, добре вижда, но не всѣкога разбира добре. Стариятъ не вижда добре, но разбира добре. Нѣкога е по-добре човѣкъ да недовижда, но да разбира добре, отколкото да вижда, а да не разбира добре. Майсторъ-цигуларь е оня, който не прави погрѣшки и взима правилно тоноветъ. Всѣки неговъ тонъ се отличава съ чистота, мекота, точностъ и съдържание. Слушашъ нѣкой цигуларь, не си доволенъ отъ него. Тоноветъ му сж сухи, безсърдържателни, стипчави.

Често говоримъ за любовта, мъдростта и истината. Не е достатъчно само да се говори, но трѣбва да имате ясна представа за тѣхъ. Не е въпросъ научно да ги знаете — научнитъ работи не ни интересуватъ. Нѣкой не вижда добре, но знае, какво нѣщо е свѣтлината, какви сж трептенията ѝ, съ каква бързина се пре-

дава. Предпочитамъ да виждамъ свѣтлината, откоякото да зная научно, какво нѣщо е тя. Нѣкой казва, че познава любовта, но не може да каже, какво е въ сжщностъ тя. Любовта е нѣщо, за което не може да се говори. И азъ нѣма да говоря за любовта. Тя е нѣщо, безъ което никои не може да живѣе. Тя не е нито въздухъ, безъ който не можешъ да живѣешъ; нито вода, безъ която не можешъ; нито хлѣбъ, безъ който не можешъ; нито дреха, безъ която не можешъ. Въ момента, въ който любовта престава да влиза въ човѣка и прекъсва отношенята си съ него, той се вкисва, и животътъ му се обезсмысля. Вие не сте се вкисвали още, не знаете, какво знача, да се вкиснешъ. Да се вкиснешъ малко, това всѣки е опиталъ, но изцѣло да се вкиснешъ, това е страшна работа. Всѣки е опиталъ малкото недоволство, но голѣмото недоволство малцина сж опитали.

Нуждна е способностъ да човѣка да приема нѣщата добре и да ги предава добре. Това се отнася и до учения, и до неучения. Каква е разликата между учения и просия? Учениятъ е натоваренъ конь съ различни теории, нѣкои отъ които нѣматъ никакво прилагане. Какво придобива адвокатътъ, който знае всичко тѣ закои на държавата, а държавата фалира? Какво придобива сждията, който знае да сжди хората, а нѣма кого да сжди? Ако хората живѣятъ добре, сждията ще бжде безъ работа. Сждията сжди лошитѣ хора, а не добритѣ.

Какво придобива той? Освенъ че нищо не придобива, но губи. Днесъ издаде една присъда, утре — друга, но осъденитѣ не сж доволни отъ него и го кълнатъ. Тия недоволства му причиняватъ голѣми пакости. Казвамъ на сждитѣ: Ако искате да не ви кълнатъ, никого не осъждайте. Христосъ казва: „Не сждете, да не бъдете сждени.“ Ако имате ключъ отъ затворитѣ, отворете широко вратитѣ и пуснете затворницитѣ на свобода, да ви благославятъ. Кажете на затворницитѣ: Из ъзте вѣнъ, на свобода, и повече не грѣшете. Радвайте се на тѣхната свобода, и тѣ да се радватъ на свободата си. Казвате: Какво ще стане съ насъ, ако пуснемъ затворницитѣ на свобода? Питамъ: Какво ще стане съ васъ, ако не ги пуснете? Казвашъ: Какво ще стане съ мене, ако направя едно добро? — Все ще стане нѣщо. — Ако не го направя? — Пакъ ще стане нѣщо. Ако правишъ добро, ще придобиешъ нѣщо; ако не правишъ добро, ще изгубишъ нѣщо. При злото законътъ е обратенъ: ако не правишъ зло, печелишъ; ако правишъ зло, губишъ. — Какво да правя съ злото? — Не прави зло, за да печелишъ. Разумниятъ печели и отъ доброто, и отъ злото.

Какво носи новата 1944 година? Тя има две четворки: едната четворка представя доброто, а другата — злото. Като правишъ добро, ще печелишъ; като не правишъ зло, пакъ ще печелишъ. Това носи новата година. Чрезъ нея Господъ иска да научи народитѣ да правятъ

добро, за да печелятъ; да не правятъ зло, пакъ да печелятъ. Сега народитъ се биятъ — правятъ зло. Казвамъ: Ако се бнете, ще губите. Ако тая година правите добро, ще спечелите толкова, колкото никога не сте печелили. Ако не правите зло, пакъ ще спечелите толкова, колкото никога не сте печелили. Това носи новата година. Какво повече искате? Повече отъ това е отъ лукавия. Другъ е въпросътъ, върно ли е това. Върно е 101%, безъ никакво изключение.

Единъ абсолютекъ законъ гласи: който прави добро, благославя се; който прави зло, губи. Който не разбира тоя законъ, иска да се махне злото отъ свѣта. Махне ли се злото, половината свѣтъ ще изгубите. Злото е потрѣбно, но трѣбва да се въздържате да не го правите. Като не го правите, ще печелите. За доброто вие ще работите, а за васъ ще оставите злото да работи. Досега вие сте били слуги на злото, а господари на доброто. Сега ще станете слуги на доброто, а господари на злото. Когато доброто стане господарь, то знае, какво да прави. Казвате, че не знаете, какъ да служите на доброто. Има нѣщо, което всѣко живо същество знае и може да прави. И пилецето знае, какъ да яде. Кокошката се обажда на неговия езикъ, и то знае вече да яде. Това, което ви говоря, и вие знаете да го правите. — Какъ да се въздържаме отъ злото? — Не питайте, вие знаете това. Турете запалена свѣщъ предъ едно малко дете и вижте, какво ще прави. То

ще посегне съ пръста си да хване пламъка и ще се опари. Така ще направя два-три пжти. Следъ това, достатъчно е майка му да каже „гъшъ!“, за да не смѣе да тури пръста си въ западената свѣщъ. И на всъ, като кажатъ „гъшъ“, ще си оттеглите пръста. Докато ви доказвамъ научно, защо да не туряте пръста си въ пламъка на злото, пръстътъ ще отиде. Кратко, но съдържателна е думата „гъшъ“.

Свѣтътъ се нуждае отъ добри работници, отъ хора съ здрави очи, съ здрави уши, съ здравъ носъ, съ здрава уста, съ здрави ржце и крака. Устата трѣбва да бжде здрава, сладко да говори; ушитѣ да бждатъ здрави, хубаво да слушатъ; очитѣ да бждатъ здрави, добре да виждатъ; ржцѣтъ да бждатъ здрави, да работятъ; краката да бждатъ здрави, да ходятъ. Човѣкъ трѣбва да има здравъ стомахъ, здрави гърди, здравъ мозъкъ. Когато му да бжде мѣка. — Каква трѣбва да бжде косата на мъжа и каква — на жената? Ако мъжътъ е съ черна коса, жената трѣбва да бжде съ бѣла; ако жената е съ черна, мъжътъ трѣбва да бжде съ бѣла коса. Бѣлиятъ цвѣтъ дава, черниятъ — взима. Който има черна коса, трѣбва да знае, възприема ли добре; който има бѣла коса, трѣбва да знае, дава ли добре. Ако нѣкой е беденъ, бѣлата коса не е на мѣсто; ако е богатъ, бѣлата коса е на мѣсто. На бедния косата трѣбва да бжде черна, да взима; на богатия косата трѣбва да бжде бѣла, да дава. За бедния бѣлиятъ цвѣтъ не е на мѣсто; за

богатия черниятъ цвѣтъ не е на мѣсто. Ако косата на богатия е черна, трѣбва да я бояд-са бѣла. Какво разбираме подъ „боядисване“? Да боядисашъ нѣщо, значи, да прекарашъ презъ него това, отъ което се нуждаешъ. Това значи, да прекарашъ инсталацъ я въ къщата си. — Нѣмамъ време. — Ще намѣришъ малко време, да направишъ нѣщо.

Съвременнитѣ хора сами се заблуждаватъ. Тѣ постоянно измѣнятъ своитѣ теории и ученя. Тѣ искатъ да пръкриватъ нѣщата. И това е добре, но когато става на мѣсто. Да носишъ лѣтно време чадъръ — разбирамъ, но зимно време чадърътъ не е на мѣсто. Въмѣсто чадъръ, природата е турала коса. Като пада свѣтлината на главата, космитѣ я разлагатъ, и тя става безгасна. Ако носишъ чадъръ, за да се пазишъ отъ слънцето, ти се лишавашъ отъ слънцевата енергия. Сегашната мода лишава човѣка отъ много блага. Не се води по паражката мода, която осъкатява краката. Направи си удобни обувки, да не се допира кракътъ до кожата, да влиза поне малко въздухъ. Ако си направишъ тѣсни обувки, съ остри върхове, ти ще наранишъ краката си. И високитѣ токове на обувкитѣ не сж удобни. Обикновено, низкитѣ госпожици носятъ обувки съ високи токове, да изглеждатъ високи. Който носи високи токове, нѣма висока идея. Ако токътъ е три-ч.тири сантиметра високъ, на мѣсто е, но какъвъ смисълъ има да носишъ токове, високи 12-15 см? Не сѣмъ противъ модата, но

се водете по медага на природата. Подъ „меда“ разбирамъ завършена форма, която допринесе нѣщо на човѣка. Всѣка форма, която добре възприема и предава Божиитѣ блага, е на мѣсто. Всѣка форма, която кренигствува на доброто възприемане и предаване, не е на мѣсто. Всѣа мисль, всѣко чувство и всѣка постѣпка, които сж добри приемници и добри предаватели, сж на мѣсто. И космитѣ на човѣшката глава сж добри приемници и предаватели. Човѣкъ е здравъ, когато приема и предава добре слънчевата енергия. Ако косата не приема и не предава добре слънчевата енергия, човѣкъ заболява. Докато очитѣ приематъ и предаватъ добре свѣтлината, казваме, че сж здрави. Ако ушитѣ приематъ и предаватъ добре звука, тѣ сж здрави. Ако носътъ приема и предава правилно мирязмитѣ, и той е здравъ. Щомъ удоветѣ престанатъ правилно да възприематъ и предаватъ, явява се вътрешенъ дисонансъ.

И тъй, за да бждете здрави, трѣбва да пазите енергията си, да не я изразходвате безполезно. Нѣкога човѣкъ приема повече енергия, отколкото трѣбва, а нѣкога дава повече, отколкото трѣбва. Ако за доброто давашъ повече, на мѣсто е. Но цѣлъ день да се занимавашъ съ ядене, това не е на мѣсто.

Преди нѣколко деня отидъхъ съ приятели до село Симеоново. Спрѣхме въ една кръчма да си починемъ. Гледамъ, кръчмарятъ се навелъ, рѣже месо. Както го рѣжеше, ме-

сето изглеждаше крехко. Запитахъ го, защо рѣже толкова месо, какво ще прави съ него. — Ще го пека; тая вечеръ ще дойдатъ много гости, ще ядатъ и пиятъ. — Не може ли безъ месо? — Не може, така винцето върви повече. Пъкъ и моята работа върви добре. — Сегга е постъ, защо ядатъ месо? — Въ цѣлото село е останалъ само единъ, който пости; всички останали ядатъ месо. Наблюдавахъ известно време кръчмаря и виждамъ, какъ си мисли за запаята. Същевременно виждамъ и последствията, които го очакватъ съ ядене на месо. Помислихъ си, да му кажа ли нѣщо за лошитѣ послѣствия, които го очакватъ, но решихъ, че така ще бжде по-добре. Когато еднъ човѣкъ страда, сто души се ползватъ отъ неговото страдание. Ако той не пострада, сто души около него ще страдатъ. Вне исъвате обратното: да предупредите единъ за послѣствията, които го очакватъ, за да не страда. На васъ казвамъ: Не рѣжете месото. Така предпазвамъ и васъ, и ония сто души, които ще ядатъ. Като предпазвамъ едного, едновременно предпазвамъ още сто души.

Защо ви говоря за любовта? — За да бжде добре и за васъ, и за ония, които идатъ следъ васъ. Единствената мощна сила, чрезъ която човѣкъ може да постигне своя идеалъ, е любовта. Ако искашъ да имашъ добъръ приятель, обичай Бога. Ако искашъ да имашъ добри деца, обичай Бога. Ако си търговецъ и желашъ да имашъ добри клиенти, обичай

Господа. Ако обичашъ Господа, и като адвокатъ, ще имашъ добри клиенти, които ще ти помагатъ. Прилагайте навсѣкжде любовта. Ако любовта нѣма приложение въ живота, тя е безпредметна. Азъ се интересувамъ само отъ ония нѣща, които се прилагатъ. Когато възприемамъ и предавамъ любовта правилно, тя дава изобилно своитъ блага. Единъ любовенъ погледъ спасява човѣка. Една любовна дума спасява човѣка. Една любовна постъпка спасява човѣка. Едно парче хлѣбъ, дадено въ името на любовта, спасява човѣка. Любовта, въ всички свои действия, се изявява като велика, мощна, творческа сила.

Сега се явява въпросътъ: Истина ли е това? Първо опитайте любовта, а после разсждавайте. Не питай, дали те обичатъ хората. Не се самозаблуждавайте въ това, че единъ те обича повече, а другъ — по-малко. Да мислишъ, че единъ те обича повече, а другъ — по-малко, това е субективно схващане. Ако шишето ти е малко, малко ще приемешъ отъ любовта. Нѣкой те обича повече, отколкото очаквашъ, но шишето ти е малко, не може да събере всичката любовъ. Ти се сърдишъ, че малко ти е далъ. Кой е виновенъ? Нѣмашъ по-голямъ биндикъ. Шишето ти е малко, съдържа едва единъ килограмъ. Причината е въ тебе, не въ него. Ако не възприемаме всичката любовъ, която ни се дава, причината е въ насъ, а не въ природата. Това се дължи на нашитъ недъзи.

Нѣкой казва, че природата го спѣва. Това не е вѣрно. Трѣбва да бждемъ справедливи! — Искамъ да обичамъ нѣкого повече. — Какъ ще го обичашъ, когато шишето му е малко? И да искашъ да го обичашъ много, не можешъ. Ако бинликътъ му е отъ 12 килограма, толкова любовъ^а ще му сипешъ. Ако шишето му е отъ единъ килограмъ, толкова ще му сипешъ. Има шишета отъ половинъ килограмъ, отъ сто грама, а даже и по-малки. Каквато е голѣмината на шишето, толкова съдържание ще влѣшъ въ него. Казвашъ: Много съдържание съмъ вложилъ въ тоя човѣкъ. — Вложилъ си споредъ голѣмината на шишето му. Отъ него зависи да вложишъ повече, или по-малко.

Законъ е: Колкото приемате, толкова трѣбва да давате. Ако искашъ да приемашъ повече, трѣбва да си готовъ да давашъ повече. Ако давашъ повече, ще приемашъ повече. Ако си търговецъ, ще спазвашъ сжидия законъ: дрехата трѣбва да отговаря на сумата, която получавашъ за нея. Ако дедешъ по долнокачествена дреха, а получишъ по-голъма сума, ще се създаде дисхармония. Купувачътъ ще остане недоволенъ и ще каже: Излъга ме тоя търговецъ! Ако дрехата отговаря на сумата, купувачътъ ще каже: *Скжно платихъ, но хубава дреха купихъ.* Изпрати ли ти нѣкой една хубава мисль, отговори му съ едно хубаво чувство. Твоето чувство трѣбва да отговаря на неговата мисль. Мисльта представя монета-

та, съ която купуваме чувството. т. е. материала, стоката. Материалътъ трѣбва да има отношение къмъ паритѣ. Ако на стличнитѣ мисли на нѣкого не отговоришъ съ отлични чувства, ти не оценявашъ неговитѣ мисли; ако ти му дадешъ отлични чувства, а той ти отговори съ обикновени мисли, не е оценилъ чувствата ти. Между мислитѣ и чувствата трѣбва да има пълна хармония.

Разправятъ за единъ богатъ човѣкъ, 45 годишенъ, че не знаелъ, какво нѣщо е благодарностъ. Каквото добро, или услуга му правѣли, той на никого и за нищо не благодарѣлъ. Случило се единъ день, като вървѣлъ по улицата, изкълчилъ единия си кракъ и падналъ на земята. Въ това време край него минала една млада, красива мома. Като видѣла, че човѣкъ лежи на земята, веднага му се притекла на помощъ. Намѣстила крака, превързала го и го придружила до дома му. За пръвъ пѣтъ той благодарилъ на момата; за пръвъ пѣтъ почувствувалъ, какво значи благодарностъ. Той често си повтарялъ: благодаря на тая мома, намѣсти крака ми, и азъ можахъ да ходя.

Казвамъ: За всичко трѣбва да благодаримъ! Да благодаримъ на Господа, който се спира предъ всички и помага. Какво представя Богъ и какъ се изявява? Споредъ мене, младата мома, която намѣстила изкълчения кракъ на богатия, е проявениятъ Богъ. Чрезъ нея Богъ му далъ единъ добъръ урокъ, научилъ отъ

да благодари. Доброто въ човѣка е Богъ. Любовьта въ човѣка е Богъ. Разумността въ човѣка е Богъ. Силата въ човѣка е Богъ. — Какво съмъ тогава азъ, човѣкътъ? — Какво съмъ азъ, съ тоя въпросъ не се занимавамъ. Щомъ Богъ се проявява въ мене, това съмъ азъ. Когато азъ се проявявамъ, това е Богъ. Какво съмъ азъ, и какво е Богъ? Ето единъ важенъ въпросъ. Азъ съмъ малкото добро. Богъ е голѣмото добро. Азъ съмъ малката любовъ. Богъ е голѣмата Любовь. Азъ давамъ трошици, колкото да се нахранятъ птичкитѣ. Богъ дава изобилно, да се нахранятъ всички живи същества на земята — отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Моята канализация е малка, а Божията — голѣма, дава на всички изобилно. Азъ съмъ ситно сито, по-малко давамъ. Богъ е дермонъ, изобилно дава. Българинчтъ ся служи и съ дветѣ. Когато иска да пресѣва бѣло брашно за бѣлъ хлѣбъ, той си служи съ ситното сито. Брашното се пресѣва много добре — трицитѣ оставатъ въ ситото. Хубавъ е хлѣбътъ отъ това брашно, но, споредъ ученитѣ, не е хранителенъ. Въ брашното трѣбва да има малко трици, да стане хлѣбътъ по-хранителенъ.

Когато хората издребитѣятъ въ живота си, тѣ започватъ да си служатъ съ ситни сита. Тия сита сж малки, лесно се носятъ. Когато селянинчтъ иска да си свърши работата по-скоро, служи ся съ дармона. Ако рече да пресѣва съ ситно сито, трѣбва му много време. При

това, колкото повече пресъва, повече трици се отдѣлятъ. Сегашнитѣ хора, които си служатъ съ ситни сита, иматъ много трици за продаване. Години наредъ тѣ ще продаватъ своитѣ трици. Когото срещнешъ днесъ, все за трици говори.— Не обичамъ еди-кого си. — Това сж трици.— Еди-кой си ми причини пакостъ. — Това сж трици. — Работата ми не върви добре. — Това сж трици. — Нѣмамъ обувки, дрехи. — Това сж трици. — Какво да се прави? — Вземи дармона и съ него пресъвай. Както и да се мели Божественото жито, то не се нуждае отъ ситно сито. Както и да го пресъвашъ това брашно — и презъ ситно сито и презъ дармона, и въ двата случая е едно и сжщо. Като знаешъ това, не си губи времето, да го прекарвашъ презъ ситно сито. Ти мислишь, че ако прекарашь нѣщата презъ ситното сито, ще се освободишь отъ злото. Божественото жито и брашно не търпятъ нито дармонъ, нито сито. Можешъ да го пресъвашъ презъ каквото искашь. Едно ще знаешъ: ако го прекарвашъ презъ ситно сито, ще изгубишь повече време. Само въ това е разликата.

Кжде може да се приложи ситното сито и кжде — дармонътъ? Ако искамъ да позная, какъвъ е моятъ съседъ, показвамъ му и ситното сито, и дармона. Ако вземе като мѣрка ситното сито, отказвамъ се отъ него; ако вземе дармона, приемамъ го за съдружникъ. Мога да го изпитамъ и съ хлѣба. Ако му дамъ цѣлъ хлѣбъ, и той го раздѣли така, че по-го-

лѣмата часть задържи за себе си, отказвамъ се отъ него. Той мѣри съ ситно сито. Той служи само на себе си. Човѣкъ, който услужва първо на себе си, носи ситно сито; който услужва и на другитѣ, той носи дармонъ. Ако Богъ постъпваше като насъ, какъвъ щѣше да бжде нашиятъ животъ? Ако по отношение на нашитѣ погрѣшки прилагаме ситното сито, какво би станало съ насъ? Ако Той правѣше разлика между добритѣ и лошитѣ хора, какво ни очакваше тогава? Богъ постъпва еднакво справедливо и съ добритѣ, и съ лошитѣ хора. Що се отнася до човѣшкия животъ, като ограниченъ животъ, и ситното сито, и дармонътъ сж на мѣсто. При сегашнитѣ условия и двете нѣща сж добри.

Какво означава думата „дармонъ“? Тя е съставена отъ две думи: даръ и мойъ. Значи, имашъ даръ, който си получилъ само веднѣжъ. Когато иска да направи нѣщо, българинътъ прекарва нѣщата презъ дармонъ. Той направилъ дупкитѣ на дармона два пѣти по-голъми, отколкото трѣбва. — Кога си служи съ тоя дармонъ? — Когато иска да задържи богатата за себе си. Значи, за себе си употребява дармона, а за хората — ситното сито. Ситното сито е по-близко до първичното. Дармонътъ се отдалечилъ много отъ първичния образъ. Когато грѣшишъ, ти не виждашъ своята погрѣшка, но виждашъ погрѣшката на своя ближель. За своята погрѣшка казвашъ: Малка е — и я забравяшъ. Своята погрѣшка, неприя-

вена отъ ближия ти, веднага я виждашъ и казнашъ, че е голѣма. За себе си турашъ дармона, и за другитѣ — ситното сито. Значи, имашъ две мѣрки. Щомъ си служишъ съ две мѣрки, отношенията съ близкитѣ ти не сж прави. Казватъ за нѣкого, че е прикритъ човѣкъ. Кой е прикритъ, и кой — откритъ? Прикритъ е оня, който мисли зло. Той, и като говори, и като мълчи, все е прикритъ. Откритъ е тоя, който всѣкога има предъ видъ доброто. И като мълчи, и като говори, той е всѣкога откритъ.

Въ любовта нѣма прикрити нѣща. Въ свѣта на любовта всичко е ясно, открито, отчетливо написано. Въ любовта всѣки може да знае; важно е да знае да чете. Въ такъвъ случай, ще знае, колко струва любовта, която не може да се плати съ нищо. Мислите ли, че синътъ и дѣщерята могатъ да ценятъ любовта на майка си и грижитѣ, които тя е положила за тѣхъ? Могатъ ли да оценятъ тѣ грижитѣ и любовта на баща си? Какъ ще оцените усилията, които нѣкой е направилъ, за да ви обърне къмъ Бога? Знаете ли, колко енергия е изразходвалъ той? Знаете ли, отде е дошълъ тоя духъ, за да ви помогне? Той е напусналъ своето блаженство, само да ви повдигне. Какъ човѣкъ си ти, ако следъ това кажешъ, че той нищо не е направилъ за тебе. Всѣко добро, колкото и да е малко, има велика цена. Вне трѣбва да оценявате доброто, което ви се прави. Трѣбва да оценявате любовта на всички

сжществе, които идатъ отъ далечни свѣтове, за да ви помогнатъ. За Христа се казва, че е билъ богатъ, но, като слѣзълъ между хората, раздалъ всичкото си богатство и останалъ последенъ сиромасъ. Следъ като взеха всичкото Му богатство, поругаха се съ Него, и най-после Го разпнаха. Така Го изпратиха на оня свѣтъ. Трѣбва ли и ние да постъпваме по сжщия начинъ? Като дойде между васъ човѣкъ, който ви обича, вие трѣбва да постъпите съ него добре. Той иде да помага.

Новата година не търпи хора, които не оценяватъ любовта на ония, които идатъ да се жертвуватъ. Тая година вие искате миръ. Какъ мислите, ще има ли миръ, или не? Пита ме единъ, ще се ожени ли, или не. Казвамъ: Искашъ ли да се оженишъ? — Искамъ. — Ще се оженишъ. И съмето пита, ще изникне, или не. То носи възможноститѣ въ себе си. Щомъ му дамъ условия, то непременно ще изникне. Въ тоя смисълъ, и женитбата зависи отъ него, а не отъ мене. Възможноститѣ сж въ него, а Богъ му дава условия. И доброто зависи отъ насъ. Ние носимъ възможноститѣ, а Богъ ни дава условия да го проявимъ. Въ това се заключава нашата свобода. Когато имашъ условия да направишъ доброто, а казвашъ, че не знаешъ, какъ да го направишъ, ти си несправедливъ къмъ себе си. Другъ е въпросътъ, ако нѣмашъ условия.

Новата година е малко строга, понеже има две четворки. Едната четворка представя

Божествената мъдростъ и Божественото знание, които се придобиватъ мъчно. Втората четворка представя Божествената истина и свобода, безъ които човѣкъ не може да живѣе. Четворката е строго число. То не обича лъжата. То е квадратътъ, върху който може да се гради кжща. Значи, то е основа на нѣщата. Ако основата е добра, цѣлъ градъ може да се постави на нея. Ако не е добра, каквото си построилъ, лесно ще се развали. Четворката представя още и семейството: бащата, майката, синътъ и дъщерята. Ако всички сж умни, по-добро число отъ четворката нѣма. Ако сж глупави, по-лошо число отъ четворката нѣма. Затова нѣкои хора се страхуватъ отъ това число.

Какво виждамъ днесъ въ свѣта? Много хора сж запушили дупкитѣ на своитѣ дармони. Има солнички, на които дупкитѣ сжщо така сж запушени. Разтръсвашъ солничката, но не можешъ да осолишъ яденето. Трѣбва да вземешъ игла, да отпушвашъ дупкитѣ. Тая година изисква отъ хората да си взематъ игли и да отпушатъ дупкитѣ на своитѣ дармони. Вината не е въ тасъ, но въ времето. Вънъ е влажно, солта овлажняла и запушила дупкитѣ. Оставете всички дупки отворени, да могатъ Божиитѣ блага свободно да излизатъ навънъ. Вие сте оставили отворена само една дупчица и се чудите, защо сжществува такава дисхармония въ свѣта.

Дармонътъ е музикаленъ инструментъ, както цигулката. Когато цигуларътъ свири, то

новетъ излизатъ презъ дупкитѣ на цигулката. Ако нѣмаше дупки, никакъвъ тонъ нѣмаше да излѣзе. Една дупка да се затвори на цигулката, тонътъ вече се разваля. Благодарете за красивия умъ и за красивото сърдце, които ви сж дадени. Тѣ сж инструменти, които трѣбва да позите, да не се запушатъ дупкитѣ имъ. Оставете отворени прозорцитѣ на вашия умъ, да влиза повече свѣтлина презъ тѣхъ. Оставете отворени отдушницитѣ на вашето сърдце, да влиза отвѣнъ чистъ въздухъ и да излиза навънъ димътъ, да става горението пълно. Ако горението не е пълно, явяватъ се сажди, пушекъ, които причиняватъ голѣми нещастия. Трѣбва да извикаме коминочистачъ, да отвори комина, да се подобри горението. Коминътъ трѣбва да бѣде направенъ добре, че какъвто вѣтъръ да духа, горението да става правилно. Печката въ моята стая тегли добре; само единъ вѣтъръ не ѝ благоприятствува. Като влѣза въ стаята, познавамъ, кой вѣтъръ духа. Ако духа той, който не ѝ понася, стаята е пълна съ димъ. Ако духатъ другитѣ вѣтрове отъ три посоки, тя гори добре. Дойде ли четвъртиятъ вѣтъръ, тя започва да дими.

Азъ уподобявамъ четиритѣ вѣтрове на четиритѣ темперамента въ човѣка. Единиятъ темпераментъ наричамъ източевъ вѣтъръ — Божията Правда. Вториятъ темпераментъ е северниятъ вѣтъръ — Божията Истина. Третиятъ темпераментъ е южниятъ вѣтъръ — Божественото добро. Четвъртиятъ темпераментъ е за-

падниятъ вѣтръ — добрата обхода. — Какво е изтокъ? — Справедливостта. — Западъ? — Добрата обхода. — Северъ? — Игивата и свобода. — Югъ? — Доброто, което всѣки човѣкъ трѣбва да приеме и предаде. Между правдата, истината, доброто и добрата обхода има вътрешна хармония, която хората трѣбва да изучаватъ. Правда безъ истина не може да се прояви. Истина безъ добро не може да се прояви. Добра обхода безъ правда и безъ добро не може да се прояви.

Първо човѣкъ започва съ правдата. Тя е потикъ, движение напредъ. Правдата е тонътъ „ре“ — потикътъ, движението. Човѣкъ трѣбва да има потикъ, да възприеме нѣщо. Ако не възприемашъ добре и не предавашъ добре, ти не можешъ да се ползувашъ. Ако не дишашъ правилно и не издишашъ правилно, не можешъ да се ползувашъ отъ чистия въздухъ. Ако и твоята мисль не може да приеме въздуха, който е миналъ презъ дробоветѣ, нищо не се ползувашъ. Сврѣхсѣзнанието извлича живота отъ въздуха чрезъ мозъка и чрезъ дробоветѣ. Ако не дишашъ правилно и ако мозъкътъ не възприема правилно енергията отъ въздуха, ти си осжденъ на заболяване. Ако дишашъ и благодаришъ на Бога за въздуха, който приемашъ, твоего сврѣхсѣзнание правилно приема благата, които въздухътъ носи, и правилно ги предава. Благодарни на Бога и като приемашъ въздуха, и като го изпущашъ.

Сегашнитѣ хора благодарятъ, само когато приематъ, а не и когато даватъ. Ще благода-ришъ и когато приемашъ, и когато давашъ. Можешъ ли да дадешъ хлѣбъ, ако не приемешъ брашно? Можешъ ли да пиешъ вода, ако не ти е дадено? Първо трѣбва да възприемешъ Божественото и после да дадешъ. Не Го ли възприемешъ, нищо не можешъ да направишъ. Сегашнитѣ хора искатъ да преобразятъ свѣта, да направятъ нѣщо ново. Това е невъзможно. Безъ образецъ, тѣ нищо не могатъ да направятъ. — Къде е образецътъ? — Въ Божествения свѣтъ. Човѣкъ може само да се води по образца на онова, което Богъ е направилъ. Ако следвашъ българско училище, нѣма да създавашъ нѣщо ново, но ще учишъ това, което българитѣ сж създали. Въ Франция ще учишъ това, което французитѣ сж създали. Въ Англия ще учишъ това, което англичанитѣ сж създали. Ако отидешъ въ Русия, ще учишъ това, което руситѣ сж създали. Ти си дошълъ на земята. Следователно, ще учишъ това, което Богъ е създалъ. Ти нѣма да давашъ тонъ на нѣщата, но ще учишъ това, което е създадено вече. — Азъ имамъ особено мнение. За себе си казвамъ: Азъ нѣмамъ особено мнение. Моето мнение за нѣщата е таково, каквото е мисленето на Бога. Какво мислеше ще имамъ азъ? Искамъ да направя хората щастливи. Какъ ще ги направя щастливи, когато не зная нуждитѣ имъ? Азъ не зная, какво тѣ обичатъ да ядатъ, какви книги четатъ, въ какви къщи

искать да живѣятъ. Сготвя хубаво ядене, но не го харесватъ. Какъ ще ги направя щастливи?

И тъй, бждете вѣрни на себе си. Не се отклонявайте отъ онова, което Богъ е вложилъ въ васъ. Бждете благодарни за всичко онова, което Богъ ви е далъ, и което всѣки день ви дава. Слънцето всѣки день носи своето благословение. Благодарете за ония права, които ви сж дадени отъ Бога. Тая година приложете онова, което носите въ себе си, за да бждете полезни и на другитъ. Всѣки да прояви свободно Божественото въ себе си. Нѣкой има стремежъ къмъ музика — нека свири. Не го критикувайте. Стари и млади свирете: старитъ да свирятъ класически парчета, а младитъ — весели, игриви. После ще се смѣнятъ: старитъ ще свирятъ весели, игриви парчета, а младитъ — класически. Младиятъ възприема, а стариятъ предава. Щомъ е така, младиятъ трѣбва да възприема добре, а стариятъ — да предава добре. Младиятъ и стариятъ трѣбва да живѣятъ заедно. Когато умътъ възприема добре, сърдцето трѣбва да предава добре; когато сърдцето възприема добре, умътъ трѣбва да предава добре. Това е правилниятъ процесъ, който трѣбва да се извършва въ всѣки организъмъ,

Всички хора сж дошли на земята да се учатъ. Нѣкои не искатъ да учатъ. Тъ мислятъ, че знаятъ много и казватъ: Не ни трѣбва повече знание. Казвамъ: Вие още не сте започ

нали да учите. Сега сте едва въ забавачницата, много още има да учите. Ако ви дамъ темата, какво нѣщо е любовта, какъ ще я развиете? Или, какво е добродетельта въ своето приложение? Ако ви дадатъ задачата, да влѣзете между лоши хора и да ги направите свои приятели, какъ ще решите тая задача?

Единъ американецъ се хваналъ на басъ, че може голъ да обиколи свѣта. Той съблѣкълъ дрехитѣ си, отишълъ въ една баня, окжпалъ се добре и отъ една тънка, но жилава хартия си направилъ елече и панталони, които облѣкълъ. Тѣ прилепнали плътно къмъ тѣлото. Така той изглеждалъ съвършено голъ. Тръгналъ отъ една фирма на друга, съ цель да ги рекламира изъ цѣлия свѣтъ. Всѣка фирма му дала голѣмо възнаграждение. Така той обиколилъ свѣта, рекламиралъ всички фирми и издържалъ баса, че може голъ да обходи цѣлия свѣтъ. Може ли да влѣзешъ въ едно общество, безъ да се скарашъ съ нѣкого? Влѣзешъ въ единъ домъ, дето обичатъ червения цвѣтъ. Трѣбва ли да ги осждашъ за това? Други обичатъ синия, или черния цвѣтъ. Трѣбва ли да ги осждашъ за това? Различнитѣ хора обичатъ различни цвѣтове. Обикновено младитѣ носятъ свѣтли дрехи, а старитѣ — тъмни. Значи, младитѣ даватъ, а старитѣ възприематъ. Въ сжщность, не е така. Младитѣ трѣбва да възприематъ, а старитѣ да даватъ. Загове старитѣ трѣбва да носятъ бѣли дрехи.

Какво означава червениятъ цвѣтъ? Който носи червенъ цвѣтъ, той се пуждае отъ живота. Червениятъ цвѣтъ символизира живота. Като възприеме достатъчно живота въ себе си, човѣкъ не се стреми вече къмъ червения цвѣтъ. Единъ свещеникъ разправяше, че като юноша обичалъ червения цвѣтъ. Той се чуди, отде идѣло това желание. Това се дължи на стремежа му къмъ живота. Всѣки цвѣтъ символизира нѣщо. Когато иска да се индивидуализира, човѣкъ се стреми къмъ оранжевия цвѣтъ; когато иска да забогатѣе, стреми се къмъ зеления цвѣтъ; когато иска да поумнѣе, стреми се къмъ жълтия цвѣтъ; когато иска да усили вѣрата си, стреми се къмъ синия цвѣтъ. Дали хората знаятъ това, не е важно. Обикновениятъ човѣкъ не знае тия нѣща, но посветениятъ знае всичко. Има нѣща, които не трѣбва да се знаятъ. Какво прави майката, когато пече питата? Понеже децата сж нетърпеливи, тѣ искатъ да знаятъ, кога ще се опече. Докато се опече питатата, майката приспива децата си. Ако не ги приспи, тѣ ще я безпокоятъ. Едно следъ друго ще се изреждатъ и ще я питатъ: Мамо, кога ще се опече питата? За да бжде спокойна, майката казва: Легнете си, мама. Щомъ ги приспи, тя свършва работата си спокойно и следъ това ги събужда: станете мама, питата е готова.

Много хора приличатъ на малките деца; постоянно питатъ, кога ще достигнатъ желанията си. Ако си като децата, легиш да спишъ.

Като се събудишъ, всичко ще бжде готово. Дрехата ти ще бжде ушита, и ти само ще я облѣчешъ. Когато идатъ свѣтли празници, бащата купува дрехи, обувки, шапка на детето си и, като дойде очакваниятъ день, детето пита баща си: Татко, имамъ ли нови дрешки? — Имашъ. — Нови обувки? — Имашъ. — Нова шапка? — Имашъ. Детето се облича съ новитѣ дрехи и се радва, че е дошълъ свѣтлиятъ день.

Всѣка нова година човѣкъ пожелава да придобие нѣщо. Тая година пожелайте да възприемете добре любовта и да я предадете добре. Да възприемете добре мъдростта и знанияето и да ги предадете добре. Да възприемете добре истината и свободата и да ги предадете добре. Да възприемете добре справедливостта и да я предадете добре. Да възприемете правилно добрата обхода и да я предадете добре.

„Блажени нищитѣ духомъ, защото е тѣхно Царството Небесно“.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята.“

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ.“

Желая ви да бждете нищи духомъ, за да влѣзете въ Царството Небесно.

Желая ви да бждете кротки и да наследите земята.

Желая ви да бждете миротворци и да се наречете Синове Божии.

Благодарете за миналото, което се реализира.

Благодарете за настоящето, което сега става.

Благодарете за бъдещето, което ще стане.

*

12. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 2 януарий, 5 ч. с. 194 г. София. — Изгрѣвъ.

Божественниятъ день

Ще прочета първа глава отъ Евангелието на Иоана. Иоанъ е евангелистъ на мекотата. Безъ мекота никакъвъ градежъ не може да стане. Само мекитѣ нѣща се поддаватъ на възпитание и самовъзпитание.

Изпѣйте пѣсенъта: „Имаше човѣкъ“.

Истинскиятъ животъ зависи отъ възприемането и предаването на оноа, което човѣкъ е придобилъ и научилъ. За оня, който разбира, възприемането и предаването сж два важни процеса. Нѣкога даваме повече, нѣкога взимаме повече. Ако взимаме повече, забогатяваме; ако даваме повече, обедняваме. Богатиятъ и бедниятъ се различаватъ въ следното: богатиятъ има какво да яде, но не знае, какъ да яде; бедниятъ знае, какъ да яде, но нѣма какво да яде. Казватъ за нѣкого, че е беденъ.

— Защо е беденъ? Нѣкой е ученъ. — Защо е ученъ? — Училъ се е човѣкътъ. Нѣкой е невежа. — Защо? — Не е училъ. Ще кажете, че на учения е дадено, затова е ученъ. Дадено му е, но даденото трѣбва да се храни. Да запаметявашъ нѣщата, това не показва, че си ученъ. Запаметяването не е наука. Не е важна дрехата, която стои закачена въ гардероба; важна е дрехата, която носишъ на гърба си. Какъ-

ва молза имате отъ дрехитѣ, които стоятъ за-
качени? Показвашъ дрехитѣ на приятеля си и
казвашъ: Мои сж тия дрехи, но нека стоятъ,
да не се цапатъ. А вѣнъ е студено, ти трепе-
ришъ отъ студъ. Кое е по-добре: дрехитѣ да
бждатъ нови, а ти да треперишъ, или да ги
обличашъ и да се ползувашъ отъ тѣхната
топлина.

Защо на нѣкого се дава повече, а на нѣ-
кого по-малко? Има причини за това. Познава
се, кой е приелъ повече, и кой е далъ повече.
Оня, който взима повече, надтежава; който
дава повече, олеква. Като претеглишъ човѣка,
ще знаешъ съ колко е надтежалъ и съ колко
е олекналъ. Има чувствителни везни — Боже-
ственитѣ, съ които се теглятъ човѣшкитѣ мисли
и чувства. Такива везни на земята не сжще-
ствуватъ. Едни мисли сж леки, а други — теж-
ки. Като се събератъ нѣколко тежки мисли въ
главата, човѣкъ чувствува тежестъ, тежи му
нѣщо. Мислишъ, че си сиромасъ — това е
тежка мисль. Тя се трупа въ главата на чо-
вѣка, както Плюшкинъ събиралъ различни нѣ-
ща, да задоволи чувството на стяженолюбие
въ себе си. Нѣкои сиромаси сж Плюшкиновци,
събиратъ разни вещи, да се осигурятъ. Други
нищо не събиратъ и постоянно се оплакватъ,
че нѣматъ.

Сегашнитѣ хора носятъ въ ума, въ сърд-
цето и въ душата си много мисли, чувства и
желания, нѣкои отъ тѣхъ сѣвсемъ ненуждни.
Казвашъ: Тоя човѣкъ е здравъ, и азъ искамъ

да бжде като него. — Ти имашъ всички условия да бждешъ здравъ. Върви следъ тоя човѣкъ и вижъ, какъ живѣе, какъ се облича, какъ се храни, какво чете, какви мисли го интересувать. Ще научишъ нѣщо отъ него, но здравето му не можешъ да вземешъ. За да бждешъ здравъ, трѣбва да дойдешъ въ съгласие съ природата. Тя ще ти даде свѣтлина, въздухъ, вода и храна. Много нѣща сж нуждни, за да бжде човѣкъ здравъ. Какво е придобилъ цигуларьтъ, ако години наредъ свари пѣсенята „Цвѣте мило, цвѣте красно?“ Цвѣтето е мило и красно, но той не е милъ и красенъ. Има много цигулари въ свѣта, но нѣкои спрѣли на едно мѣсто, като палка, и не мърдатъ — все джуджета ще си останотъ. Гледамъ, на Изкрѣвъ, между високитѣ и дебели дървета, е израстналъ единъ орѣхъ. До едно време расълъ и, додето стигналъ, тамъ спрѣлъ — не може повече да расте. — Защо? — Голѣмитѣ дървета поглѣщатъ всичкитѣ хранителни сокове, за него нищо не остава: нѣма достатъчно свѣтлина, въздухъ, вода и храна, нѣма и кой да го обича. Всичкитѣ го гледатъ недоволио, пждятъ го, и той нѣма какво да яде. Никой не се съща да го пренесе далечъ оттукъ, да не е между голѣмитѣ ся братя.

Мнозина искать да иматъ голѣми братя. И това може, но джуджета ще останатъ. Ако имашъ голѣмъ братъ, трѣбва да стоишъ най-малко на сто километра разстояние отъ него. Само така ще се ползувашъ отъ богатата. Тая

идея изглежда странна, но така е въ цѣлата природа. Богъ е предвидилъ всичко, затова е поставилъ слънчевитѣ системи на грамадно разстояние една отъ друга. Разстоянието между земята и слънцето е толкова голѣмо, че свободно могатъ да се поставятъ три хиляди системи, като слънчевата. Разстоянието отъ най-близката слънчева система до нашата е толкова голѣмо, че сж нуждни три години, докато дойде свѣтлината ѝ на земята. Знаете, съ каква бързина се движи свѣтлината — съ 300 хиляди километра въ секунда.

Питатъ: Защо слънчевитѣ системи сж на грамадно разстояние една отъ друга? Не могатъ ли да бждатъ наблизо? -- Не може. Наблизо сж джуджетата, а надалечъ — слънчевитѣ системи. Ако си надалечъ, човѣкъ ще станешъ; ако си наблизо, нищо нѣма да стане отъ тебе. — Да бждемъ близо до Бога! -- Близо до Бога е оня, който изпълнява Неговата воля; който ходи по съвета на Божия Духъ; който слави Божието име. Близостъта не е нѣщо материално. На физичния свѣтъ може да сте близо, но близостъта има отношение къмъ съзнанието. Казвашъ: Държа единъ човѣкъ въ ума си. Всѣки държи нѣкого въ ума си. Защо го държи? Има за какво. Четешъ една книга, въ която авторътъ писалъ нѣщо за любовта. Ти държишъ тая човѣкъ въ ума си, за да научишъ нѣщо за любовта. Другъ писалъ за мъдростъта — и него държишъ въ ума си Трети писалъ за истината, за живота. Четешъ книгитѣ му и

го държишъ въ ума си. Нѣкои писали за зна-
нието, за свободата. Като четешъ книгитѣ имъ,
ти ги държишъ въ ума си — ще научишъ
нѣщо отъ тѣхъ.

Провидението иска отъ сегашнитѣ хора
да се разтоварятъ. Всички сж натоварени съ
нѣщо и пѣшкатъ подъ своя товаръ. Нѣкой е
натоваренъ съ голѣма сиромашия, а другъ —
съ голѣмо богатство. Какво се иска отъ тебе?
Да знаешъ, какъ да разтоваряшъ съзнанието
си. — Кога се товари съзнанието? — Когато по-
сишъ едновременно две идеи, две мисли или две
желания. Искашъ да следвашъ, но не можешъ
да се опредѣлишъ, кжде да отидешъ — въ
Германия, или въ Англия. При сегашнитѣ усло-
вия, дето и да отидешъ, нѣма да бждешъ спо-
коенъ. Ще се страхувашъ отъ бомби, ще че-
тешъ въ вестниците, колко хора сж убити,
колко парахода потънали, кои войски напред-
ватъ, кои оставатъ назадъ.

Като четете Писанието, спирате се върху
евангелистъ Иоанъ, върху апостолъ Петъръ и
ги изучавате. Каква е разликата между двамата?
Петъръ е голѣмъ националистъ, а Иовнъ
— свободомислещъ — човѣкъ на любовта.
Оня, който обича повече народа си, а по-мал-
ко себе си, дава повече, взима по-малко. Оня,
който обича повече себе си, а по-малко наро-
да, взима повече, дава по-малко. Много есте-
ствено, народътъ е голѣмъ, има какво да се
вземе отъ него. Единъ човѣкъ не прилича на
единъ народъ; единъ народъ не прилича на

единъ човѣкъ. Народътъ е голѣмо дърво, което ражда много плодове. Човѣкъ е малко дърво, едва посадено, което ще израсте въ бждеще и ще стане голѣмо.

Коя прежда е за предпочитане: дебелията, или тънката? — Зависи отъ времето. Тънката прежда е за лѣтото, дебелията — за зимата. Ако облѣчешъ зимно време тънка дреха, ще трепернешъ. Ако облѣчешъ лѣтно време дебела дреха, ще се изпотишъ. Жена, която преде тънко, има предъ видъ лѣтото; която преде дебело, има предъ видъ зимата. Като знаете това, не критикувайте жената, която преде дебело; не хвалете оная, която преде тънко. И дветѣ сж на мѣстото си. Не казвайте за нѣкого, че е грубъ — дебело преде човѣкътъ. Той се готви за зимата. Когато дойде зимата, вие се нуждаете отъ дебела прежда. Не мислете, че дебелията прежда не струва нищо. Лѣтно време не струва, но зимно време нѣма по-добра отъ нея. И тънката прежда не е добра за зимата, но презъ лѣтото нѣма по-добра отъ нея. Който преде тънко, по-малко страда; който преде дебело, повече страда. Дойде нѣкой при мене, оплаква ми се, че животътъ му е тежъкъ. — Дебело предешъ, за зимата се готвишъ. Лѣто е, никой не търси дебелията прежда, за-това ти е тежко. Като дойде зимата, всички ще купуватъ дебела прежда. Тогавя ще ти олекне.

Кога олеква на човѣка? Ако си скръбенъ, ти си тежъкъ. Намѣри човѣкъ по-скръбенъ

отъ тебе, и ти ще забравишъ своята скръбъ — ще ти олекне. Ако си тжжсиѣ и памѣришъ веселъ човѣкъ, ще ти стане по-мжчно. Защо ти е мжчно? Защото си облѣкълъ тънка дреха презъ зимата. Трѣбва да смѣнишъ тънката дреха съ дебела. Ако си търговецъ и предешъ дебело, причината е външна. Казвашъ, че имашъ нѣкакъвъ идеалъ. Оставете настрана вашия идеалъ. На физичния свѣтъ всички нѣща сж материални. И като проповѣдвашъ, пакъ имашъ предъ видъ нѣщо материално: търсишъ клиенти, да продадешъ стоката си. Колкото повече клиенти има бакалинътъ, толкова по-известенъ става. Сжщото се отнася и до професора. Колкото повече студенти има, толкова по-знаменитъ става. И цигуларътъ е толкова по-знаменитъ, колкото повече хора го слушатъ.

Казано е: „Не прави връзка съ грѣшния“. Като изхождатъ отъ тоя стихъ, нѣкои се страхуватъ да се свързватъ съ хората, страхуватъ се отъ всичко, което означава нѣкаква връзка. Въ това отношение, религиознитъ сж много страхливи. Нѣкой иска да носи пръстенъ, но се страхува. Въпрѣки това, никой не може да се ожени безъ пръстенъ. За да се ожени момата, пръстенъ трѣбва. За да се ожени момъкътъ, пакъ трѣбва пръстенъ. Той е емблема, както паспортътъ. Ако тръгнешъ отъ България за Америка, пръстенъ трѣбва. Паспортътъ е пръстенъ. Отъ значение е, колко трѣбва да платишъ за паспорта. Има евтини

и скъпи пръстени. Нѣкоя бедна мома иска да се жени, но нѣма петъ пари. Тя търси богатъ момъкъ, да се влюби въ нея, да ѝ направи пръстенъ. Ако царскиятъ синъ се влюби въ тая мома, тя веднага се повдига предъ цѣлия народъ. Преди това никой не ѝ обръщаша внимание, а сега всички ѝ се клонятъ. И обратното се случва. Нѣкой свѣтски човѣкъ е уважаванъ отъ всички. Щомъ стане небоженъ, близкитѣ му се отдалечаватъ отъ него, не го уважаватъ. — Защо не го уважаватъ? — Защото царскиятъ синъ не се е влюбилъ въ него, не се е сгодилъ още. Царскиятъ синъ минава край дома му, но още не се отпуща, не иска да му даде пръстенъ. Той го изпитва. Хората казватъ, че царскиятъ синъ го залъгва. Не разчитайте на царски синъ, който само ви посещава, безъ да ви даде пръстенъ. — Какво означава пръстенъ? — Право, да напу нещъ дома си, да отидешъ отъ едно мѣсто на друго.

Мнозина гледатъ на пръстена като символъ на любовта. Любовта е първото условие, при което съзнанието може да върви напредъ. За да могатъ умътъ и сърдцето да се движатъ, да вървятъ напредъ, тѣ трѣбва да иматъ подбудителна причина. Тая причина е любовта. Тя е единствената, която желае доброто на всички хора и ги подтиква напредъ. Види ли, че нѣкой се обезсърдчилъ, тя казва: Вземи цигулката и свирѣ. Ти ще свиришъ, азъ ще те слушамъ. Любовта говори на чо-

вѣка и отвѣтре, и отвѣтъ, и сщцезременно го слуша.

Единъ виденъ проповѣдникъ съ Америка — Муди, разправя своята опитностъ, какъ достигналъ до това положение. Той билъ общинарь, но пожелалъ да стане проповѣдникъ. Посещавалъ различни черкви и събрания, съ желание и той да излѣзе на амвона да говори. Колкото пъти се опитвалъ да говори, всѣкога го прекъсвали. Той не се отчайвалъ, продължавалъ да посещава видни проповѣдници, да се поучава отъ тѣхъ. Единъ день отишълъ да слуша единъ знаменитъ проповѣдникъ, но преди това се налялъ добре съ шунка. Когато проповѣдникътъ говорѣлъ, той заспивалъ и нищо не могълъ да чуе. На излизане отъ събранието, той казалъ на единъ отъ приятелитѣ си: Когато отивашъ на проповѣдь, не викай едновременно и другъ да ти проповѣдва. Нищо не чухъ отъ днешната проповѣдь, защото слушахъ два проповѣдника: единъ отвѣтъ, и другъ — отвѣтре — шунката. Научихъ единъ добъръ урокъ. Вжтрѣщиятъ бѣше голѣмъ критикъ; той ме приспа. Въ края на краищата, Муди станалъ виденъ проповѣдникъ, прочулъ се и въ цѣла Англия.

Свѣтътъ, въ който хората живѣятъ, е единъ отъ двамата проповѣдници. Той постоянно говори въ човѣка и всако критикува: Това не е на мѣсто, онова не е на мѣсто. Всички знаемъ, кое е на мѣсто, и кое не е на мѣсто. Всички знаемъ, кои хора сж лоши, и

кои сж добри. Ако знаемъ, че десеть цигулки сж лоши, знаемъ, че поне една отъ тѣхъ е добра. Коя отъ тѣхъ ще ни помогне: десеттѣ лоши, или едната добра? Достатъчно ни е само добрата цигулка, лошитѣ не ни трѣбватъ. Казвамъ: Не се занимавайте съ лошитѣ хора. — Много сж лоши! — Коякото и да сж лоши, тѣ сж на мѣстото си. Тѣ сж чукове, които трошатъ камънитѣ. Дето има градежъ, тамъ сж нуждни чукове и наковалини. Слушайте, какво ви говорятъ лошитѣ хора, но търсете добритѣ, както търсите свѣтлината на звездитѣ. Намѣрете най-близката звезда отъ земята, чиято свѣтина достига до васъ за три години.

Мислите ли, че е лесно да намѣрите тая звезда? Мислите ли, че е лесно да намѣрите Бога? За да Го намѣрите, първо ушитѣ ви трѣбва да бждатъ отворени, да чувате, какво ви говори. Следователно, за да намѣришъ Бога, трѣбва да имашъ здрави очи, да виждашъ добре; трѣбва да имашъ здрави уши, да чувашъ добре; трѣбва да имашъ здравъ стомахъ, добре да асимилирашъ храната. Като отидешъ при Бога, Той ще те нагости. Какъвъ гостъ ще бждешъ, ако стомахътъ ти е разстроенъ? За да намѣришъ Господа, трѣбва да имашъ схватливъ умъ, добре да възприемашъ и предавашъ. Колкото малко да възприемате, бждете благодарни. Какво ще правите, ако сте пчела отъ единъ кошерь и трѣбва да прокарате зимата съ 12 килограма медъ? Каква дажба ще ви се пада дневно? Въ единъ обик-

новенъ кошеръ има около 30 хиляди пчели. Направете изчисление, да видите, колко медъ ви се пада дневно. Пчелата нѣме чиния, нѣма вилица. Тя туря хобота си въ една малка килийка и, колкото медъ вземе, това е нейната дажба. И тя пакъ е благодарна. Добра и чиста е храната на пчелитѣ. Ако ядешъ медъ умѣрено, здравъ ще бждешъ. Ядешъ ли повече, отколкото трѣбва, ще се разболѣешъ.

Сегашнитѣ хора се стремятъ къмъ щастливъ животъ. Опасно нѣщо е щастieto. То води къмъ голѣмо състезание. Всички спорове и недоразумения въ свѣта ставатъ все за щастieto. Материално нѣщо е щастieto. Даже ангелитѣ се съблазняватъ отъ него. Ако река да доказвамъ това, трѣбватъ дни и месеци.

Въ древността единъ царъ пожелалъ да му разкажатъ една приказка безъ край. Явили се различни учени и философи, да му разкажатъ такава приказка. Разказвали дни и месеци, но все дохождали до нѣкакъвъ край. Най-после се явилъ единъ философъ, който обещалъ да разкаже на царя такава приказка. Той започналъ: Царю честити, въ миналото живѣлъ единъ царъ, който направилъ голѣма житница, да събере всичкото жито на царството. Житницата била сто километра дълга и 20 километра широка. Като строили хамбара, по невнимание, майсторитѣ оставили една малка дупчица. Напълнили хамбара съ жито и го заключили. Едно шурче забелязало дупчицата и една вечеръ влѣзло въ хамба-

ра, взело си едно зрънце и го изнесло вънъ. Втората вечеръ шурчето пакъ влѣзло въ хамбара, взело си едно зрънце и го изнесло вънъ. Царьтъ запиталъ философа: Какъвъ е краятъ на тая приказка? — Почакайте, Царю честити, когато шурчето изнесе навънъ всичкото жито, тогава ще дойдемъ до края на приказката. Колко хиляди години сж нуждни, докато шурчето изнесе всичкото жито? Приказката е еднообразна, както и земното щастие. Истинското щастие е разнообразно. Безъ разнообразие нѣма щастие. Въ музиката, щастие то се заключава въ разнообразието на тоноветѣ. Пѣсень отъ единъ-два тона е еднообразна. Има такива българишки пѣсни „ди-ди-ди“. Оня, който не може да пѣе, е отъ тия пѣсни „ди-ди-ди.“

Нѣма по-хубво нѣщо въ живота на човѣка, когато умътъ му започне да работи, да има свѣтлина. Нѣма по-приятно нѣщо отъ това, да гледашъ красотата въ свѣта. Нѣма по-радостно нѣщо отъ това, да бждешъ здравъ. Нѣма по-сладко нѣщо отъ първата хапка. Ядешъ ли съзнателно, всѣка следваща хапка става по-сладка. Като дойдешъ до оная, която е най-сладка, трѣбва да спрешъ. Ако не спрешъ тамъ, ще дойде обратниятъ процесъ: всѣка следваща хапка ще започне да губи сладостта си. Който не разбира Божиитѣ блага, страда. Причина за страданията е човѣшката лакомия.

Соломонъ, най-мъдрниятъ царъ на земята, показва голѣмо лакомство. Той не се задоволи

съ една - две жени, но взе 300 жени и 900 наложници. Най-после той разбра, че треста жени не могат да го обичатъ. Всѣка жена има по единъ мъжъ въ ума си, когото търси. Тя търси оня, който Богъ е опредѣлилъ за нея. — Обичатъ ли ме хората? — Само единъ може да те обича. Ти трѣбва него да намѣришъ. — Кой е той? — Той е Оня, Който те е създалъ. Погрѣшката на Ева се заключава, именно, въ това, че тя искаше да има двама приятели да я обичатъ. Тя не се задоволи само съ Адама, който ѝ бѣше опредѣленъ отъ Бога. Адептътъ дойде при Ева и каза: Твоятъ другарь не е ученъ, въ него нѣма никаква философия. Той се занимава съ зоология, дава имена на животинтъ. Каква наука има въ това, да давашъ име на заяка, на коня, на вола? Вижъ твоята наука е друга. Ти се занимавашъ съ растенията и цвѣтята, изучавашъ ботаниката. Приятельтъ ти, вмѣсто да оцени твоята работа, взимъ отъ твоитѣ плодове и ги дава на животинтъ. Ти ще разберешъ, каква сила се крие въ растенията.

Питате ме: Ти тамъ ли бѣше тогава? — Предполагамъ, че е било така. Нали и вие предполагате нѣкой нѣща? Виждате младъ човѣкъ се разговаря съ млада мома и предполагате нѣщо. Младиятъ човѣкъ може да е лѣкаръ. Той разпитва младата мома за състоянието на болната ѝ майка. Той я пита: Какъ е майка ви? — По-добре е. — Има нѣщо между тия млади. — Нищо особено нѣма между тѣхъ

освенъ нѣкаква търговска работа. Младиятъ човѣкъ може да е професоръ, а тя — негова студентка. Той я пита нѣщо върху предмета, който преподава. Той може да е цигуларъ, а тя — цигуларка. Говорятъ нѣщо върху музиката. Като не знаете истината, вие предполагате все любовни работи.

Кои работи сж любовни? — Които излизатъ отъ Бога. Любовта е начало на нѣщата, тя ражда живота. Значи, ние излизаме отъ живота и влизаме въ свѣта, създаденъ отъ Бога. Свѣтътъ трѣбва да се изучава. Цѣлъ денъ нѣма да седишъ вжщи. Ще отидешъ въ гората между дърветата; ще отидешъ при изворитѣ; вечеръ ще излизашъ на открито да наблюдавашъ звездитѣ и да ги изучавашъ; сутринъ ще посрѣщашъ изгрѣването на слънцето. Ще видишъ, какво ще приемешъ отъ дърветата, отъ изворитѣ, отъ звездитѣ и отъ слънцето. Отъ всѣко нѣщо, създадено отъ Бога, можемъ да възприемаме. Въ това се крие благо то на свѣта. Ако не приемемъ по нѣщо отъ това, което Богъ е създалъ, нищо не можемъ да постигнемъ. Колко цвѣта трѣбва да посетятъ пчелитѣ, за да изкаратъ единъ килограмъ медъ? Споредъ изчисленията на нѣкои, 50 хиляди пчели трѣбва да посетятъ 500 хиляди цвѣтове, за да изкаратъ единъ килограмъ медъ.

Сегашнитѣ хора сж неблагодарни на малкото. Въ сжщностъ, малкото расте и се развива, а голѣмото се намалява. Малката любовъ расте и се разширява, а голѣмата — се

намалява. Малкото добро расте и се увеличава, а не голѣмото. Следователно, не търсете голѣми нѣща — голѣмо богатство, голѣма любовъ, голѣмо добро. Започнете отъ малкото и постепенно вървете къмъ голѣмото. За човѣка, при сегашния порядъкъ на живота, е полезно малкото, което расте. Голѣмото има отношение къмъ другъ порядъкъ на нѣщата. Това не значи, че трѣбва да ограничите своитѣ голѣми желания. Стремете се къмъ голѣмитѣ работи, но прилагайте малкитѣ. Бждете свободни въ стремежитѣ си, както и въ прилагането на нѣщата. Добре е да свирите Бетовенъ, Моцартъ, но започнете отъ малкитѣ работи. Много музиканти свирятъ Бетовенъ и Моцартъ, но малцина даватъ върненъ преводъ на тѣхната музика. Слушалъ съмъ такива музиканти, и намирамъ, че нѣкои мѣста не сж върно преведени. Животътъ, презъ който минаваме сега, е преводъ на Божествения животъ. Колкото по-върненъ е преводътъ, толкова по-добъръ е животътъ. И Бетовенъ, и Моцартъ сж превеждали отъ Божествената музика. Още много Бетовеновци ще дойдатъ. Новиятъ вѣкъ ще донесе нови музиканти, които ще пишатъ като Бетовена. Той е започналъ отъ малкото и постепенно е вървѣлъ къмъ голѣмото. Затова, именно, неговата симфония расте, а не се смалява. Всички нѣща, които се смаляватъ, вървятъ по пътя на инволюцията; тия, които растатъ, вървятъ по пътя на еволюцията.

Какъвъ е пътътъ, по който човѣкъ е вървѣлъ? — Човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога и започналъ съ голѣми работи. Съ влизането си въ свѣта, той постепенно е слизалъ надолу и дошълъ до крайния предѣлъ, отдето повече нѣма кжде да слиза. Тукъ е трѣбвало да направи завой, да започне да възлиза. Въ слизането и възлизането си човѣкъ изучавалъ закона на любовта.

Какво трѣбва да направи човѣкъ, за да го обичатъ? — Той трѣбва да плати, т. е. да даде нѣщо отъ себе си. Никой не може да те обича, ако не си далъ нѣщо. Любовта даромъ не се дава. Когато хората се обичатъ, между тѣхъ става правилна обмѣна. Хората ще те обичатъ за нѣщо, което си далъ. Всѣки обича честния търговецъ. Всѣки обича честния дрехаръ. Никой не обича нечестния човѣкъ. И ние обичаме Бога заради снoва, което ни е далъ. Какво ни е далъ той? Далъ ни е богатъ умъ, който хиляди години ще изучаваме; далъ ни е отлично сърдце, което хиляди години ще изучаваме; далъ ни е необятна душа, която съ никакво богатство не може да се сравни; далъ ни е мощенъ духъ, който хиляди години ще ни подържа. Какво още можемъ да очакваме? Ича ли за нѣщо да плачемъ и съжаляваме? Плачешъ, че нѣкой обичалъ нѣкого, а тебе не обича. Той го обича външно, а ти плачешъ. Не плачи, и той исва да го обичатъ. Казвашъ, че той не те обича, но и той казва, че ти не го обичашъ. Защо и двамата не се обичате?

Защото и двамата искате едно и също — да вземете нѣщо. И двамата сте еднородни. Знаемъ, че еднороднитѣ нѣща се отблѣскватъ, а разнороднитѣ се привличатъ. Положителнитѣ сили се отблѣскватъ, отрицателнитѣ — също се отблѣскватъ. Обаче, положителни и отрицателни сили се привличатъ. Следователно, за да се обичате, сдиниятъ трѣбва да даде, а другиятъ да вземе.

Ако искате да свържете приятелство съ единъ човѣкъ, намѣрете най-добрата чѣрта въ характера му и я дръжете винаги въ себе си. При това, ще подхранвашъ тази чѣрта: всѣки денъ ще я поливашъ, ще ѝ давашъ храна да расте. Като израсте, ще намѣришъ друга добра чѣрта въ него, която всѣки денъ ще подхранвашъ. Това е правило, което трѣбва да спазвате. Държишъ ли нѣмоя лоша чѣрта на човѣка въ себе си, знай, че никакво приятелство не може да съществува между васъ. Започнешъ ли отъ добритѣ чѣрти на приятеля си и постепенно се спирашъ на лошитѣ, приятелството ви непременно ще се развали. Приятелятъ ти ще изпадне въ положението на бакалинъ, който продалъ всичката си стока, и вече никой не го търси. Захаръ нѣма, масло нѣма, сирене нѣма, смокини нѣма. За какво ще го търсятъ хората? За хубавитѣ му дрехи, обувки или шапка? Отъ бакалина искатъ стока — нищо повече. Обичайте приятеля си, подхранвайте доброто въ него, за да става все по-добъръ. Искайте отъ него хлѣбъ, дайте му

условия да го омъси и омече, да го ядете, докато е още топълъ.

Да бждемъ носители на топлия хлѣбъ, който Богъ ни изпраща сега. Най-добриятъ хлѣбъ е тукъ. Всѣки има право да спре само за една минута, да вземе топлия хлѣбъ и да го опита. — Хубавъ ли е хлѣбътъ? — Вземи и го опитай. Голѣма философия не е нужна. Нѣщата трѣбва да се опитватъ. Преди да си опиталъ хората, не говори за тѣхъ, че не сж умни, или не сж добри. — Еди-кой си не е добъръ. — Опита ли го? — Не съмъ го опиталъ, но така казватъ другитъ. — За тѣхъ може да е така, но не и за тебе. Какъ живѣятъ хората и въ какво вѣрватъ, това е добре за тѣхъ; за мене е важно, какъ азъ живѣя и въ какво вѣрвамъ. Какъ сж живѣли хората въ миналото, това е било за тѣхъ; важно е днесъ, какъ ние живѣемъ.

Съвременнитъ хора приличатъ на воюващитъ. Всички говорятъ за волята. Всѣки казва: Трѣбва да наложишъ волята си. Така е, но волята ражда бой, борба. Когато дѣлятъ ябълка, хората се каратъ, всѣки иска повече. Дѣлата ражда споръ. Дето нѣма изобилне, споръ се ражда. Единъ иска повече, другъ е недоволенъ отъ малкото. Единъ взелъ едно кило, другъ — половинъ кило — каратъ се, недоволни сж. За да бждатъ доволни, всѣки трѣбва да вземе толкова, колкото му е нужно за единъ день. За другия день Богъ ще се погрижи. Единъ е Божииятъ день. Въ Бога сж-

ществува само единъ день. Изгрѣвътъ на тоя день е любовта. Зенитътъ на тоя день е мъдростта. Залѣзътъ е истината. Що е залѣзъ? — Отдалечаване. Като се нахранишъ, яденето се отдалечава отъ тебе, отива да се смѣли. Следъ време пакъ ще те посети. Въ изгрѣването и залѣзването на слънцето се изяснява Божествениятъ порядъкъ.

Каква е разликата между човѣшкия и Божествения порядъкъ? Въ човѣшкия порядъкъ законътъ управлява. Далъ си на нѣкого пари, ще му кажешъ: Върни паритѣ! Ако не ги върнешъ, законътъ ще дойде. Въ Божествения порядъкъ любовта управлява. Щомъ си далъ ведяжъ, нѣма да искашъ да ти върнатъ даянето — пакъ ще дадешъ. Който дава, взема; който никога не е давалъ, никога не може да вземе. Който дава въ името на любовта, има право изобилно да получава. Тамъ, дето си сѣлъ, имашъ право да получавашъ. Сѣлъ си въ една градина, израствали сж дървета, поливалъ си ги — имашъ право да си вземешъ единъ-два плода. Ако не си сѣлъ, нѣмашъ право да взимашъ, ще чакашъ благоволенieto на хората. Законъ е: Можешъ да взимашъ само отъ онова, което си давалъ. Отъ Бога, Който живѣе въ всички хора, всѣкога можешъ да взимашъ. Пожелавешъ ли да вземешъ нѣщо отъ човѣка, ти взимашъ отъ Божественото въ него. Докато си на земята, ще взимашъ отъ човѣшкия порядъкъ, както и отъ Божествения. Божественото всѣкога дава, а човѣшкото всѣ-

кога взима. На човѣшкото ще гледашъ като на човѣшко, нѣма да търсишъ въ него Божественото. А въ Божественото нѣма да търсишъ човѣшкото. Само така може да става обмѣна между човѣшкото и Божественото. Професорътъ предава своята лекция, а студентътъ възприема и учи. После студентътъ разказва наученото, а професорътъ слуша, поправя и допълва. Ако студентътъ нищо не е училъ, професорътъ нѣма да го слуша — между него и студента не може да стане обмѣна.

Какво ще говоримъ, като отидемъ при Господа? Трѣбва ли да Му говоримъ за грѣховеи си? Господъ не се нуждае отъ грѣшни хора. Ще Му говоримъ ли за своето невежество, за своята сиромашия и болестъ? Богъ не се интересува отъ нашето невежество, отъ нашата сиромашия, нито отъ нашитѣ болести. Той се интересува за онова, което сме научили за любовта, колкото микроскопично и да е то. Хората на новото учение много говорятъ. Въ това отношение, азъ харесвамъ цигуларитѣ. Цигуларътъ дойде, вземе цигулката и свири. Колкото по-малко говори, а повече свири, толкова по-добъръ цигуларъ е той. Какво ще разправя цигуларътъ, при кого е училъ. Не е важно при кого е училъ; важно е, какво е научилъ. Важно е онова, което си научилъ отъ Бога, т. е. отъ любовта, да го предадешъ по всичкитѣ правила на любовта. Добре е да свиришъ, но по всичкитѣ правила на музиката. Нѣкои свирятъ, но не спазватъ тия правила.

На същото основание, ще любишъ по правилата на любовта и ще направишъ хората щастливи. Каква любовъ е тая, която не може да направи човѣка щастливъ? Тя не е Божествена любовъ, не е истинска.

Ако моята любовъ не може да направи хората щастливи, тя не е истинска. Ако моята любовъ не може да внесе миръ въ душитъ на хората, тя не е истинска. Ако моята любовъ не може да внесе свѣтлина въ умоветъ на хората, тя не е истинска. Ако моята любовъ не може да внесе потикъ въ човѣшкитъ сърдца, да ги накара да научатъ нѣщо, тя не е истинска. Не е въпросъ, какъ гледатъ хората на моята любовъ; важно е, какъ давамъ и какво давамъ. Азъ самъ се радвамъ на онова, което давамъ. Ако расте, то е Божествено. Като расте, то ще даде плодъ, и плодътъ ще узрѣе. Ябълката, която посаждамъ, ще израсте, ще даде плодъ, и плодътъ ѝ ще узрѣе. Ще каже нѣкой, че цѣлувалъ ябълката. Цѣлуй ябълката, когато израсте и даде плодъ. Ако не израсте, какво ще цѣлувашъ? Има смисълъ да цѣлувашъ дървото, което расте, изворътъ, който извира, хлѣбътъ, който се пече. Цѣлувашъ ли дърво, което не расте, изворъ, който не тече и хлѣбъ, който не се пече, ти самъ се петнишъ. Дойде единъ човѣкъ при мене — азъ се отнасямъ добре съ него. — Защо? — Защото неговото дърво расте въ моята градина. Дойде другъ човѣкъ — не се отнасямъ добре съ него. — Защо? -- Неговото дърво не ра-

сте, не мога да очаквамъ никакъвъ плодъ отъ него. Може ли да обичамъ еднакво тия дървета? Ако и вториятъ иска да го обичамъ, нека наглежда дървото си, посадено въ моята градина. Когато дървото започне да расте и да се развива, азъ ще го обикна, както и първото дърво. Щомъ тоя човѣкъ дойде при мене, ще му кажа: Вижъ, твоето дърво е израстнало вече.

И тъй, търсите ли добра, правилна обхода, идете между разумнитѣ хора. Между глупавитѣ обходата не е правилна. — **Защо?** — **Защото нѣматъ нищо; тѣ не носятъ благата.** Иоанъ Кръстителъ казва: „Не нося азъ благата на човѣчеството, но Тоя, Който иде следъ мене. Той е Христосъ, Синъ Божи.“ Христосъ посади сѣмената на любовта. Да се радваме на Божията Любовь, която Христосъ донесе на човѣчеството. Христосъ казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го е привлѣкълъ. И никой не може да отиде при Отца, ако азъ не му покажа пътя.“ Христосъ показа пътя къмъ Бога — пътятъ къмъ вѣчния животъ. Безъ Христа никой не може да намѣри Бога. — **Какъ познавате, кой е влѣзълъ въ тоя пътъ?** — **Който влѣзе въ пътъ, той се отрича отъ себе си.** Христосъ казва: „Който не се отрече отъ баща си и майка си и отъ своя животъ, не може да бѣде мой ученикъ.“ Това сж мистични, вътрешни нѣща, които трѣбва да се изучаватъ. Малко отъ съ-

временните християни сж дошли до вътрешния, мистиченъ смисълъ на християнството.

Какво означаватъ думитѣ „да се отречешъ отъ своя животъ“? Това значи: да се отречешъ отъ своя животъ на безлюбието; да се отречешъ отъ своя животъ на невежеството; да се отречешъ отъ своя животъ на ограничението. Отъ много човѣшки нѣща може да се отречешъ. Отречи се отъ онова, което нарушава твоята чистота и уханне. Ти обичашъ цвѣтята за уханието имъ; обичашъ хлѣба за съдържанието му; обичашъ водата за живота, който носи въ себе си; обичашъ свѣтлината за простора, който се открива предъ тебе. Радвай се на най-малкото благо въ живота. Радвай се на най-малкия лъчъ на Божествената свѣтлина. Ако се радвашъ на най-малкото, ти можешъ всичко да постигнешъ. Задоволявай се съ малкото, за да постигнешъ голѣмото. Христосъ казва: „Когато отидешъ нѣкъде, седни на последното мѣсто. Остави домакинътъ да те покани на първото мѣсто.“ Само домакинътъ може да опредѣли твоето мѣсто. Само добриятъ учител - музикантъ може да опредѣли твоя гласъ. Само той може да даде истинския тонъ и да опредѣли метода, по който трѣбва да свиришъ. Не е лесно да поставишъ прѣститѣ си на опредѣленитѣ мѣста на цигулката. Отъ прѣститѣ на добрия - музикантъ излизатъ кжси вълни, които поставятъ прѣститѣ точно на мѣстата имъ. Отъ прѣститѣ на неопитнитѣ музиканти излизатъ дълги вълни.

Кой е най-добриятъ професоръ въ свѣта ? — Богъ. Той учи хората на всичко. Едно младо, 16 годишно момиче, отъ Новбпазарско, получило отъ дѣдо си едно малко Евангелие. Като не разбираше смисъла на Евангелието, момичето го турило на дъното въ сандъка, а отгоре наредило чеиза си. Скоро следъ това то се оженило. Родило момче, което порасло, станало 15 — 16 годишно. Добро било момчето, радвало майка си. Случило се, че заболѣло отъ тежка болестъ, която не могло да излѣржи. Майката се отчаяла отъ живота, не знаела, какво да прави отъ скръбъ. Единъ день, като нареждала сандъка си, попаднала на Евангелието, което дѣдо ѝ подарилъ. Отворила го и заночнала да чете. Всѣки день чела по малко, докато се уваѣкла въ него, и то ѝ станало необходимостъ. Сега разбрала тя смисъла на живота и съжалявала, че не го чела по рано. Тя си казала: Ако бѣхъ чела Евангелието, момчето ми нѣмаше да умре. Заночнала да събира съседкитѣ си и да имъ чете Евангелието — професорътъ на живота. Тя казвала: Четете Евангелието, да не изпаднете въ моето положение. Азъ го чета днесъ, т. сърцето ми е скръбно. Гори ме нѣщо вътре. Четете го и вие навреме, за да не губите своитѣ възлюбени.

Сегашнитѣ хора губятъ добритѣ условия на живота, понеже не четатъ Евангелието, не прилагатъ малкото добро, не оценяватъ малката любовъ. Ако трѣбва да приемешъ малката любовъ, прими я съ благодарностъ; ако трѣб

ва да я дадешъ, дай я доброволно. Дай пжть на любовта, да се прояви въ най-малкъкъ размъръ, но доброволно, както тя желъе. Не туряйте никакъвъ законъ на любовта. Тя сама е законъ.

Христосъ казва: „Не сждете, да не бждете сждени“. Азъ казвамъ: Не се самоосжждайте! Не казвай, че си простъ. Опитвалъ ли си ти обидата на учения? Азъ съмъ опитвалъ обидата и на учения, и на простия. Учениятъ ще ти даде единъ сухаръ, който и съ чукъ не можешъ да разчупишъ. Простиятъ ще ти даде сухъ хлббъ, който сжщо съ чукъ не можешъ да разчупишъ. Разликата е само въ това, че учениятъ ще ти даде сухаръ, а простиятъ — хлббъ. Азъ не се нуждая нито отъ сухара, нито отъ сухия хлббъ. Азъ се нуждая отъ любовта и на учения, и на простия, даже и въ микроскопичната ѝ проява. Въ любовта, всички хора — и учени, и прости сж еднакви.

„Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Да възлюбишъ ближния си, като себе си.“ Нма по-велико нщо отъ любовта. „Да възлюбишъ Господа“ — това е изгрвътъ на Божията Любовь — началото на живота. „Да възлюбишъ ближния си“ — това е зенитътъ на Божията Любовь. „Да възлюбишъ себе си“ — това е залвзътъ на Божията Любовь. Следователно, любовта къмъ Бога е началото на живота. Любовта къмъ ближния е зенитътъ

на живота. Любовта къмъ себе си е задълъгътъ на живота. Ако въ любовта къмъ себе си не разберешъ истината, ти не си позналъ любовта; ако въ любовта къмъ ближния си не придобиешъ знание, ти не си позналъ любовта; ако въ самата любов не познаешъ любовта, ти не си позналъ Бога. Смисльтъ на живота се крие въ любовта къмъ Бога, къмъ ближния и къмъ себе си. Въ тая любов се изявява Божественниятъ день.

*

13. Утринно Слово отъ Учителя, държано на 9 януарий, 5 ч. с. 1944 г. София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Двата пътя	3
2. Синовно отношение	31
3. Плодовете на Духа	56
4. Новото начало	81
5. Бждете свършени	109
6. Право мислене	118
7. Човѣшка и Божествена любовъ .	126
8. Безопасниятъ пътъ	154
9. Най-великата наука	180
10. Блажени ницитѣ	207
11. Божията воля	239
12. Възприемане и предаване . . .	264
13. Божествениятъ день	289